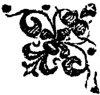
Agust 1929.

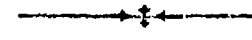
THE

CHOWKHAMBÂ SANSKRIT SERIES,

A

COLLECTION OF RARE & EXTRAORDINARY SANSKRIT WORKS

NO. 380

श्री

मण्डनमिश्रकृता

मीमांसानुक्रमणिका

महामहोपाध्याय-गङ्गानाथझाशर्मणा मैथिलेन रचितेन

मीमांसामण्डनेन मण्डिता

न्यायोपाध्यायेन दुण्ढिराजशास्त्रिणा

संस्कृता शोधिता च ।

MĪMÂNSÂNUKRAMANIKÂ

by

Mandana Miśra,

With an Original Commentary,

Mīmānsāmandana

by

Mahāmahopādhyāya

Gangānātha Jhā, M. A., D Litt, LL. D.

Edited by Nyāyopādhyāya Pandit Ḍhunḍhirāja S'āstrī

FASCICULUS II-२

PUBLISHED & SOLD BY THE SECRETARY,

CHOWKHAMBA SANSKRIT SERIES OFFICE,

Vidya Vilas Press, North of Gopal Mandir, Benares.

1928

॥ श्रीः ॥

आनन्दवनविद्योतिसुमनोभि सुसंस्कृता ।
सुवर्णाऽङ्कितभव्याभशतपत्रपरिष्कृता ॥ १ ॥
चौखम्बा-संस्कृतग्रन्थमाला मञ्जुलदर्शना ।
रसिकालिकुलं कुर्यादमन्दाऽऽमोदमोहितम् ॥ २ ॥

स्तबकः—३८०

Printed by Jai Krishna Das Gupta
at the Vidya Vilas Press, Benares,

Agents

1 Otto Harrassowitz, Leipzig
GERMANY

2 The Oriental Book-supplying Agency,
POONA

(७) ३।४।२४-२५ सर्वार्थताऽसंवदतेर्मलिन्या

(१) निषेधान्तरविचारः ।

(२) दर्शपूर्णमासप्रकरणे श्रूयते—'मलवद्वाससा न सवदेत' इति । 'मलवद्वासाः' रजस्वला स्त्री] ।

(३) तत्र सन्देहः—किं मलवद्वाससा स्त्रिया सह संवादस्य दर्शपूर्णमासाङ्गस्य प्रतिषेधात् अस्य प्रतिषेधस्य क्रत्वङ्गता—उत पुरुषस्य सर्वत्र संवादस्य प्रतिषेधात् अस्य पुरुषाङ्गत्वमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रकरणबलात् संवादनिषेधस्य क्रत्वङ्गतैव । तथाच दर्शपूर्णमासानुष्ठाने प्रसक्तः पुरुषः रजस्वलया न संवदेतेत्यस्यार्थ इति ।

(५) सिद्धान्तः—'यस्य व्रात्येऽहनि पत्न्यनालम्भुका भवति तामपरुध्य यजेतेति' रजस्वलायाः पत्न्या यज्ञावसरेऽसत्त्वात्तया सह संवादस्याप्रसक्तत्वात्तस्य प्रतिषेधोऽन्याय्यः । ततश्च सार्वत्रिककेवलपुरुषार्थताऽस्य निषेधस्य । क्वचिदपि रजस्वलया संवादो न कार्य इति तस्यार्थः ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—सर्वार्थतेति । 'मलिन्या' रजस्वलया—'असंवदतेः'—संवादप्रतिषेधस्य—'सर्वार्थता' सकलसाधारणपुरुषार्थत्वम्—न केवलयज्ञप्रसक्तपुरुषार्थत्वमित्याशयः ॥ ७ ॥

(८) ३।४।२६-३० पुंसो हिरण्यस्य धृतिः क्रतोर्न ।

(१) प्रकरणविशेषासम्बद्धानामङ्गत्वविचारः प्रस्तूयते ।

(२) अनारभ्य श्रूयते—'तस्मात् सुवर्णं हिरण्यं धार्यम्—सुवर्ण एव भवति दुर्वर्णोऽस्य भ्रातृव्यो भवति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्रोक्तं हिरण्यधारणं क्रत्वङ्गमुत पुरुषार्थमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—यदेतद् हिरण्यधारणं तस्य वेदविहितत्वेन वैदिकक्रियारूपत्वात् क्रतुस्मारकत्वं ततश्चास्य क्रत्वङ्गतैव—तथाच क्रतूपयुक्तं हिरण्यं धारणेन संस्क्रियत इति भावः इति ।

(५) सिद्धान्तः—वाक्यमिदं यदि क्रतुप्रकरणे श्रुतं स्यात् सम्भवेत्तर्हि तस्य क्रतुस्मारकत्वम् । इदं त्वनारभ्याधीतम् । न च हिरण्यं क्रताव्यभिचरितम्—येन क्रतुं स्मारयेत् । एवं च क्रतौ नियमने प्रमाणाभावात् केवलपुरुषार्थतैव धारणस्योचितेति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह पुंस इति । 'हिरण्यस्य धृतिः' धारणं—'पुंसः' पुरुषाङ्गमेव—'न क्रतोः' न क्रत्वङ्गमित्यर्थः ॥ ८ ॥

(९) ३।४।३१-३३ जयादयो वैदिकहोमशेषाः ।

(१) अनारभ्याम्नातानां वाक्येन सिद्धक्रत्वङ्गभावानां पदार्थानां सम्बन्धविशेषा इदानीं विचार्यन्ते ।

(२) अनारभ्य श्रूयते—'येन कर्मणा ईर्त्सेत् तत्र जयां जुहुयात्—राष्ट्रभृतो जुहोति अभ्यातानाञ्जुहोति' इति ['ईर्त्सेत्' ऋद्धिमिच्छेत्—'जया' चित्तं च स्वाहेत्याद्याहुतिरूपा—ऋताषाडित्याद्याहुतिरूपा 'राष्ट्रभृतः'—अग्निर्भूतानामित्याद्याहुतिरूपा 'अभ्यातानाः'] ।

(३) तत्र सन्देहः—एता आहुतयः किं लौकिकेषु कृष्यादिषु वैदिकेषु अग्निहोत्रादिषु सर्वेषु निविशन्ते उत वैदिकेष्वेवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—वैदिककर्मणेव लौकिककर्मणापि ऋद्धेरिष्यमाणत्वात् सङ्कोचे प्रमाणाभावात् जयादिहोमः सर्वकर्माङ्गमिति ।

(५) सिद्धान्तः 'यदाहवनीये जुह्वति तेन सोऽस्याभीष्टः प्रीतः' इति वाक्येन होममुद्दिश्याहवनीयाग्निविधानम्—न च कृष्यादौ आहवनीयाग्निसम्भवः । तस्मात् आहवनीयवत्सु वैदिककर्मस्वेव जयादिहोमानां निवेश इति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—जयादय इति । 'जयादयः' होमाः –'वैदिकानामेव' 'होमानां' 'शेषाः' अङ्गभूताः—न लौकिकानामित्याशयः ॥ ९ ॥

(१०) ३।४।३४–३५ अश्वग्रहे वैदिकजेऽङ्गमिष्टिः

(१) अनारभ्याधीतानि कानिचित्कर्माणि वैदिककर्मप्रयुक्तान्युत लौकिकव्यवहारप्रयुक्तानीति विचार्यते ।

(२) अस्त्यश्वप्रतिग्रहेष्टिः—'वरुणो वा एतं गृह्णाति योऽश्वं प्रतिगृह्णाति—यावतोऽश्वान् प्रतिगृह्णीयात् तावतो वारुणान् चतुष्कपालान् निर्वपेत्' इति । [प्रतिग्रहपदेनात्र दानं विवक्षितमित्यग्रिमेऽधिकरणे निर्णेष्यते] ।

(३) तत्र सन्देहः—किमियमिष्टिर्लौकिकेऽश्वप्रतिग्रहे कार्या उत वैदिके इति । [लोके भिक्षमाणो वाऽभिक्षमाणो यत्राश्वं लभते तत्राश्वप्रतिग्रहो लौकिकः पौण्डरीकयज्ञेऽश्वसहस्रं दक्षिणा ज्योतिष्टोमे गौश्चाश्वश्चेत्यश्वप्रतिग्रहो वैदिकः] ।

(४) पूर्वपक्षः—विशेषाश्रवणात् लौकिकवैदिकोभयप्रतिग्रहप्रयुक्तेयमिष्टिः [अथवा 'न केसरिणो ददाति' इति लौकिकाश्वदानस्य निषिद्धत्वात् तस्यैव दानस्य प्रायश्चितरूपेयमिष्टिर्लौकिकदानमात्रे प्रयुक्तेति अपरः पक्षः] ।

(५) सिद्धान्तः—'वरुणो वा एतं गृह्णाति योऽश्वं प्रतिगृह्णाति' इत्यश्वप्रतिग्रहे जलोदरव्याधिरूपो दृष्ट एव दोषः श्रूयते । न च लौकिकस्याश्वप्रतिग्रहस्य तद्व्याधिजनकत्वं कुत्रापि दृश्यते । वैदिकस्य तु

सम्भवत्येव जन्मान्तरविषयं दोषश्रवणम्। अतो वैदिके एवाश्वप्रतिग्रहे इयमिष्टिरिति।

एतदेवाभिप्रेत्याह—अश्वग्रह इति। 'वैदिकजे' वैदिककर्माङ्गभूते एव 'अश्वग्रहे' अश्वप्रतिग्रहे—'इष्टिः' अश्वप्रतिग्रहेष्टिः—'अङ्गम्' इति सम्बन्धः॥ १०॥

(११) ३।४।३६-३७ उपक्रमात् सा तुरगस्य दातुः।

(१) पूर्वाधिकरणविषयस्याश्वप्रतिग्रहेष्टेः कर्तृविषयो विचारः प्रस्तूयते।

(२) [पूर्वाधिकरणोदाहृतमेवात्रापि विषयवाक्यम्]।

(३) तत्र सन्देहः—इयमश्वप्रतिग्रहेष्टिः किं यस्मै अश्वो दीयते तेन प्रतिग्रहकर्त्रा कर्तव्या—उत यो ददाति तेन प्रतिग्रहकारयित्रेति।

(४) पूर्वपक्षः—'प्रतिगृह्णीयात्' इति स्पष्टश्रवणात् प्रतिग्रहीतुरेवेष्टिरिति।

(५) सिद्धान्तः—उदाहृतवाक्यस्योपक्रम एवंरूप उपलभ्यते—'प्रजापतिर्वरुणायाश्वमनयत् [दत्तवानित्यर्थः] स स्वां देवतामार्छत् [वरुणदेवतां जलोदररोगप्रदां प्राप्तवानित्यर्थः] स पर्यदीर्यत [रोगेण विदीर्णो बभूवेत्यर्थः] स एतं वारुणं चतुष्कपालमपश्यत्—तं निरवपत्—ततो वै स वरुणपाशादमुच्यत' इति। अनेन चोपक्रमेण स्पष्टं सूच्यते यदश्वदातुरेवेयमिष्टिरिति। असञ्जातविरोध्युपक्रमबलेन च विधिवाक्येऽपि प्रतिगृह्णीयात्'इतिपदं 'प्रतिग्राहयेत्' इत्येवमन्तर्भावितणिजर्थपरतयैव नेयमिति। प्रतिग्रहस्य प्रयोजककर्त्रा दात्रैवेयमिष्टिः कर्तव्येति।

एतदेवाभिप्रेत्याह—उपक्रमादिति। 'उपक्रमात्' उदाहृतवाक्यस्योपक्रमवाक्यबलात्—'सा' अश्वप्रतिग्रहेष्टिः—'तुरगस्य दातुः' दात्रैव कर्तव्या, न प्रतिग्रहीत्रेत्यर्थः॥ ११॥

(१२) ३।४।३८-३९ वेदोक्तपाने वमने चरुः स्यात्

(१) पूर्वाधिकरणद्वयसदृशमेव विचारान्तरम्।

(२) अनारभ्य श्रूयते—'सौमेन्द्रं चरुं निर्वपेत् श्यामाकं सोमवामिनः' इति।

(३) तत्र सन्देहः—लौकिकस्य सोमपानस्य वमने सोमेन्द्रचरुनिर्वापः—उत वैदिकस्येति। ['वैदिक' सोमपानं ज्योतिष्टोमे तद्विकृतिषु च, 'लौकिकं' सोमपानं यत् शरीरधातुसाम्यार्थं सत्तरात्रेषु दशरात्रेषु च क्रियते]।

(४) पूर्वपक्षः— 'इन्द्रियेण वा एष वीर्येण व्यृध्यते यः सोमं वमति' इति सोमवमने दृष्टदोषः श्रूयते। स च शरीरधातुसाम्यार्थपानव्यापद्येव सम्भवति। तद्दोषशान्तये एव च चरुनिर्वापविधानम्। तस्मात् लौकिके एव पाने वमने चरुनिर्वाप इति।

(५) सिद्धान्तः—लौकिकं सोमपानं तु वमनार्थमेव क्रियते। अतस्तद्वमने दोषो न सम्भवति। तस्मात् यद् दोषश्रवणमुदाहृतं तद् वैदिक एव सोमपाने सम्बध्यते। वैदिकं तु पानं जरायतुमेव भवति, न वमितुम्। अतोऽत्रैव वमननिमित्तकं प्रायश्चित्तं स्यात्। तस्मात् वैदिक एव पाने वमने वेदोक्तदोषसमाधानार्थं प्रायश्चित्तं सोमैन्द्रचरुनिर्वापरूपं भवतीति।

एतदेवाभिप्रेत्याह—वेदोक्तेति। 'वेदोक्तं' वैदिककर्माङ्गत्वेन विहितं यत् 'पानं' सोमस्य तस्मिन् एव—'वमने' सति—'चरुः' सोमैन्द्रचरुनिर्वापः—'स्यात्' करणीय इति शेषः—न तु लौकिकपानवमने इत्याशयः ॥ १२ ॥

(१३) ३।४।४०–४२ स्यात् स्वामिनो वै वमने स यागः

(१) पूर्वाधिकरणप्रसक्त एवायं विचारः।

(२) पूर्वाधिकरणोदाहृतमेवात्र विषयवाक्यम्।

(३) तत्र सन्देहः—यदेतत् वैदिकसोमपानवमने प्रायश्चित्तं सोमैन्द्रचरुनिर्वापाख्यं कर्म तत् किं यज्ञसम्बन्धिनां सर्वेषां ऋत्विजां यजमानस्य च वमने स्यात्—उत यजमानस्यैवेति।

(४) पूर्वपक्षः--विशेषाभिधानाभावात् ऋत्विजां यजमानस्य च वमने स्यात् प्रायश्चित्तमिति।

(५) सिद्धान्तः--'यो वमति स निर्वपात' इति वचनेन निर्वप्तुरेव वमनं चरुनिमित्तम्। निर्वप्ता च यजमानः। तस्मात् यजमानस्यैव वमने चरुविधिः इति।

एतदेवाभिप्रेत्याह--स्यादिति। 'स्वामिनः' 'व' यजमानस्य एव--'वमने' 'स' सोमैन्द्रचरुरूपः—'यागः' 'स्यात्' कर्तव्य इति ॥ १३ ॥

(१४) ३।४।४२–४७ न सर्वदानं हविषोऽवखण्ड्य

(१) अङ्गविषये विचारविशेषः।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'आग्नेयोऽष्टाकपाल' इति। [अष्टसु कपालेषु सम्पादितः पुरोडाशोऽ'ष्टाकपालः']

(३) तत्र सन्देहः—किं कृत्स्नोऽपि पुरोडाशोऽग्नये त्यक्तव्यः--उत किञ्चिद् दातव्यं किञ्चिच्छेषयितव्यमिति।

(४) पूर्वपक्षः—कृत्स्नोऽपि पुरोडाशोऽग्नये त्यक्तव्यः—आग्नेय इत्यत्र हि तद्धितेन कृत्स्नस्य पुरोडाशस्य अग्निदेवतासम्बन्धोऽवगम्यते। समस्तस्य त्यागमन्तरेण चैष न सम्भवतीति।

(५) सिद्धान्तः—'द्विर्हविषोऽवद्यति' इत्यवदानद्वयं श्रूयते। अवदेयं चाङ्गुष्ठपर्वमात्रम्। ततो हविषः पुरोडाशस्य सकाशादङ्गुष्ठपर्वद्वयमात्रं खण्डयित्वा त्यक्तव्यम्—इतरत्तु शेषणीयम्। देवतासम्बन्धश्चांशद्वयमात्रेणापि सम्पद्यते इति॥

एतदेवाभिप्रेत्याह—न सर्वेति। 'हविषः' पुरोडाशस्य—'सर्वदानं' कृत्स्नस्य त्यागो—'न' किन्तर्हि—'अवखण्डय' पुरोडाशात् पर्वद्वयमात्रमवच्छिद्यैव त्यक्तव्यमिति शेषः॥ १४॥

(१५) ४।८।४३-५१ शेषक्रिया सर्वहविर्भ्य एव

(१) अङ्गविषये विचारविशेषान्तरम्।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'शेषात् स्विष्टकृतेऽवद्यति' इति।

(३) तत्र सन्देहः—यदिदं शेषावदानम् तत् किं सर्वेषां हविषामाग्नेयादीनां त्रयाणामेव शेषैः कार्यमुत यस्य कस्यचिदेकस्येति।

(४) पूर्वपक्षः—त्रयाणां हविषां यस्यकस्यचिदेकस्य हविषः शेषेण शेषावदानम्। तावतैव हि शास्त्रानुष्ठानं सिध्यति इति।

(५) सिद्धान्तः—यद् हविर्यज्ञे उपयुक्तमभूत् तत्संस्कारार्थमेव शेषावदानं विहितम्। अयं च संस्कारः सर्वेषां हविषां समानमपेक्ष्यते। तस्मात् सर्वेषां हविषां शेषैः स्विष्टकृते शेषावदानम् इति।

एतदेवाभिप्रेत्याह शेषक्रियेति। 'सर्वेभ्यो हविर्भ्यः'–त्रिभ्योऽपि आग्नेयादिभ्यः—'शेषक्रिया' शेषावदानं स्विष्टकृते कर्तव्यमिति शेषः॥ १५॥

(१६) ३।४।५२-५३ यद्येकतः सा हविषस्तु मुख्यात्

(१) पूर्वाधिकरणसम्बद्ध एव विचारः कृत्वाचिन्तारूपः।

(२) पूर्वाधिकरणपूर्वपक्षं स्वीकृत्यापि एकस्यैव हविषः शेषावदाने—

(३) सन्देहः—किं यतः कुतश्चिद् एकस्मात् शेषावदानमुत प्रथमादेव हविष इति।

(४) पूर्वपक्षः—नियामकस्याश्रुतत्वात् यस्मात्कस्माच्चिद् हविःशेषाच्छेषावदानं कर्तव्यमिति।

(५) सिद्धान्तः—प्रथमस्यातिक्रमे मानाभावात् प्रथमहविःशेषेणैव संस्कारसिद्धौ इतरत्र प्राप्त्यभावादस्ति नियामकम्। तस्मात् प्रथमहविषः एव शेषावदानमिति।

एतदेवाभिप्रेत्याह—यद्येकत इति। 'यदि' पूर्वाधिकरणपूर्वपक्षानुसारेण—'एकतः' एकस्मादेव हविषः शेषावदानं स्यात् तदा 'सा' शेषक्रिया 'मुख्यात्' प्रथमहविषः एव स्यादिति ॥ १६ ॥

(१७) ३।४।५४-५७ परिक्रयार्थो न भवेद् विभागः

(१) पुरोडाशविषये विचारान्तरम्।

(२] दर्शपूर्णमासप्रकरणे चतुर्धाकृतपुरोडाशविषये यजमानस्योक्तिः- 'इदं ब्रह्मणः इदं होतुः इदमध्वर्योः इदमग्नीधः' इति।

(३) तत्र सन्देहः—योऽयं ऋत्विङ्नाम्ना निर्देशः पुरोडाशभागस्य स किं तेषां परिक्रयाय उत भक्षणायेति।

(४) पूर्वपक्षः--अयं निर्देशो न भक्षणार्थः, भक्षणस्याश्रुतत्वात्। ततो भृतिदानेन तान् तानृत्विजः परिक्रेतुमेवायम्। दक्षिणावत् पुरोडाशभागोऽपि ऋत्विजां वेतनमेवेति।

(५) सिद्धान्तः—'अग्नये जुष्टं निर्वपामि' इति कृत्स्नस्य पुरोडाशस्य देवतार्थं सङ्कल्पितत्वेन—तत्र यजमानस्य स्वामित्वमेव नास्ति—ततश्च न सम्भवति तद्भागस्य ऋत्विक्परिक्रयार्थं विनियोगः। भक्षणं तु उपयुक्त—हविःशेषस्य प्रतिपत्तिकर्मरूपं युक्तमेव। एवं च पुरोडाशस्य भक्षणार्हत्वाद् तद्भक्षणेन कर्मकराणामृत्विजामुत्साहजननार्थोऽयं निर्देश इति।

एतदभिप्रेत्याह—परिक्रयार्थ इति। 'विभागः' इदं ब्रह्मण इत्यादि पुरोडाशभागनिर्देशः 'परिक्रयार्थः' दक्षिणावत् ऋत्विजां वेतनदानार्थः-'न भवेत्'—अपि तु भक्षणार्थ एवेत्याशयः ॥ १७ ॥

न्यायास्तु पादे दश सप्त चात्र ॥

अस्मिन् पादे सप्तदशैवाधिकरणानि भाष्यकारमतेनेति ॥

इति चतुर्थः पादः ॥

अथ पञ्चमः पादः ।

(१) ३।५।१-१२ आज्यान्न शेषकार्याणि

(१) सर्वेभ्यो हविर्भ्यः शेषावदानमिति न्यायस्यापवादो विचार्यते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः शेषकार्याणि श्रूयन्ते—'उत्तरार्धात् स्विष्टकृते समवद्यति' 'इडामुपह्वयति' इत्यादीनि ।

(३) तत्र सन्देहः—किमुपांशुयाजद्रव्यात् आज्यात् स्विष्टकृदादिशेषावदानं कर्तव्यमुत नेति ।

(४) पूर्वपक्षः—आज्यादपि शेषकार्यं कर्तव्यम्—'सर्वेभ्यो हविर्भ्यः समवद्यति' इति वाक्येन सर्वेभ्यो हविर्भ्यः शेषकार्यस्य प्रापितत्वादिति ।

(५) सिद्धान्तः—सम्पन्नप्रयोजनस्यैव हविर्द्रव्यस्य शेषः शेषावदानरूपां प्रतिपत्तिमपेक्षते । ध्रौवं त्वाज्यं न सम्पन्नप्रयोजनम् तेन कर्तव्यानामुपस्तरणादीनामसम्पन्नत्वात् । तस्मादाज्येन न भवति शेषकार्यमिति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—आज्यादिति । 'आज्यात्' ध्रौवाज्यात्—'शेषकार्याणि' शेषावदादानि—'न' कर्तव्यानीति शेषः ॥ १ ॥

(२) ३।५।१३ साकम्प्रस्थाय्यके च न ।

(१) शेषकार्यप्रसङ्गेन विचारान्तरम् ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'साकम्प्रस्थायीयेन यजेत्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—अस्मिन् कर्म्मणि साकम्प्रस्थाय्यात् स्विष्टकृते शेषावदानम्भवति न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—दर्शपूर्णमासविकारो हि साकम्प्रस्थाय्यम् । अतः प्रकृतिवद् विकृतावपि भवत्येव शेषावदानमिति ।

(५) सिद्धान्तः—न भवत्यत्र शेषावदानम्—शेषस्यासत्त्वात् । 'आज्यभागाभ्यां प्रचर्य आग्नेयेन पुरोडाशेन अग्नीध्रे स्रुचौ प्रदाय सह कुम्भीभिरभिक्रामन्नाह' इति वाक्येन सकलस्य हविषो हुतत्वान्न भवत्यत्र शेषो येन शेषावदानं स्यादिति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—साकम्प्रस्थाय्यके–इति । 'साकम्प्रस्थाय्यके' कर्मणि–'च' 'न' भवति शेषकार्यमिति शेषः ॥ २ ॥

(३) ३।५।१४–१५ सौत्रामणीग्रहे न स्युः

(१) शेषकार्यविषये विचारान्तरम् ।

(२) सौत्रामणीनामके यागे श्रूयते–'पयोग्रहाः सुराग्रहाश्च गृह्यन्ते' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—एतेभ्यो ग्रहेभ्यः शेषकार्यं भवति न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रकृतिगतसोमग्रहेभ्य इव एभ्योऽपि शेषकार्यमस्ति । न चात्र साकम्प्रस्थाय्यवच्छेषाभावः—'उच्छिनष्टि न सर्वं जुहोति' इति शेषयितव्यश्रवणात् । इति ।

(५) सिद्धान्तः—उक्तस्यावशेषस्यान्यत्रोपयोगः श्रूयते—'ब्राह्मणं परिक्रिणीयादुच्छेषणस्य पातारम्' इति, 'यदि ब्राह्मणं न विन्देत वल्मीकवपायामवनयेत्' इति, 'शतातृणायामवनयेत्' इति च । एवं च शेषस्यान्यत्रोपयोगात् नास्ति शेषः । ततश्च न शेषकार्यमिति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—सौत्रामणीति । 'सौत्रामणीग्रहे' सौत्रामणीयागसम्बन्धिनि ग्रहे—'न स्युः' शेषकार्याणीति शेषः ॥ ३ ॥

(४) ३।५।१६–१७ सर्वपृष्ठेष्टितः सकृत् ॥

(१) शेषकार्ये विचारान्तरम् ।

(२)–'य इन्द्रियकामो वीर्यकामः स्यात् तमेतया सर्वपृष्ठया याजयेत्' इति विहितायां सर्वपृष्ठेष्टौ षट् देवताः श्रूयन्ते—'इन्द्राय राथन्तराय इन्द्राय बार्हताय इन्द्राय वैराजाय इन्द्राय शाक्वराय इन्द्राय रैवताय' इन्द्राय वैरूपाय इति । तत्र स्वरूपेणैक इन्द्रः पृष्ठस्तोत्रेषु विहितानां षण्णां रथन्तरादिसाम्नां सम्बन्धेन विशेष्यमाणः षोढा भिद्यते । सर्वासामेवैतासामिन्द्रदेवतानामेक एव साधारणः पुरोडाशो विधीयते 'द्वादशकपालः पुरोडाशो भवति वैश्वदेवत्वाय' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—एषां षण्णां कर्मणां शेषकार्यं प्रतिकर्म भिद्यते–तथा च सर्वपृष्ठेष्टौ षट् शेषकार्याणि उत सकृदेव शेषकार्यं सर्वसाधारणमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—अत्र देवताभेदेन प्रदानभेदेन च कर्मणां भेदे सति प्रतिकर्म शेषकार्यं कर्तव्यत् षट्कृत्वः इति ।

(५) सिद्धान्तः—कर्मणां भेदेऽपि हविःशेषस्य अविभागात् शेषस्यैकत्वमेव । ततश्च शेषकार्यं सकृदेव भवतीति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—सर्वपृष्ठेष्टित इति । 'सर्वपृष्ठेष्टितः' सर्वपृष्ठेष्टिकर्मणि प्रदत्तात् पुरोडाशात्—'सकृत्' एकमेव भवति शेषकार्यमिति शेषः ॥ ४ ॥

(५) ३।५।१८ द्विरैन्द्रवायवे भक्षः

(१) शेषकार्यविचारोऽनुवर्तते । पूर्वाधिकरणापवादोऽयम् ।

(२) ज्योतिष्टोमे भवत्यैन्द्रवायवो नाम द्विदेवत्यो ग्रहः ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्र किं शेषकार्यभूतं भक्षणं सकृदुत द्विरिति ।

(४) पूर्वपक्षः—भक्षस्य सोमसंस्कारार्थत्वात् सोमस्य चैकत्वात् सकृदेव भक्षणमिति ।

(५) सिद्धान्तः—ऐन्द्रवायवे द्विर्भक्षणम्—'द्विरैन्द्रवायवस्य भक्षयति' इति वचनात् । इति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—द्विरिति । 'ऐन्द्रवायवे' ग्रहे—'भक्षः' शेषभक्षणम् 'द्विः' द्विवारं भवतीति ॥ ५ ॥

(६) ३।५।१६–२१ ज्योतिष्टोमेऽस्ति भक्षणम् ।

(१) शेषकार्यविचारोऽनुवर्तते ।

(२) ज्योतिष्टोमे सोमयागे सोमरसो द्रव्यमाम्नातम् ।

(३) तत्र सन्देहः—सोमे भक्षरूपं शेषकार्यमस्ति न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—नास्ति भक्षः सोमेषु । सोमभक्षणस्यानाम्नानात् शेषस्य चाभावात् । 'यद् ग्रहान् जुहोति' इति वाक्येन कृत्स्नस्य सोमस्य हुतत्वान्नास्ति शेषो यस्य भक्षणं स्यादिति ।

(५) सिद्धान्तः—'अल्पं जुहोति' इति विशेषवचनात् सिध्यत्येव शेषः। तद् भक्षणं चापूर्वार्थप्रतिपादकवचनेभ्योऽवगम्यते । तथाहि–'आश्विनं भक्षयन्ति' 'द्विरैन्द्रवायवस्य भक्षयन्ति' 'सदसि भक्षयन्ति' इत्यादीनि वचनानि भक्षणमपूर्वार्थं प्रतिपादयन्ति । ततः सोमविधानादस्त्येव भक्षः सोमेष्विति ॥

एतदेवाभिप्रेत्याह—ज्योतिष्टोम इति । 'ज्योतिष्टोमे' सोमयागे–'भक्षणं' सोमशेषस्य 'अस्ति' एव इति ॥ ६ ॥

(७) ३।५।२२ समाख्या कल्पयेद् भक्षम्

(१) भक्षरूपशेषकार्ये विचारोऽनुवर्तते ।

(२) ज्योतिष्टोमे श्रूयते—'प्रैतु होतुश्चमसः प्र ब्रह्मणः प्रोद्गातॄणाम् प्र यजमानस्य प्रयन्तु सदस्यानाम्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्र चमसिनां भक्षोऽस्ति सोमस्य न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—वचनाभावान्नास्त्येव भक्षश्चमसिनामिति ।

(५) सिद्धान्तः—'होतुश्चमसः' इति सोमपात्रस्य समाख्या । चमसशब्दश्च भक्षणमभिदधाति–'चम्यते भक्ष्यतेऽस्मिन् पात्रविशेषे' इति व्युत्पत्त्या । एवं च चमसगतस्य सोमस्य शेषभक्षणं समाख्ययैव प्राप्तम् । होतुश्च चमसेन सम्बन्धो भक्ष्यभक्षकभावेनैव सम्भवति । तथाच सति होतुर्भक्षणं विना 'होतुश्चमस' इति नामैव न सिध्येत् । यद्यत्र पात्रे होता न चमेत् न भवेदयं होतुश्चमसः । एवं च 'होतुश्चमस' इति समाख्ययैव

होतृकर्तृकं तत्पात्रविशेषस्थितस्य सोमस्य शेषभक्षणम्प्राप्तम् । एवमेवान्येषां चमसिनां ब्रह्मादीनाम् । तस्मादस्ति चमसिनामपि भक्ष इति ॥

एतदभिप्रेत्याह—समाख्येति । 'समाख्या' होतुश्चमस इत्येवंरूपा—'भक्षम्' भक्षणं पात्रविशेषस्थितसोमशेषस्य—'कल्पयेत्' प्रमापयेदिति सम्बन्धः ॥ ७ ॥

(८) ३।५।२३–२६ सुब्रह्मण्यो न भक्षयेत् ॥

(१) शेषभक्षविचारोऽनुवर्तते ।

(२) पूर्वोदाहृतवाक्ये 'प्रोद्गातॄणामिति' श्रूयते ।

(३) तत्र सन्देहः—एवं चमसं किमेक एव ऋत्विक् उद्गातृनाम्ना प्रसिद्धो भक्षयेत् अथवा उद्गात्रोपलक्षिताः सर्व एव ऋत्विजो भक्षयेयुः-अथवा त्रयः छन्दोगा एव ऋत्विजः सुब्रह्मण्यादयो भक्षयेयुः-अथवा सुब्रह्मण्यरहिता एव छन्दोगा भक्षयेयुरिति ।

(४) पूर्वपक्षः—(१) 'उद्गातॄणां चमस' इति समाख्यया पूर्वाधिकरण-न्यायेनैक एव ऋत्विक् यस्य नाम उद्गातेति तच्चमसशेषं भक्षयेत् । (२) अथवा उद्गातॄणामिति बहुवचनस्यैकस्मिन्नसम्बन्धात् सर्व एव ऋत्विजस्तच्चमसशेषं भक्षयेयुः । (३) अथवा ये ऋत्विजश्छन्दोगाः सा-मगानकर्मणि नियुक्तास्ते एव सर्वे भक्षयेयुः-सामगानकर्तृत्वात्तेषामप्यु-द्गातृसमाख्यासम्बन्धादिति ।

(५) सिद्धान्तः—सामगानकर्तॄणां सर्वेषां शेषभक्षणे प्राप्तेऽपि तेषा-मेकस्य सुब्रह्मण्यस्य न भवति भक्षणम् । सद एव भक्षणस्थानम्-न च तत्र सुब्रह्मण्यस्य प्रवेशः । तस्मात् सुब्रह्मण्यस्य सामगत्वेऽपि तद्वर्जिता-नामेव सामगानां भक्षणमिति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—सुब्रह्मण्य इति । 'सुब्रह्मण्यः' सुब्रह्मण्यनामकः सामगानकर्ता 'न भक्षयेत्' उद्गातृचमसशेषमिति शेषः ॥

[यः पक्षोऽत्र तृतीयपूर्वपक्षरूपेण प्रदर्शितः स एव भाष्यकारमतेन सिद्धान्तः । तन्मतेन यत् किञ्चित् सर्वेषां सामगानां प्राप्तं तस्मात् क-स्यापि सामगानकर्तुरपच्छेदो न न्याय्यः साक्षाद्वचनमन्तरेणेति । यश्च पक्षोऽत्र मूले सिद्धान्तत्वेन प्रदर्शितः स वार्तिककारसम्मतः सिद्धान्त इति विवेचनीयम्] ॥ ८ ॥

(९) ३।५।२७–३० ग्रावस्तुतो विधेर्भक्षः

(१) समाख्यामूलकानि भक्षणानि निरूपितानि । श्रुतिमूलकानी-दानीं विचार्यन्ते ।

(२) ज्योतिष्टोमे चतुर्णां होतॄणाम्मध्ये चतुर्थो ग्रावस्तुन्नामकः ।

(३) तद्विषये सन्देहः—अयं ग्रावस्तुत् सोमं भक्षयेदुत नेति ।

(४) पूर्वपक्षः—ग्रावस्तुतो नास्ति भक्षः, अनाम्नानात् । चमसिनामेव भक्षो विहितः, न च ग्रावस्तुत् चमसी-चमसिनां होत्रादीनां परिगणने तन्नाम्नोऽनभिधानादिति ।

(५) सिद्धान्तः-सत्यं चमसिनां परिगणने ग्रावस्तुतो नाभिधानम् । किन्तु सोमभक्षणे चमसित्वन्न कारणम् । श्रुत्या सर्वेषामेव ऋत्विजां तत्राधिकारात् । तथाहि श्रुतिः-'यथा चमसमन्यांश्चमसिनो भक्षयन्ति अथैतस्य हारियोजनस्य सर्व एव लिप्सन्ते' इति-['हरिरसि हारियोजन' इति मन्त्रेण गृह्यमाणश्च ग्रहो हारियोजनः] । एवं च सर्वेषां भक्षणेऽधिकारात् भवत्येव ग्रावस्तुतोऽपि भक्ष इति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—ग्रावस्तुत इति । 'ग्रावस्तुतः' तन्नामकस्य ऋत्विजः-'भक्षः' सोमशेषभक्षणम्-'अस्त्येवेति शेषः । कुतः ? 'विधेः'-'सर्व एव हारियोजनस्य लिप्सन्ते' इति श्रुत्या सर्वेषाम्भक्षणेऽधिकारस्याम्नानादित्यर्थः ॥ ९ ॥

(१०) ३।५।३१ वषट्कर्ता च भक्षयेत् ।

(१) श्रुतिमूलकशेषभक्षणविचारोऽनुवर्तते ।

(२) 'वषट्कर्तुः प्रथमभक्ष' इति श्रूयते । [वषट्करणं होत्रा क्रियते]

(३) तत्र सन्देहः-अनेन वाक्येन किं वषट्करणं भक्षनिमित्ततया आम्नायते-उत भक्षस्य प्राथम्यमात्रं विधीयते-इति ।

(४) पूर्वपक्षः—भक्षस्य समाख्ययैव प्राप्तत्वात् तस्य प्राथम्यमात्रं विधीयते-इति ।

(५) सिद्धान्तः—'प्रथमभक्ष' इत्यस्य समस्तपदत्वेन 'यो भक्षः स प्रथम' इत्येवं विच्छिद्यान्वेतुमयोग्यत्वात् प्राथम्यविशिष्टभक्षणमत्र विधीयते । तस्मिंश्च भक्षणे वषट्करणं निमित्तमिति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह वषट्कर्तेति । 'वषट्कर्ता' वषट्करणकर्मकर्ता होता 'च' 'भक्षयेत्' सोमशेषं, तस्मिंश्च भक्षणे वषट्करणमेव निमित्तमित्याशयः ॥ १० ॥

(११) ३।५।३१ होमाभिषवकर्ता च

(१) भक्षणस्य निमित्तान्तराणि विचार्यन्ते ।

(२) 'प्रैतु होतुश्चमसः' 'वषट्कर्तुः प्रथम भक्षः' 'हारियोजनस्य सर्वे लिप्सन्ते' इति ज्योतिष्टोमप्रकरणे वाक्यानि ।

(३) तत्र सन्देहः—किमत्रोक्तान्येव भक्षनिमित्तान्युतान्यदपि-इति ।

(४) पूर्वपक्षः—समाख्या-वाक्य-श्रुतिप्रामाण्येन त्रिभिरुदाहृतैर्वाक्यै-स्त्रीण्येव भक्षनिमित्तानीति ।

(५) सिद्धान्तः—'हविर्धाने ग्रावभिरभिषुत्य आहवनीये हुत्वा प्रत्यञ्चः परेत्य सदसि भक्षान् भक्षयन्ति' इति श्रूयते । [उत्तरवेद्याः प्रतीचीने सदसः प्राचीने मण्डले 'अभिषवः' उत्तरवेद्यां 'होमः' सदसि 'भक्षणम्'।] अत्र 'अभिषवहोमौ' अन्यतः प्राप्तौ निमित्तत्वेनानूद्य 'भक्षणं' विधीयते । तस्माद् होमाभिषवयोरपि भक्षनिमित्ततेति ।

एतदभिप्रेत्याह—होमेति । 'होमश्च' 'अभिषवश्च' तयोः 'कर्ता' 'च'-भक्षयेत्—सोमशेषमिति शेषः ॥ ११ ॥

(१२) ३।५।३३-३५ परस्य चमसेऽपि तौ ॥

(१) शेषभक्षणविषये पात्रविशेषविचारः प्रवर्तते ।

(२) 'प्रैतु होतुश्चमसः प्र ब्रह्मणः प्रोद्गातॄणामिति' चमसानामृत्विक्स-म्बन्धिनी समाख्या ।

(३) तत्र सन्देहः—होमाभिषवकर्तुर्यद् भक्षणं तत् किं चमसेषूत नेति ।

(४) पूर्वपक्षः—समाख्यया चमसानां होतृब्रह्मोद्गातृमात्रसम्बन्धे सि-द्धेऽन्येषां भक्षणं चमसेषु नैव प्राप्तमिति ।

(५) सिद्धान्तः—'सदसि हुत्वा भक्षयन्ति' इति वाक्यस्य समाख्यया बाधो न युक्तः । अतो भवत्येव चमसेषु भक्षणं होमाभिषवकर्मनिमि-त्तकमपीति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—परस्येति । 'तौ' होमाभिषवकर्तारौ-'अपि'-'प-रस्य' होत्रादेः ऋत्विजो-नाम्ना समाख्याते-'चमसे' भक्षयन्तीति शेषः॥१२॥

(१३) ३।५।३६-३८ भक्षक्रमो यथाप्राप्ति

(१) भक्षसम्बन्धि विचारान्तरम् ।

(२) एकस्मिन् पात्रे सर्वे ऋत्विजो भक्षयन्ति ।

(३) तत्र क्रमविषये सन्देहः-भक्षणकाले कः प्रथ भक्षयेत्-अध्वर्यु-रुतान्यः कोऽपीति ।

(४) पू पक्षः—अध्वर्युरेव प्रथमं भक्षयेत् । तस्यैव हस्ते सोमपात्रं ध्रियते । अतः पात्रसन्निधानात् तस्यैव प्रथमं भक्षणम्-इति ।

(५) सिद्धान्तः—लिङ्गवाक्याभ्यां होतुरेव प्रथमं भक्षणं सिध्यति । तथाहि 'होतेव न प्रथमः पाहि' इति ऋत्विजोऽध्वर्युं सम्बोध्य प्रार्थयन्ते । तस्यार्थः-'यथा होताऽस्मत्तः पूर्वं भक्षयित्वा शेषप्रदानेनास्मान् पालि-तवान् तथा त्वमपि पाहि' इति । तदेतद् होतुः प्रथमभक्षणे लिङ्गम् ।

वाक्यं चोपलभ्यते-'वषट्कर्तुः प्रथमभक्ष' इति । वषट्कर्ता च होतैव । तस्माद् होतैव प्रथमं भक्षयेदिति ।

एतदभिप्रेत्याह—भक्षक्रम इति । 'भक्षक्रमः' ऋत्विजां भक्षणक्रमः-'यथाप्राप्ति' प्राप्त्यनुसारमेव-भवेदिति शेषः । 'प्राप्तिश्च' होतुरेव । तथा हि कार्यक्रमे प्रथमं वषट्करणं होत्रा तदनन्तरं होमोऽध्वर्युणा क्रियते-एवं भक्षनिमित्तयोर्वषट्करणहोमयोः वषट्करणस्यैव प्रथमं प्राप्तत्वात् तन्निमित्तस्यैव भक्षणस्य प्रथमं 'प्राप्तिः'-तदेवं प्राप्त्यनुसारमेव भक्षणमृत्विजामिति सिद्धे होतुरेव प्रथमं भक्षणमिति भावः ॥ १३ ॥

(१४) ३।५।४० पानं चोपहवेन हि ।

(१) भक्षविषये विचारान्तरम् ।

(२) एकस्मिन् पात्रे सोमोऽनेकैर्ऋत्विग्भिर्भक्ष्यते ।

(३) तत्र सन्देहः—किमनुज्ञातेनैव भक्षयितव्यमुताननुज्ञातेनेति ।

(४) पूर्वपक्षः—अनुज्ञाभक्षयोरुभयोरावश्यकत्वे गौरवात् अननुज्ञातेन भक्षणम् । अनुज्ञाया नास्त्यावश्यकतेति ।

(५) सिद्धान्तः—'तस्मात् सोमो नानुपहूतेन पेय' इति स्पष्टश्रवणात् उपह्वानरूपाया अनुज्ञाया आवश्यकत्वम् इति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—पानं चेति । 'पानं' सोमपानं 'च'—'उपहवेन' उपह्वानेन सह अनुज्ञापूर्वकमेव—कर्तव्यमिति शेषः ॥ १४ ॥

(१५) ३।५।४१-मन्त्रेणोपहवः कार्यः

(१) पूर्वाधिकरणसम्बद्ध एव विचारः ।

(२) अनुज्ञातेन भक्षयितव्यमिति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः-इदमनुज्ञानं किं वैदिकेन वाक्येनोत लौकिकेनेति ।

(४) पूर्वपक्षः-नियमे प्रमाणाभावात् लौकिकेनैव वाक्येनानुज्ञानमिति ।

(५) सिद्धान्तः-'उपहूत उपह्वयस्व' इति मन्त्रो लिङ्गात् अनुज्ञापने समाम्नातः सामर्थ्येन तत्र विनियुज्यते । इदमेव नियमे प्रमाणम् । तस्माद् वैदिकेनैव वाक्येनानुज्ञानमिति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह मन्त्रेणेति । 'मन्त्रेण'-उपहूत उपह्वयस्वेति मन्त्ररूपेण वैदिकवाक्येनैव-'उपहवः' सोमपानाय निमन्त्रणमनुज्ञानं-'कार्यः'-न लौकिकेनेति तात्पर्यम् ॥ १५ ॥

(१६) ३।५।४२-प्रत्युक्तिः पूर्वमन्त्रभाक् ।

(१) पूर्व एव विचारोऽनुवर्तते ।

(२) अनुज्ञापनवचनमवगतम् । अथ प्रतिवचनमावश्यकम्-

(३) तत्र प्रतिवचने सन्देहः-किं लौकिकेन तदुत वैदिकेनेति ।

(४) पूर्वपक्षः-उपहूत इत्यादिमन्त्रोऽनुज्ञापने विनियुक्तः। अतः प्रतिवचने अन्यदेव वाक्यं लौकिकं प्रयोक्तव्यमिति।

(५) सिद्धान्तः-उपहूत उपह्वयस्वेति मन्त्रे उपह्वयस्वेति मध्यमपुरुषकवचनान्तो भागः प्रश्नसमत्वात् अनुज्ञापने समर्थः, 'उपहूत' इति प्रथमपुरुषैकवचनान्तस्तु उत्तरसमत्वात् प्रतिवचने समर्थः। तस्मात् लिङ्गेन मन्त्रो विभज्य विनियोजनीयः-एको भागोऽनुज्ञापनेऽन्यः प्रतिवचने। एवं च प्रतिवचनमपि वैदिकेनैव वाक्येनेति।

एतदेवाभिप्रेत्याह-प्रत्युक्तिरिति। 'प्रत्युक्तिः' प्रतिवचनमपि-'पूर्वमन्त्रभाक्' उपहूत इत्यादिपूर्वोदाहृतमन्त्रभागेनैव भवतीति भावः॥ १६॥

(१७) ३।५।४३-समपात्रस्त्वनुज्ञाप्यः

(१) पूर्वविचारशेष एवायम्।

(२) अस्ति भक्षेऽनुज्ञापनमिति स्थितम्। भक्षणं च केषाञ्चिदेकस्मिन्नेव पात्रे केषाञ्चिद् भिन्नपात्रेषु।

(३) तत्र सन्देहः-यः कश्चिद् भक्षकोऽनुज्ञाप्य उत समानपात्र एवेति।

(४) पूर्वपक्षः-अनुज्ञापनस्यादृष्टार्थत्वात् विशेषस्यानभिधानाच्च यः कश्चिदनुज्ञापनीयः भिन्नपात्रः समानपात्रश्चेति।

(५) सिद्धान्तः-अस्त्यनुज्ञाने दृष्टम्प्रयोजनम्। साधारणे हि वस्तुनि कथञ्चिद् भागाधिक्येऽपराधो भवति। अतो भक्षणे न्यूनाधिकत्वपरिहारार्थमेवानुज्ञापनम्। तच्च समानपात्रिणामेव सम्भवति। तस्मात् समानपात्राणामेवानुज्ञापनमिति।

एतदेवाभिप्रेत्याह-समपात्र इति। 'समपात्र' एकपात्रभक्षक एव 'अनुज्ञाप्यः'-भक्षणे, न भिन्नपात्र इति शेषः॥ १७॥

(१८) ३।५।४४-४६-याज्यापाठी वषट् पठेत्।

(१) भक्षविशेषविषये विचारः।

(२) अस्ति ज्योतिष्टोमः। तत्र ऋतुयागेषु श्रूयते-'यजमानस्य याज्या-सोऽभिप्रेष्यति होतरेतद्यजेति-स्वयं वा निषद्य यजति' इति।

[हौत्रे काण्डे समाम्नाताः सर्वा याज्याः समाख्यया होतुरेव प्राप्ताः। तासु काचिद् याज्या उदाहृतया श्रुत्या होतुरपनीय यजमानस्य विधीयते-तदनुसारेण च यजमानः स्वेच्छया होतारं वा प्रेष्यति स्वयं वा याज्यां पठतीति उदाहृतयैव श्रुत्या विकल्पोऽभ्युपात्तः।]

(३) तत्र यजमानेन स्वपाठपक्षे सन्देहः-किमत्र यजमानस्य वषट्करणनिमित्तको भक्षोऽस्ति न वेति।

(४) पूर्वपक्षः-उक्तश्रुत्या यजमानस्य याज्यापाठमात्रं विहितं न वषट्-करणम्। अतो याज्याया होतुरपनीय यजमानगतत्वेऽपि वषट्करणं तन्नि-मित्तको भक्षश्च यथापूर्वं होतुरेव न यजमानस्येति ।

(५) सिद्धान्तः-'स्वयं वा निषद्य यजति' इति पक्षस्य स्वीकारे यज-मानेन स्वयमेव यागः कर्तव्यः। स च यागो वषट्कारमन्तरेण न सम्भवति । याज्यावषट्कारयोश्च समानकर्तृकत्वम् 'याज्याया अधिवषट्-करोति' 'अनवानं यजति' इति वाक्याभ्यामवगतम्। ['अनवानं यजतीति' वाक्येन याज्यावषट्कारयोर्मध्ये श्वासो निषिध्यते ।] तस्मात् याज्यया सह वषट्कारोऽपि होतुरपैति-तदपाये च वषट्कारनिमित्तकं भक्षण-मपि तस्मादपेत्य यजमाने एव निविशते । अतोऽस्मिन् पक्षे वषट्-कारनिमित्तकभक्षणं यजमानस्यैवेति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह- याज्येति । 'याज्यापाठी' यो याज्यापाठं करोति-यजमानो वा होता वा-स एव 'वषट् पठेत्' वषट्कारं वषट्करणनिमित्तकं भक्षणं च कुर्यात् । अतो यदा वषट्कारो होत्रा न क्रियते तदा तन्निमित्त-कं भक्षणमपि तेन न क्रियते-अपि तु याज्योपाठकेन वषट्कर्त्रा यजमा-नेनैवेत्याशयः ॥ १८ ॥

(१९) ३।५।४७-५१-फलस्य भक्षणादि स्यात्

(१) भक्षविषय एव विचारोऽनुवर्तते ।

(२) ज्योतिष्टोमे श्रूयते—'यदि राजन्यं वैश्यं वा याजयेत्, स यदि सोमं बिभक्षयिषेत न्यग्रोधस्तिभिनीराहृत्य ताः सम्पिष्य दधन्यु-न्मृज्य तमस्मै भक्षं प्रयच्छेत् न सोमम्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः— अनेन वाक्येन सोमप्रतिनिधित्वेन यः फलच-मसो विहितः स किं भक्षमात्रमुद्दिश्य—उत यागद्रव्यमपि । किं राजन्य-वैश्यकर्तृके ज्योतिष्टोमे यज्ञाहुतिष्वपि सोमस्थाने फलचमसः प्रतिनि-धीयते—उत भक्षणमात्रे—इति ।

(४) पूर्वपक्षः—वाक्यस्योपक्रमोपसंहारयोर्भक्षविषयत्वाद् भक्षण-मात्रे फलचमसो निविशते—नाहुतिष्विति ।

(५) सिद्धान्तः—'यदाऽन्यांश्चमसाञ्जुह्वति अथतस्य दर्भतरुणकेनो-पहत्य जुहोति' इति श्रुतम् । अत्र च फलचमसेनव यागमङ्गीकृत्य दर्भ-तरुणकरूपो गुणो विधीयते । अत आहुतिरपि फलचमसेनेत्यवगम्यते । किञ्च यागप्रदेयद्रव्यस्यैव संस्कारो भक्षः । स च यागमन्तरेण नोपपद्यते । तस्मादाहुतिष्वपि सोमस्य स्थाने फलचमस एव निविशते—इति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—फलस्येति । 'फलस्य' फलचमसस्य न्यग्रोधस्तिभिनीदधिसम्मिश्रितद्रव्यस्य—'भक्षणादि' यागाहुतिभक्षणं च स्यात्—न केवलं भक्षणमिति शेषः ॥ १९ ॥

(२०) ३।५।५२–५३ सोमपा ब्राह्मणाः शतम् ॥

(१) राजन्यकर्तृकयागविशेषविषये भक्षविचारः ।

(२) राजसूयाङ्गे दशपेयनामके यागे श्रूयते—'शतं ब्राह्मणाः सोमं पिबन्ति—दशदशैकैकमनुप्रसर्पन्ति' इति । अत्र यजमानस्य राजन्यस्य चमसहस्तस्यानुप्रसर्पणं विहितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—इदं राजन्ययजमानचमसानुप्रसर्पणं किं राजन्यैरेव कार्यमुत ब्राह्मणैरिति ।

(४) पूर्वपक्षः—दशपेयो हि ज्योतिष्टोमस्य विकृतिः। अतो ज्योतिष्टोमधर्माणामत्र सन्निवेशः । ज्योतिष्टोमे च भिन्नजातिभिर्भक्षणं नास्ति । अतोऽत्रापि यजमानसजातीयैरेव भक्षणं प्राप्तम् । अतो राजन्ययजमानेन सह नवभी राजन्यैरेव भक्षणं कार्यमिति ।

(५) सिद्धान्तः—प्रकृते ज्योतिष्टोमात् प्राप्तेषु दशसु चमसेषु भक्षणाय अनुप्रसर्पतां पुरुषाणां 'दश दश' इति वीप्सया प्रतिचमसं दशसङ्ख्यां विधायार्थसिद्धां शतसङ्ख्यामनूद्यैव सङ्ख्यातानां सर्वेषां ब्राह्मण्यं विधीयते 'शतं ब्राह्मणाः पिबन्ति' इत्यनेन । अथ च सोमभक्षणं यजमान स्यापि राजन्यस्य सर्वथाऽप्राप्तमेव, तदर्थं फलचमसस्य विहितत्वात्—एवं च सति कुतः सम्भवत्यन्येषां राजन्यानां सोमभक्षणम् । तस्मात् ब्राह्मणा एव सोमभक्षकाः दशपेयेऽपीति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—सोमपा इति । 'शतम् ब्राह्मणा' एव न राजन्याः—'सोमपा' सोमशेषं भक्षयन्तीत्यर्थः ॥ २० ॥

पादेऽस्मिन् विंशतिन्याया भाष्यकारेण वर्णिताः ।

स्पष्टम् ॥

इति तृतीयस्य पञ्चमः ।

अथ तृतीयस्य षष्ठः ।

(१) ३।६।१–८ न पर्णता स्याद् विकृतौ द्विरुक्तेः

(१) अङ्गत्वविचारे यत्र श्रुतिलिङ्गादीनि षट् प्रमाणानि न प्रसरन्ति तत्र का गतिरितीदानीं विचार्यते ।

(२) अनारभ्य श्रूयते—'यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति न स पापं श्लोकं शृणोति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—जुह्वाः या पर्णमयताऽत्र विहिता सा किं प्रकृतौ विकृतावुभयत्र निविशते—उत विकृतावेवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—इदं विधिवाक्यं प्रकृतिविकृत्योरुभयोस्तुल्यमेव प्रवर्तते—उभयत्र जुह्वाः सत्त्वात् । तस्मात् जुह्वाः पर्णमयता प्रकृतौ विकृतौ च निविशते—इति ।

(६) सिद्धान्तः—यत् प्रकृतौ वर्तते तत् 'प्रकृतिवद्विकृतिः कर्तव्या' इत्यतिदेशेन विकृतावपि प्राप्नोति । एवं च प्रकृतौ प्राप्ताया जुहूपर्णताया विकृतावतिदेशवाक्येनैव प्राप्तत्वे यदि तस्या एव पुनः साक्षाद् विध्यन्तरेण विधानं स्यात् तर्हि द्विरुक्तिरेव स्यात् । सा तु न न्याय्या । तस्मात् प्रकृतावेव निविशते पर्णमयतेति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—न पर्णतेति । 'पर्णता' जुह्वाः पर्णमयता—'विकृतौ' यागे—'न स्यात्' न प्राप्नोति—'द्विरुक्तेः' । तस्या विकृतिगामित्वे अतिदेशवाक्येन प्राप्तायाः पुनर्विधिवाक्येन प्राप्तिर्यदि स्यात् तर्हि वृथा पुनरुक्तिरेव स्यात्, तस्मात् कारणात् प्रकृतिगामित्वमेव पर्णताया न प्रकृतिविकृत्युभयगामित्वमित्याशयः ॥ १ ॥

(२) ३।६।९ न साप्तदश्यं प्रकृतौ विरोधात् ।

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) अनारभ्य श्रूयते—'सप्तदश सामिधेनीरनुब्रूयात्' इति । ['प्रवो बाजा अभिद्यव' इत्याद्या अग्निसमिन्धनार्था ऋचः 'सामिधेन्यः'] ।

(३) तत्र सन्देहः—सामिधेनीनां साप्तदश्यं यदत्रोक्तं तत् किं प्रकृतौ निविशते उत विकृताविति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणन्यायेनेदं साप्तदश्यं प्रकृतावेव निविशते । एवं च विध्यन्तरप्राप्तेन पाञ्चदश्येन विकल्प्यत इदं साप्तदश्यं प्रकृताविति ।

(५) सिद्धान्तः—विकृतावेव साप्तदश्यं निविशते। प्रकृतौ पाञ्चदश्येनावरुद्धानां सामिधेनीनां सङ्ख्यान्तराकाङ्क्षाया अनुत्थानात्। न च पाञ्चदश्यसाप्तदश्ये तुल्यबले येन विकल्पः स्यात्। पाञ्चदश्ये हि प्रकरणमनुग्राहकमधिकतरम् न तु तत् साप्तदश्ये उपलभ्यते इति।

एतदेवाभिप्रेत्याह—न साप्तदश्यमिति। 'साप्तदश्यं' सामिधेनीगतसप्तदशसङ्ख्या—'प्रकृतौ न' निविशते इति शेषः। कुतः—'विरोधात्'—प्रकृतिगतसामिधेनीनां पञ्चदशसङ्ख्यया सप्तदशसङ्ख्याया इति यावत्।

(३) ३।६।१० गोदोहनादेर्विकृतौ विधिर्नो

(१) पूर्वाधिकरणापवादः।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'चमसेनापः प्रणयेत्—गोदोहनेन पशुकामस्य' इति।

(३) तत्रैवञ्जातीयकेषु नैमित्तिकविधानेषु सन्देहः—गोदोहनं यदत्र पशुकामनिमित्तकत्वेन विहितं तत् किं प्रकृतौ निविशते—उत विकृतौ—इति।

(४) पूर्वपक्षः—प्रकृतेः पूर्वोक्तेन पात्रेण चमसेनैव निराकाङ्क्षीकृतत्वात्—नैमित्तिकस्य पात्रान्तरस्य विकृतावेव निवेश इति।

(५) सिद्धान्तः—कामनाविशेषनिमित्तकेन गोदोहनेन अविशेषेण प्राप्तस्य चमसस्य सङ्कोचनीयत्वात् प्रकृतावेव गोदोहनस्य सन्निवेश इति।

एतदेवाभिप्रेत्याह—गोदोहनादेरिति। 'गोदोहनादेः' नैमित्तिकतया विहितस्य गोदोहनस्य अन्यस्य च तादृशस्य पदार्थस्य—'विधिः' विधानं सन्निवेशः 'विकृतौ नो' अपि तु प्रकृतावेवेति शेषः॥ ३॥

(४) ३।६।११–१३ नाधानमङ्गं खलु पावमान्याः॥

(१) अनारभ्य विहितानामङ्गानां विचारोऽनुवर्तते।

(२) अस्ति पवमानेष्टिविधिः—'अग्नये पवमानायाष्टाकपालं निर्वपेत्, अग्नये पावकाय, अग्नये शुचये' इति। तासामेवेष्टीनाम्प्रकरणे सामाम्नातमाधानम्—'वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत' इति।

(३) तत्र सन्देहः—इदमाधानं किं पवमानेष्टीनामङ्गम् उत न इति।

(४) पूर्वपक्षः—अङ्गमेवाधानम्पवमानेष्टीनाम्। दर्शपूर्णमासविकृतिषु पवमानेष्टिषु प्रकृतिगताहवनीयाद्यग्नीनामिष्ट्यङ्गत्वे सिद्धे तदग्निद्वाराऽग्निसंस्कारस्याधानस्यापि तदङ्गत्वं दुर्वारमिति।

(५) सिद्धान्तः—इदमाधानं न कस्यचिदपि यागस्य प्रकरणे पठितम। अतो न कस्याप्येतदङ्गम्। यद्यपि पवमानेष्टिप्रकरणे पठि-

तमाधानम् तथाऽपि इष्टीनामाधानस्य चोभयोरप्यग्निसंस्कारार्थत्वान्न परस्परमङ्गाङ्गिभावः। तस्मान्नाधानमिष्टीनामङ्गमिति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—नाधानमिति । 'आधानम्' अग्न्याधानम्—'पावमान्याः' इष्टेः 'अङ्गं' 'न' 'खलु' अङ्गं न भवतीत्यर्थः ॥ ४ ॥

(५) ३।६।१५-१५ अग्न्यर्थमेतन्न गुणः क्रतूनाम्

(१) अनारभ्य विधानविचारोऽनुवर्तते । तत्र पर्णमयीन्यायापवादः ।

(२) 'वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत' इति अग्न्याधानं विहितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—इदमाधानं किम्प्रकृतियागार्थमुत सर्वकर्मार्थमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—यथाऽन्येऽनारभ्यवादाः प्रकृत्यर्थास्तथाऽयमपि । तस्मात् आधानम्प्रकृतियागार्थमेवेति ।

(५) सिद्धान्तः—आधानमेतन्न प्रकृतीः प्रकृत्य श्रूयते । न चात्र सन्ति श्रुतिलिङ्गादीनि प्रमाणानि येनास्य क्रत्वङ्गता स्यात् । यत्रानारभ्यविहितस्याङ्गत्वं श्रुत्यादिप्रमाणसिद्धं तत्र भवत्यवसरोऽस्य विचारस्य 'कस्येदमङ्गमिति' । आधानस्य त्वङ्गत्वमेव न सिध्यति । तस्मात् अग्निसंस्काररूपमाधानम्—अग्नयश्च सर्वकर्मार्थाः—इत्याधानमपि सर्वकर्मार्थं न प्रकृत्यर्थमिति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—अग्न्यर्थमिति । 'एतत्' आधानम् (पूर्वोक्तम्)-'अग्न्यर्थम्' सर्वकर्मसम्पादकाहवनीयाद्यग्न्यर्थम्—'न' तु 'क्रतूनाम्' यागविशेषाणाम् 'गुणः' अङ्गमित्यर्थः ॥ ५ ॥

(६) ३।६।१६-१७ न पावमानीष्पाति पावमानी ।

(१) आधानसंस्कृताग्निपवमानेष्टिविषये विचारः ।

(२) अग्निसंस्कारकाः सन्ति पवमानेष्टयः ।

(३) तत्र सन्देहः—पवमानेष्ट्या संस्कृतेऽग्नौ पवमानेष्टयः कर्तव्याः—उतासंस्कृत एवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—पवमानादिभिरिष्टिभिरेवाग्नयः संस्क्रियन्ते—एवं संस्कृतेष्वेवाग्निषु अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादिक्रतवः क्रियन्ते । एत एव च क्रतवः पवमानेष्टीनां प्रकृतयः । अतः प्रकृतिवत् पवमानेष्टयोऽपि संस्कृते एवाग्नौ कर्तव्याः—इति ।

(५) सिद्धान्तः—अग्निसंस्कारार्था एव पवमानेष्टयः क्रियन्ते । पवमानेष्ट्यनुष्ठानार्थमपि यदि पवमानेष्ट्यन्तरस्यापेक्षा स्यात्तर्हि तस्या अपि

सम्पादनार्थमग्निसंस्कारार्थपवमानेष्ट्यन्तरं कर्तव्यमित्यनवस्था स्यात्। तस्मात् पवमानेष्ट्योऽसंस्कृते एवाग्नौ कर्तव्याः इति।

एतदेवाभिप्रेत्याह—न पावमानीमिति। 'पावमानीम् प्रति' पवमानेष्टिसम्पादनार्थम्—'पावमानी' पवमानेष्टिः द्वितीया—'न' कर्तव्येति शेषः। तथा च पवमानेष्टिसंस्काररहिते एवाग्नौ पवमानेष्टिः कर्तव्येत्याशयः ॥६॥

(७) ३।६।१८-२७ धर्मास्तु दैक्षस्य पशोः समीपात्

(१) अङ्गत्वबोधकप्रमाणानां मध्ये क्रमस्य प्रकरणेनानपनोदः चिन्त्यते।

(२) ज्योतिष्टोमप्रकरणे त्रयः पशवः समाम्नाताः—अग्नीषोमीयः सवनीयः अनुबन्ध्यश्चेति। पशुधर्माश्च समाम्नाताः—उपाकरणम् ('प्रजापतेर्जायमाना' 'इमं पशुम्' इति ऋग्भ्यामुपस्पर्शनम्)—पर्यग्निकरणम् (दर्भज्वालया त्रिः प्रदक्षिणीकरणम्)—उपानयनम् अक्ष्णया बन्धः—यूपे नियोजनम्—संज्ञपनम्—विशसनम्—इत्येवमादयः।

(३) तत्र सन्देहः—किमेते धर्मास्त्रिष्वपि पशुषु अग्नीषोमीयसवनीयानुबन्ध्येषु कर्तव्या उताग्नीषोमीयसवनीययोरेव उत सवनीये एव—उताग्नीषोमीये एवेति।

(४) पूर्वपक्षः—त्रयाणामपि ज्योतिष्टोमप्रकरणे तुल्यमेव समाम्नानम्। तस्मात् त्रिष्वपि धर्माः कर्तव्याः। न चैते ज्योतिष्टोम एव प्राप्ताः तत्र साक्षात्पशुधर्माणामाकाङ्क्षाभावात्। तस्मादङ्गिनि अनर्थका अङ्गेषु पशुषु निविशमानाः सर्वेष्वपि पशुष्वविशेषेण निविशन्ते। अथवा सवनीयस्य पूर्वदिनकृत्यसम्बद्धत्वात्तत्रैवैकस्मिन् उक्ता धर्माः। अथवा क्रमप्रकरणबलेनाग्नीषोमीयसवनीययोर्द्वयोः कर्तव्या इति त्रयोऽत्र पूर्वपक्षाः।

(५) सिद्धान्तः—अग्नीषोमीयमात्रे धर्मा निविशन्ते। अस्ति ह्यत्र विशेषः सन्निधिलक्षणः। सुत्यानामकादह्नः प्राचीने औपवसथ्यनामकेऽह्नि धिष्ण्यनिर्माणादूर्ध्वमेत धर्मा उक्ताः। अग्नीषोमीयस्यापि तदेव स्थानम्। सवनीयस्तु सुत्याह्नि श्रूयते—अनुबन्ध्यश्चावभृथान्ते। तस्मात् सन्निधिप्रमाणेन धर्मा अग्नीषोमीय एव सम्बध्यन्ते न सवनीये अनुबन्ध्ये वेति।

एतदेवाभिप्रेत्याह—धर्मा इति। 'धर्माः' उपाकरणादयः—'दक्षस्य' अग्नीषोमीयस्य एव 'पशोः'—भवन्ति इति शेषः, न त्वन्ययोर्द्वयोः सवनीयानुबन्ध्ययोरिति भावः। कस्मादित्यपेक्षायामाह—'समीपात्' सन्निधिप्रमाणबलादित्यर्थः ॥ ७ ॥

(८) ३।६।२८-२९ दोहद्वये दोहगुणः समत्वात् ॥

(१) स्थानस्य श्रुत्यादिभिरपनोदः—पूर्वाधिकरणापवादः।

(२) दर्शपूर्णमासयोः स्तो द्वौ दोहौ—एकः सायमपरः प्रातः । सन्ति च दोहधर्माः—पलाशशाखाहरणम्, तया शाखया वत्सापाकरणम्, गवाम्प्रस्थापनम् प्रस्रावनम्, गोदोहनमित्येवमादयः ।

(३) तत्र सन्देहः—एते धर्माः किं सायन्दोहार्था उत प्रातर्दोहार्था उत उभयार्था इति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणन्यायेन प्रथमोक्ते सायन्दोहे एवैते धर्मा निविशन्ते । औपवसथ्ये ह्यह्नि तान् धर्मान् समामनन्ति—तस्मिन्नेव चाह्नि सायन्दोहोऽप्याम्नातः । तस्मात् क्रमप्रामाण्येन सायन्दोह एव धर्मा इति ।

(५) सिद्धान्तः—प्रकरणेनोभयदोहसम्बद्धाः धर्माः क्रमेण तु सायन्दोहमात्रसम्बद्धाः । क्रमश्च प्रकरणेन बाध्यते । तस्मात् उभयोरपि दोहयोर्निविशन्ते धर्माः । न च पूर्वाधिकरणन्यायावतारोऽत्र । तत्र हि विशासनादिधर्माणां सोमेऽनन्वयात् प्रकरणमानर्थक्यप्रतिहतं न क्रमबाधनक्षमम्—इह तु न तथेति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—दोहद्वय इति । 'दोहगुणः' शाखाहरणादयो दोहधर्माः—'दोहद्वये' उभयोरपि सायम्प्रातर्दोहयोः—निविशते इति शेषः । कुत इत्यपेक्षायामाह 'समत्वादिति' । धर्माणामङ्गत्वबोधकप्रमाणस्य प्रकरणस्य द्वयोरपि दोहयोः तुल्यत्वेन प्राप्तत्वात् ॥ ८ ॥

(६) ३।६।३० सर्वग्रहार्थाः सवनस्थधर्माः

(१) स्थानापनोदस्योदाहरणान्तरम् ।

(२) ज्योतिष्टोमे दश ग्रहा भवन्ति—ऐन्द्रवायवाद्याः प्रातःसवने, मरुत्वतीयादयो माध्यन्दिनसवने, आदित्यादयस्तृतीयसवने । सादनसम्मार्गादयो धर्माश्च प्रातःसवनीयग्रहसन्निधावाम्नाताः—'ग्रहाः साद्यन्ते' 'दशापवित्रेण ग्रहं सम्मार्ष्टि' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—एते धर्माः किं सर्वेषु ग्रहेषु कर्तव्या उत प्रातःसवनीयग्रहमात्रेष्विति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रातःसवनीया ग्रहाः प्रथमोक्तास्तत्सन्निधा च धर्मा उक्ताः । तस्मात् तेष्वेव धर्मा अनुष्ठेया नेतरेष्विति ।

(४) सिद्धान्तः—प्रकरणेन सर्वेषां ग्रहाणां धर्मैः सम्बन्धस्तुल्य एव । वाक्येन च ते ग्रहमात्रस्य विधीयन्ते । सन्निधिश्च वाक्यप्रकरणाभ्यां बाध्यते । तस्मात् सर्वेषु ग्रहेषु अनुष्ठेया इति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—सर्वेति । 'सवनस्थधर्माः' सवनत्रयसम्बन्धिग्रहेष्वनुष्ठेयतया समाम्नाताः सादनादयो धर्माः—'सर्वग्रहार्थाः' प्रातर्माध्य-

न्दिनतृतीयसवनसम्बन्धिषु सर्वेषु ग्रहेषु अनुष्ठेया इत्यर्थः ॥ ९ ॥

(१०] ३।६।३१ पशुत्रयार्था रशना सधर्मा ।

(१) पूर्वविचारसदृशमेव विचारान्तरम् ।

(२) ज्योतिष्टोमे त्रयः पशवः—अग्नीषोमीयः सवनीयः अनुब-न्ध्यश्च । तत्र यूपवेष्टनार्था रशना श्रूयते तद्गता धर्माश्च-परिव्याणम् त्रिवृत्करणम् दर्भमयत्वञ्च । एते च धर्मा अग्नीषोमीयपशुसन्निधौ समा-म्नाता उपलभ्यन्ते ।

(३) तत्र सन्देहः—एते धर्माः किमग्नीषोमीयपशुमात्रेऽनुष्ठेया उत त्रिष्वपि पशुष्विति ।

(४) पूर्वपक्षः—सर्व एते धर्माः अग्नीषोमीयपशुमात्रेऽनुष्ठेयाः । तस्यैव सन्निधाववान्तरप्रकरणे च तेषां समुपलम्भादिति ;।

(५) सिद्धान्तः—तृतीयाश्रुत्या वाक्येन च परिव्याणादीनां धर्माणां यूपधर्मता, प्रकरणमात्रेण क्रमेण वाऽग्नीषोमीयपशुधर्मता। यूपश्च पशुत्रय-साधारणः । तस्मात् त्रिष्वपि पशुषु धर्मा अनुष्ठेयाः । अग्नीषोमीयादति-रिक्ते सवनीये च परिव्याणत्रिवृत्त्वयोः सम्बन्धो लिङ्गादप्यवगम्यते—'त्रिवृता यूपं परिवीयाग्नेयं सवनीयं पशुमुपाकरोति' इत्यत्र ॥

एतदेवाभिप्रेत्याह—पश्विति । 'सधर्मा' परिव्याणादिधर्मैः सहिता—'रशना' यूपवेष्टनार्था रज्जुः—'पशुत्रयार्था' त्रयाणामपि अग्नीषोमीयसव-नीयानुबन्ध्यानामङ्गमित्यर्थः ॥ १० ॥

(११) ३।६।३२-३४ अंशुग्रहाङ्गं प्रकृतिस्थधर्माः

(१) वाक्यप्रकरणयोर्बाधाबाधविचारः ।

(२) ज्योतिष्टोमाद् दूरे अनारभ्यैव द्वौ ग्रहौ अंश्वदाभ्यौ श्रुतौ—'अंशुं गृह्णाति' 'अदाभ्यं गृह्णाति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—सादनसम्मार्गादयो ग्रहधर्मा अंश्वदाभ्ययोरनु-ष्ठेया न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—अनयोर्ग्रहयोर्नानुष्ठेया धर्माः । ते हि प्रकरणेन ऐन्द्रवायवादिष्वेव ग्रहेषु व्यवस्थापिता नान्यत्र प्रवेशं लभन्ते—इति ।

(५) सिद्धान्तः—'ग्रहाः साद्यन्ते' इत्यादिवाक्यैः सादनादीनां सा-मान्यतो ग्रहमात्रस्य धर्मत्वम् । सर्वग्रहसाधारणाश्च धर्मा अंश्वदाभ्ययो-रपि निविशन्ते । वाक्यं च प्रकरणं बाधते । तस्मादंश्वदाभ्ययोरपि धर्मा अनुष्ठेया एवेति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—अंशुग्रहेति । 'प्रकृतिस्थधर्माः' ज्योतिष्टोमप्रकरणे उक्ताः सादनादयो ग्रहधर्माः—'अंशुग्रहाङ्गम्' अंशुनामकस्यापि ग्रहस्य

अङ्गम्,—तत्राप्यनुष्ठेया इति यावत् ॥ ११ ॥

(१२) स्युरिष्टका दूरगताः सधर्माः ॥

(१) वाक्यप्रकरणयोर्विरोधे विचारोऽनुवर्तते ।

(२) अनारभ्य श्रूयते—'चित्रिणीरुपदधाति, वज्रिणीरुपदधाति, भूतेष्टका उपदधाति' इति । सन्ति च प्रकरणे इष्टकाधर्मा आम्नाताः प्रथमचितौ 'अखण्डामकृष्णां कुर्यात्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—इमे धर्माः किं प्रकरणसमाम्नातचितावेव निविशन्ते-उताप्रकरणपठितास्वपीति ।

(४) पूर्वपक्षः—षण्णां चितीनाम्मध्ये प्रथमचितावेवाम्नाताः धर्मा अखण्डत्वादयः । अतः प्रकरणबलात् तस्यामेव व्यवस्थिता इतरासु चित्रिण्यादिषु न कर्तव्या इति ।

(५) सिद्धान्तः—यद्यपि वाक्यद्वयमप्यनारभ्याधीतं तथाऽपि 'य एवंविद्वानग्निं चिनुते' इति यदग्न्यपूर्वं तत्सम्बन्धित्वेनैवाप्रकरणपठिता अपि चित्रिण्यादयोऽपि वाक्येन विनियुज्यन्ते । अखण्डत्वादयश्च अग्निसाधनभूतानां सर्वासामिष्टकानां धर्माः, न प्रथमचितिमात्रस्येति वाक्यादवगम्यते । वाक्यं च प्रकरणाद्‌ बलवत्तरम् । तस्मात् अग्निसाधनभूतासु चित्रिण्यादीष्टकास्वपि निविशन्तेऽखण्डत्वादयो धर्मा इति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—स्युरिति । 'दूरगताः' अप्रकरणपठिता अपि—'इष्टकाः' चित्रिण्यादयः—'सधर्माः' अग्निसाधनीभूतानां सर्वासाम् इष्टकानां ये साधारणा धर्मा अखण्डत्वादयः तद्वत्यः—'स्युः' भवेयुः, कर्तव्या इति यावत् ॥ १२ ॥

(१३) ३।६।३६ नैमित्तिके धर्मगणः श्रुतौ नो

(१) अङ्गत्वविषये विचारविशेषः ।

(२) ज्योतिष्टोमे श्रूयते सोमप्रतिनिधिरूपेण फलचमसः—'स यदि राजन्यं वा वैश्यं वा याजयेत् स यदि सोमं बिभक्षयिषेत् न्यग्रोधस्तिभीराहृत्य ताः सम्पिष्य दधनि उन्मृज्य तमस्मै प्रयच्छेद्‌ भक्षम्, न सोमम्' इति । ज्योतिष्टोमे च सन्ति केचन सोमधर्माः—मानम् उपावहरणम् क्रयः अभिषवः इत्येवमादयः ।

(३) तत्र सन्देहः—किमेते धर्माः सोममात्रेऽनुष्ठेया उत तत्प्रतिनिधौ फलचमसेऽपीति ।

(४) पूर्वपक्षः—यथा सोमस्य यागसाधनत्वं तथैव फलचमसस्यापि । तस्मात् मानादयो धर्मा यागद्रव्यसंस्कारभूताः यथा सोमे तथैव फलचमसेऽपि निविशन्ते—इति ।

(५) सिद्धान्तः—नित्या मानादयः संस्कारा नित्यं द्रव्यं सोमं संस्कार्यं लब्ध्वा चरितार्थाः सन्तो नान्यं संस्कार्यमपेक्षन्ते । फलचमसस्तु सोमस्थानापन्नो नैमित्तिकः । अतो न तत्र संस्कारविधयः प्रवर्तन्ते । तस्मात् मानादयो धर्माः सोममात्रेऽनुष्ठेया न फलचमसे—इति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—नैमित्तिक इति । 'श्रुतो धर्मगणः' विहितो मानादिधर्मसमूहः—'नैमित्तिके' अनित्ये द्रव्ये सोमप्रतिनिधिभूते फलचमसे—'न'—'निविशते' इति शेषः । नित्ये सोमे एव ते धर्मा अनुष्ठेया इत्याशयः ॥ १३ ॥

(१४) ३।६।३७-३९ धर्मोपदेशः प्रतिनिध्युपात्ते ।

(१) पूर्वाधिकरणापवादरूपो विचारः ।

(२) 'व्रीहिभिर्यजेत' इति विहितानां व्रीहीणामसम्भवे नीवाराः व्रीहिसादृश्यात् प्रतिनिधित्वेन स्वीक्रियन्ते साक्षात्तद्विध्यभावेऽपि । सन्ति च अवघातादयो धर्मा व्रीहिषु ।

(३) तत्र सन्देहः—किमेते धर्मा प्रतिनिधिष्वप्यनुष्ठेया उत प्रधानेष्वेव व्रीहिषु—इति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणन्यायेन प्रधान एव धर्मा अनुष्ठेया न प्रतिनिधिष्विति ।

(५) सिद्धान्तः—व्रीहिशब्दो हि जातिविशेषेणाकारविशेषेण चोपेतं द्रव्यविशेषमाचष्टे । नीवारेषु यद्यपि स जातिविशेषो नास्ति तथाऽप्याकारविशेषोऽस्त्येव । तावन्मात्रेण च तेष्वपि व्रीहिशब्दाभिधेयता । तस्मात् नीवारेष्वपि अवघातविधिः प्रवर्तते । तथा च तेष्वपि अवघातादयो धर्मा अनुष्ठेयाः—इति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह धर्मेति । 'प्रतिनिध्युपात्ते' प्रतिनिधिरूपेण विहिते पदार्थे—'धर्मोपदेशः' धर्मविधिः—'प्रवर्तते' इति शेषः । तथा च प्रतिनिधिष्वपि धर्मा अनुष्ठेया इति भावः ॥ १४ ॥

(१५) ३।६।४० पूतीकखण्डोऽप्युपदिष्टधर्मा

(१) त्रयोदशाधिकरणस्यापवादान्तरम् ।

(२) 'यदि सोमं न विन्देत पूतीकानभिषुणुयात्' इति सोमस्यालाभे तत्प्रतिधित्वेन पूतीकाः साक्षाद्व विहिताः । सन्ति चाभिषवादयः सोमधर्माः ।

(३) तत्र सन्देहः—किं सोमधर्माः श्रुतेषु तत्प्रतिनिधिषु पूतीकेष्वनुष्ठेया न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः--अत्र सोमाभावं निमित्तीकृत्य पूतीकलताखण्डानां विहितत्वात् त्रयोदशाधिकरणन्यायेन सोमाभिषवक्रयादिधर्मविधिः पूतीकेषु न प्रवर्तते । तस्मात् तेषु नैवानुष्ठेया धर्माः—इति ।

(५) सिद्धान्तः--नायं त्रयोदशाधिकरणन्यायविषयः पूतीकानामत्र प्रतिनिधित्वेन श्रुतत्वात् । तस्मान्नीवारन्यायेन पूतीकेष्वपि सोमधर्मा अनुष्ठेया एवेति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—पूतीकेति । 'पूतीकखण्डः' सोमप्रतिनिधित्वेन श्रुतः पूतीकलताखण्डः 'अपि'—'उपदिष्टधर्मा'—'उपदिष्टाः' विहिताः 'धर्माः' अभिषवादयः सोमधर्माः धर्माः यस्य स इति मध्यमपदलोपः । सोमधर्मास्तत्प्रतिनिधिषु पूतीकेष्वप्यनुष्ठेया इत्यर्थः ॥ १५ ॥

(१६) ३।६।४१-४७ संस्थासु नाङ्गान्युपदेशभाञ्जि ॥

(१)—अङ्गत्वविवेके विचारविशेषोऽनुवर्तते ।

(२)—समष्टिरूपेणैकोपि ज्योतिष्टोमः संस्थाभेदेन सप्तधा विभज्यते । तथा हि—(१) यज्ञायज्ञियस्तोत्रपर्यन्तो भागः प्रथमा संस्था 'अग्निष्टोम'नाम्ना प्रसिद्धा—(२) तत ऊर्ध्वमुक्थ्यस्तोत्रपर्यन्तो भागो द्वितीया संस्था 'उक्थ्य' इत्युच्यते—(३) तथैव षोडशीति तृतीया संस्था—(४) अतिरात्र इति च चतुर्थी—एवम्प्रकारेण सप्त संस्था भवन्ति ॥ एतादृशस्य सप्तसंस्थात्मकस्य ज्योतिष्टोमस्य प्रकरणे दीक्षणीयेष्ट्यादीनामङ्गानां विधिराम्नातः ।

(३) तत्र सन्देहः—किमेतान्यङ्गानि प्रथमसंस्थाविशेषेऽग्निष्टोममात्रे निविशन्ते—उत सर्वासु संस्थासु तुल्यमेवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—उक्तानामङ्गानां विधिर्यथा प्रथमसंस्थाविशेषेऽग्निष्टोमे प्रवर्तते तथैवेतरेष्वपि संस्थाविशेषेषु—प्रकरणसम्बन्धस्य सर्वत्र समानत्वात् । यथा चाग्निष्टोमः फलवांस्तथैवोक्थ्यादयोऽपि । तस्मात् सप्तस्वपि संस्थासु दीक्षणीयादयो धर्मा अनुष्ठेया इति ।

(५) सिद्धान्तः—उक्थ्यादयः संस्था नाग्निष्टोमेन तुल्याः । यस्मात् तेषां पृथक् फलान्युक्तानि तस्मात् स्पष्टं ज्ञायते यदेता अग्निष्टोमस्य गुणविकारा एव । अतो न सर्वसंस्थासाधारणं प्रकरणमपि त्वग्निष्टोमस्यैव अथ चोक्थ्यादीनामन्तर्भाविताग्निष्टोमकत्वात् ज्योतिष्टोमो न कदाचिदप्यग्निष्टोमं व्यभिचरति—उक्थ्यादींस्तु व्यभिचरत्येव—विनापि तैरग्निष्टोमदशायां ज्योतिष्टोमत्वसम्भवात् । तस्मादग्निष्टोममात्रसंस्थस्य ज्योतिष्टोमस्येदं प्रकरणम्—ततश्च तेन प्रकरणेन दीक्षणीयाद्यङ्गानामग्निष्टोम एव सन्निवेशो नोक्थ्यादिसंस्थान्तरेषु—इति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—संस्थास्विति । 'अङ्गानि' दीक्षणीयादीनि—'संस्थासु' सर्वासु सप्तसु—'न उपदेशभाञ्जि' न विधिप्राप्तानि—अपि त्वेकस्यामेव संस्थायामग्निष्टोमनाम्ना प्रसिद्धायाम्प्राप्तानीत्याशयः ॥१६॥

न्यायास्तु पादे परिकीर्तिताः स्तुः
समीक्ष्य सम्यक् दश चैव षट् च ॥

स्पष्टार्थम् ॥

इति तृतीयस्य षष्ठः ।

अथ तृतीयस्य सप्तमः ।

(१) ३।७।१-५ बर्हिः सर्वहविःशेषः

(१) वाक्यप्रकरणद्वाराऽङ्गत्वनियमनमनुवर्तते ।

(२)—दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते 'बर्हिषि हवींष्यासादयति' । बर्हिस्सम्बन्धेन च कतिचिद् धर्मा अपि समाम्नाताः 'बर्हिर्लुनाति' इत्यादयः ।

(३) तत्र संशयः—बर्हिरादयस्तद्धर्माश्च किम्प्रधानमात्रस्याङ्गमुत प्रधानस्याङ्गानां चेति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रकरणबलात्प्रधानमात्रस्याङ्गान्येते इति ।

(५) सिद्धान्तः—अङ्गानामपि हवींषि प्रधानस्यापूर्वमुपकुर्वन्त्येव । तस्मात् प्रधानापूर्वसाधनत्वेन तेषामप्यङ्गा नि वेद्यादयस्तद्धर्माश्चेति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—बर्हिरिति । 'बर्हिः' हविरासादनाधाररूपेणोपात्तः—'सर्वहविःशेषः' सर्वेषां प्रधानानान्तदङ्गानां च हविषां 'शेषः' अङ्गमिति ॥ १ ॥

(१) ३।७।६ मुख्यार्थाः स्वामिसंस्क्रियाः ।

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) ज्योतिष्टोमे केशश्मश्रुवपनपयोव्रतादयो यजमानसंस्काराः समाम्नाताः । ज्योतिष्टोमे च ग्रहैः सोमहोमः प्रधानकर्म अग्नीषोमीयपशुयागादयोऽङ्गम् ।

(३) तेषु सन्देहः—एते किम्प्रधानमात्रस्य शेषा उताङ्गानामपीति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रधानस्याङ्गानां च शेषा एते । कर्तृधर्मा एते, कर्तृत्वं

च यथा प्रधाने तथाऽङ्गेष्वपि। तस्मात् वपनादिभिर्य उपकारः स उभयत्र समानः—इति।

(५) सिद्धान्तः—द्वे हि यजमानस्य रूपे—क्रियाकर्तृत्वम्फलभोक्तृत्वं च। तयोः फलभोगो ऽदृष्टः क्रियानिष्पत्तिस्तु दृष्टा। वपनादिकृतस्योपकारस्य चादृष्टत्वात् भोक्तृशेषा एव वपनादय इति सिद्ध्यति। साक्षात् फलभोगसाधनं च प्रधानमेव कर्म। तथा सति वपनादयः प्रधान एव कर्मणि निविशन्ते। एवं चादृष्टफलभोजिनो यजमानस्य यः शास्त्रीयः संस्कारो वपनादिकृतः स प्रधान एव युक्तो नाङ्गेषु। प्रकरणमपि प्रधानस्यैव न मुख्यानामिति।

एतदेवाभिप्रेत्याह—मुख्यार्थ इति। 'स्वामिसंस्क्रियाः' स्वामिनो यजमानस्य 'संस्क्रियाः' संस्काराः वपनादिकृताः—'मुख्यार्थाः' प्रधानकर्मार्थाः, नाङ्गकर्मार्था इति शेषः॥ २॥

(३) ३।७।७-८ साङ्गार्था सौमिकी वेदिः

(१) पूर्वाधिकरणापवादः।

(२) दार्शिकीं वेदिं मध्येऽन्तर्भाव्य प्राचीनवंशो मण्डपोऽवस्थितः। ततः पूर्वस्यां दिशि सदोहविर्धानादीनां पर्याप्तो भूभागविशेषस्तैः सदःप्रभृतिभिः सह 'सौमिकी वेदिः' इत्युच्यते।

(३) तत्र सन्देहः—किमियं वेदिः मुख्यस्य सोमयागस्यैवोपकरोत्युताग्नीषोमीयादीनामङ्गानामपीति।

(४) पूर्वपक्षः—उक्ता वेदिर्मुख्यस्य सोमयागस्यैवोपकरोति न तु तदङ्गानाम्,—मुख्यस्यैव चिकीर्षितत्वात्। तथा चात्र वाक्यम्—'षट्त्रिंशत्प्रक्रमा प्राची चतुर्विंशतिरग्रेण त्रिंशज्जघनेन—इयति शक्ष्यामहे'। अस्य च 'उक्तप्रमाणके भूभागे फलहेतुभूतं सोमयागं कर्तुं शक्ष्यामहे' इत्येवार्थः। अथ चाग्नीषोमीयादीनां सदोहविर्धानादिमण्डपनिरपेक्षमनुष्ठानं वेदेरन्यत्रापि सम्भवति-सोमयागस्य त्वनुष्ठानं वेद्यामेव भवति नान्यत्र—इति।

(५) सिद्धान्तः—'इयति शक्ष्यामहे' इति वाक्यं साङ्गम्मुख्यं परामृशति—तादृशस्यैव फलसाधनत्वात्। अतो मुख्याङ्गयोश्चिकीर्षितत्वतुल्यत्वात् मुख्यस्य अङ्गानां चोपकरोति वेदिः इति।

एतदेवाभिप्रेत्याह—साङ्गार्था इति। 'सौमिकी वेदिः' 'साङ्गार्था' अग्नीषोमीयाद्यङ्गसहितस्य मुख्यस्य सोमयागस्योपकरोतीति भावः॥ ३॥

(४) ३।७।९-१० साङ्गार्थमभिदर्शनम्॥

(१) पूर्वविचारसदृशं विचारान्तरम् ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते 'चतुर्होत्रा पौर्णमासीमभिमृशेत् पञ्च-होत्रा अमावास्याम्' । ['पृथिवी होता' इत्यादिको मन्त्रः 'चतुर्होता'- 'अ-ग्निर्होता'-इत्यादिको मन्त्रः 'पञ्चहोता' । इमौ मन्त्रौ आज्यादिहविष उप-स्पर्शनार्थौ विहितौ ।]

(३) तत्र सन्देहः—इदमभिमर्शनं किमङ्गप्रधानार्थमुत प्रधान-मात्रार्थमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—अभिमर्शनं प्रधान एव निविशते पौर्णमास्यामावा-स्याशब्दयोः प्रधानपरत्वादिति ।

(५) सिद्धान्तः—पौर्णमास्यमावास्याशब्दौ साङ्गप्रधानवाचिनौ । तस्मात् प्रधाने तदङ्गेषु च यानि हवींषि तेषु सर्वेष्विदमभिमर्शनं भवतीति ।

तदेतदभिप्रेत्याह—साङ्गार्थमिति । 'अभिमर्शनम्' हविष उपस्पर्शनम्—'साङ्गार्थम्' अङ्गसहितप्रधानकर्मार्थम्—प्रधाने कर्मणि तस्याङ्गेषु च यानि हवींषि तेषु सर्वेषु तस्य सम्बन्ध इत्यर्थः ॥ ४ ॥

(५) ३।७।११-१२ दीक्षा सदक्षिणा नाङ्गे

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) ज्योतिष्टोमे भवन्ति दीक्षाः दक्षिणाश्च । 'तिस्रो दीक्षाः' 'द्वाद-शशतं दक्षिणा' इत्यादि ।

(३) तत्र सन्देहः—इयं दीक्षा दक्षिणा च किमङ्गेषु प्रधाने च निवि-शते—उत प्रधानमात्रे इति ।

(४) पूर्वपक्षः—दीक्षा दक्षिणा च प्रधानस्याङ्गानां चोपकरोति । प्रधानकर्मणाज्योतिष्टोमेन सम्बद्धे दीक्षादक्षिणे-प्रधानं च कर्माङ्गैः सम्ब-द्धम् । तस्मात् परम्परासम्बन्धो भवत्येवाङ्गानामपि दीक्षादक्षिणाभ्यामिति।

(५) सिद्धान्तः—दीक्षादक्षिणयोः साक्षात्सम्बन्धः प्रधानेनैव गम्य-ते । परम्परासम्बन्धश्च साक्षात्सम्बन्धस्यासम्भवे एव गृह्यते । इह तु नास्त्यसम्भवः साक्षात्सम्बन्धस्य । तस्मात् प्रधानेनैव सम्बन्धः ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—दीक्षेति । 'सदक्षिणा' दक्षिणासहिता—'दीक्षा' दीक्षा दक्षिणा च-'अङ्गे न' निविशते-अपि तु प्रधाने एवेति तात्पर्यम् ॥५॥

(६) ३।७।१३-१४ वेदिर्यूपगुणो न हि ।

(१) अङ्गत्वविचारोऽनुवर्तते ।

(२) अस्ति ज्योतिष्टोमेऽग्नीषोमीयः पशुः । तत्सम्बन्धेन यूपं प्रकृत्य श्रूयते—'अर्धमन्तर्वेदि मिनोति अर्धं बहिर्वेदि' इति ।

[यूपं स्थापयितुं कियद्विस्तारवान् अवटः कर्तव्य इत्यपेक्षायां तन्निर्णयाय यूपमूलस्य स्थौल्यमङ्गुल्यादिभिर्मातव्यम् भवति ।]

(३) तत्र सन्देहः—किम् 'अन्तर्वेदि' इति यूपाङ्गत्वेन वेदिरुपदिश्यते—उत देशलक्षणार्थमेव 'अर्धमन्तर्वेदि अर्धं बहिर्वेदि' इत्युच्यते इति ।

(४) पूर्वपक्षः—मीयमानस्य यूपस्याङ्गत्वेन वेद्यभ्यन्तरभागो विधीयते । तथाहि मीयमानस्य यूपस्यार्धं वेद्यभ्यन्तरे भवतीति लभ्यते । एवमेव हि वेदिश्रुतिरनुगृहीता भवति—इति ।

(५) सिद्धान्तः—यदि संस्कृतो वेद्यभ्यन्तरभागोऽर्धमन्तर्वेदीत्यनेन वाक्येन यूपाङ्गत्वेन विधीयते तर्हि असंस्कृतो वेदिबहिर्भागोऽपि 'बहिर्वेदी'त्यनेन वाक्येन विधातव्यः । तथा सति वाक्यभेदो दुर्निवारः । एतद्वाक्यभेदपरिहाराय वेदेरभ्यन्तरबहिर्भागाभ्यामुपलक्षितो लौकिक एव देशो मीयमानयूपोचितो विधीयते—इत्येव स्वीकार्यम् । तस्मात् लौकिकदेश एवात्र यूपाङ्गत्वेन विधीयते न वेदिभाग इति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—वेदिरिति । 'वेदिः' वेदिभागः—'नहि यूपगुणः' न यूपाङ्गत्वेन विधीयत इत्यर्थः ॥ ६ ॥

(७) ३।७।१५-१७ हविर्धानं गुणो नर्चाम्

(१) अङ्गत्वविचारः ।

(२) ज्योतिष्टोमे श्रूयते—'उत यत् सुन्वन्ति सामिधेनीस्तदन्वाहुः' इति । हविर्धाननामकयो शकटयोर्यस्मिन्नेकस्मिन् दक्षिणे शकटे सोमस्याभिषवः क्रियते तं सामिधेनीभिः सम्बन्धयेदित्यर्थः ।

(३) तत्र सन्देहः—किं हविर्धानं सामिधेनीनामङ्गत्वेन विधीयते (तथाच हविर्धानविशिष्टाः सामिधेन्योऽनुवक्तव्या इत्यर्थः)—उत हविर्धानेन अनूच्यमानानां सामिधेनीनां देशो लक्ष्यते इति ।

(४) पूर्वपक्षः—हविर्धानस्य सामिधेन्यङ्गत्वमत्र स्पष्टं प्रतीयते । न चात्र वाक्यभेदादिदोषापत्तिरिति ।

(५) सिद्धान्तः—देशलक्षणार्थमेवेदं वाक्यम्—'यस्मिन् देशे सुन्वन्ति तस्मिन् देशे सामिधेन्योऽनुवक्तव्या' इति । दक्षिणोत्तरहविर्धानसमीपदेशयोरनियमेन प्राप्तौ दक्षिणस्यैव हविर्धानस्य समीपदेशो विहितो भवति । एवं च हविर्धानेन तत्सन्निधिर्लक्ष्यते । तथा सति नियममात्रविधानाल्लाघवम् । इतरस्मिन् पक्षे तु अभिषवोपलक्षितस्य दक्षिणस्य हविर्धानस्य सामिधेन्यङ्गत्वमत्यन्तमप्राप्तमेव विधीयते—इति गौरवम् इति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह । हविर्धानमिति । 'हविर्धानम्'—'ऋचाम्' सामि-

धेनीनाम्—'गुणः' अङ्गं 'न' भवतीति शेषः। अपि तु देशविशेष एव तेन लक्ष्यत इति भावः ॥ ७ ॥

(८) ३।७।१८–२० स्वामीत्युक्त्यैव नान्यकृत् ॥

(१) द्रव्याणां कर्मणां चाङ्गत्वविषये श्रुत्यादीनां बलाबलं विविच्याधुनाऽनुष्ठातॄणां विषये तद् विचारणीयं प्राप्नोति। तत्रादौ केऽनुष्ठातार इत्येव विचार्यते।

(२) 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत' इत्यादि श्रूयते।

(३) तत्र सन्देहः—दर्शपूर्णमासनाम्ना प्रसिद्धं यत् कर्मजातं तत्सर्वं किं स्वर्गकामेन यजमानेनैवैकेनानुष्ठातव्यमुत सङ्कल्पवरणमात्रं यजमानः स्वयं कुर्यात् अन्यत् सर्वमन्यः कुर्यात्—अथ किञ्चित् स्वयं किञ्चिदन्य इति।

(४) पूर्वपक्षः—स्वयं यजमान एव सर्वाणि कर्माणि कुर्यात्। यतः कर्मफलं स्वयं कर्म प्रयुञ्जानस्यैव भवतीति दृश्यते। शब्दोऽपि तथैवाभिधत्ते—'यः स्वर्गकामः स एव दर्शपूर्णमासाख्यं कर्म कुर्यादि'ति।

(५) सिद्धान्तः—निखिलकर्मानुष्ठाने ऽपि यजमानस्य यागकर्तृत्वं तत्फलभाक्त्वं च न हीयते। यथा क्षेत्रस्वामी यद्यपि हलकर्षणादिकर्म अन्यैर्हालिकादिभिः कारयति तथाऽपि सस्यरूपं फलं तस्यैव भवति—एवमेव यद्यपि यागाङ्गानि कर्माणि यजमानोऽन्यैर्ऋत्विग्भिः कारयति तथाऽपि तद्यागफलं तस्यैव भवति। ऋत्विजां परिक्रयश्च शास्त्रविहितः। परिक्रयश्च कर्मानुष्ठानसाहाय्यसम्पादनमात्रप्रयोजनः। यदि परिक्रीतैर्ऋत्विग्भिः कर्माणि न क्रियेरन् तर्हि तेषां परिक्रयोऽदृष्टार्थ एव स्यात्। अथ च सकलानां कर्मणामेकेन पुरुषेण स्वयमनुष्ठानमपि न सम्भवति। परिक्रीतेन पुरुषेण यत् कार्यते तत् स्वयमेव क्रियते। तस्मात् सङ्कल्पवरणादिकमेव यजमानः स्वयं कुर्यात् अन्यानि सकलानि त्वन्यद्वारेणैव इति।

एतदभिप्रेत्याह स्वामीति। 'स्वामीति उक्त्या'—यस्मात् यजमानः स्वामीति नाम्नाऽभिधीयते तस्मात् स 'अन्यकृत्'—सङ्कल्पवरणादिकात् 'अन्यस्य' कर्मकलापस्य 'कर्ता' अनुष्ठाता 'न' भवति। येषामयं स्वामी ते यदि तदर्थं कर्माणि न कुर्वीरन् तर्हि स्वामित्वं व्यर्थं स्यात्। तस्मात् यागस्य यः स्वामी स नैव कुर्यात् यागाङ्गकर्माणि—तानि तेन परिक्रीतैर्ऋत्विग्भिरेव सम्पादनीयानीत्यर्थः ॥ ८ ॥

(९) ३।७।२१–२४ प्रतिनामर्त्विजो भिन्नाः

(१ परिक्रीतैरन्यैः पुरुषैः कर्माणि कार्याणीति स्थितम्। तेषामृत्विजां विषये विचारः प्रवर्तते।

(२) कर्मणामनुष्ठातारः श्रूयन्ते—'अध्वर्युर्विभजति' 'प्रतिप्रस्थाता मन्थिनं जुहोति' इत्यादि ।

(३) तत्र सन्देहः—परिक्रेतव्यानामृत्विजां सङ्ख्यानियमोऽस्ति न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—अनुष्ठातृसङ्ख्यानियमो न श्रूयते। अतो यावद्भिः पुरुषैः कर्मानुष्ठानं सम्भाव्यते तावन्तः परिक्रेतव्याः । अतो न सङ्ख्यानियमः । यद्येक एव सकलकर्मानुष्ठानक्षमः पुरुष उपलभ्यते तदा स एवैको वरणीयः—अन्यथा द्वौ त्रयो वा आवश्यकतानुसारेण वरणीया इति ॥

(५) सिद्धान्तः । कर्तृविशेषसम्बद्धा एव सर्वे कर्मविशेषाः श्रूयन्ते—'तान् पुरोध्वर्युर्विभजति—प्रतिप्रस्थाता मन्थिनं जुहोति—नेष्टा पत्नीमभ्युदानयति—उन्नेता चमसानुन्नयति-प्रस्तोता प्रस्तौति—उद्गाता उद्गायति-प्रतिहर्ता प्रतिहरति—सुब्रह्मण्यः सुब्रह्मण्यामाह—होता प्रातरनुवाकमनुब्रूते—मैत्रावरुणः प्रेष्यति चानु चाह—अच्छावाको यजति—ग्रावस्तुत् ग्रावस्तोत्रीयामन्वाह' इति । यच्च कर्म यत्पुरुषकर्तव्यत्वेनाम्नातं तत् तेनैव कर्तव्यमतस्तत्करणार्थं सोऽवश्यं वरणीयः । तस्माद्यावन्तः पुरुषा कर्मविशेषसम्बद्धा नाम्नाऽऽम्नातास्तावन्त एव वरणीयाः—सत्यपि सकलकर्मानुष्ठानक्षमे पुरुषे कर्मसङ्करो नैव कार्य इति ॥

एतदभिप्रेत्याह—प्रतिनामेति । 'ऋत्विजः' कर्मानुष्ठानार्थं परिक्रेतव्याः पुरुषाः—'प्रतिनाम' प्रतिपदोक्ताध्वर्य्वादिनामानुसारेण—'भिन्नाः' पृथगेव वरणीया भवन्तीति । कर्मसङ्करीकरणं नोचितमित्याशयः॥९॥

(१०) ३।७।२५ चमसाध्वर्यवः पृथक् ।

(१) ऋत्विजां विषये विचारोऽनुवर्तते ।

(२) 'चमसाध्वर्यून् वृणीत' इति चमसाध्वर्युनाम्ना केचन श्रुताः ।

(३) तत्र सन्देहः—चमसाध्वर्युनाम्ना य उक्तास्ते किं पूर्वाधिकरणोक्तेभ्यो ऋत्विग्भ्यो भिन्ना उत त एव नामान्तरेणोपवर्णिता इति ॥

(४) पूर्वपक्षः—अध्वर्युनाम्नोक्ता पूर्वोक्ताध्वर्यव एते-चमससम्बन्धमात्रमत्र विवक्षितमिति ॥

(५) सिद्धान्तः—अध्वर्यवः सर्वे स्वस्वनामभिः पृथगेव यथोक्ताः तथैवात्र चमसाध्वर्यवोऽपीति पृथगेवैते इति ॥

एतदभिप्रेत्याह चमसाध्वर्यव इति । 'चमसाध्वर्यवः'—पूर्वोक्तेभ्यः—ऋत्विग्भ्यः—'भिन्नाः' व्यतिरिक्ता इति ॥ १० ॥

(११) ३।७।२६ बहवस्ते बहुश्रुत्या

(१) तेषामेव चमसाध्वर्यूणां विषये विचारोऽनुवर्तते ।

(२)—पूर्वोक्तमेव—'चमसाध्वर्यून् वृणीत' इति विषयवाक्यम् ।

(३) किमेते बहव एवेति नियमः—उत एको द्वौ बहवो वेत्यनियम इति सन्देहः ।

(४) तत्र पूर्वपक्षः—ग्रहैकत्ववदुद्देश्यगतत्वादविवक्षितमत्र बहुत्वम् । अतश्चमसाध्वर्यूणां सङ्ख्यानियमो नास्ति ।

(५) सिद्धान्तः—विवक्षितमेवात्र बहुत्वम् । न चात्र ग्रहैकत्वन्यायः प्रवर्तते । तत्र 'ग्रहं सम्मार्ष्टि' इति ग्रहाणामुत्पत्तिवाक्यन्न भवति—अतस्तत्रोक्तमेकत्वमविवक्षितम्—अत्र तु चमसाध्वर्यूणामुत्पत्तिवाक्यमेवैतत्—अतस्तेषामुपादेयत्वात् तद्गतं बहुत्वं विवक्षितम् । तस्मात् बहव एव चमसाध्वर्यव इति भवत्येव नियम इति ।

एतदभिप्रेत्याह—बहव इति । 'ते'—चमसाध्वर्यवः—'बहव' एव—कुतः—'बहुश्रुत्या'—यस्मात् तेषां बहुत्वं साक्षात्-'श्रुत्या' वाक्येन उक्तम् तस्मादिति सम्बन्धः ॥ ११ ॥

(१२) ३।७।२७ दश ते लिङ्गदर्शनात् ॥

(१) चमसाध्वर्युविषय एव विचारान्तरम् ।

(२) पूर्वोक्तमेवात्र विषयवाक्यम् ।

(३) चमसाध्वर्यवो बहव इत्युक्तम्—कियन्तो बहवः-त्रय एव वोत ततोऽधिका इति भवति सन्देहः ।

(४) तत्र पूर्वपक्षः—बहुत्वमात्रस्योक्तत्वात् बहुत्वस्य च त्रिभिरेव चरितार्थत्वात् ततोऽधिकसङ्ख्याग्रहणे प्रमाणाभावात् त्रय एव चमसाध्वर्यव इति ।

(५) सिद्धान्तः—चमसाध्वर्यवो दश भवेयुः । चमसानां दशसङ्ख्यकत्वात् प्रतिचमसमेकस्य चमसाध्वर्योरुक्तत्वात् । तथाहि ज्योतिष्टोमावकारे दशपेये श्रूयते—दश चमसाध्वर्यवो दश दश एकैकं चमसमनुसर्पन्तीति । एवञ्च लिङ्गम्भवति दशसङ्ख्यास्वीकरणे—इति ।

एतदभिप्रेत्याह—दशेति । 'ते' चमसाध्वर्यवः 'दश' भवन्तीति शेषः-कुतः—'लिङ्गदर्शनात्'—'दश चमसाध्वर्यव' इत्यादिवाक्यरूपस्य दशसङ्ख्यालिङ्गस्य दृष्टत्वात् ॥ १२ ॥

(१३) ३।७ २८–२९ शमिताऽध्वर्युरेव स्यात्

(१) ऋत्विग्विशेषविषये विचारोऽनुवर्तते ।

(२) 'शमितारमुपनयीत' इत्यस्त्युक्तः कश्चिदनुष्ठातृविशेषः ।

(३) तत्र सन्देहः—अयं शमितृनामकोऽनुष्ठाता किमध्वर्य्वाद्यन्तर्गत एव कश्चिदुत तेभ्यो व्यतिरिक्त इति ।

(४) पूर्वपक्षः--अध्वर्य्वाद्यतिरिक्तनाम्नाऽयमुक्तः । तस्माच्छ-मितृसंज्ञकः कश्चिदन्य आनेतव्यः । अपि च 'क्लोमा चोर्ध्वं वैकर्तनं च शमितुः स्यात्--तद् ब्राह्मणाय दद्यात् यद्यब्राह्मणः स्यादिति' वाक्ये श-मितुरब्राह्मणत्वमपि सम्भाव्यते--न च सम्भवत्यब्राह्मणत्वं कस्मिंश्चिदप्य-ध्वर्य्वादावृत्विजि । तस्मादपि तेभ्यो भिन्न एव शमितेति ।

(५) सिद्धान्तः-शमितुर्नास्ति पृथग्वरणं क्वचिदुक्तम् । अतो न व्य-तिरिक्तः शमिता । अध्वर्य्वादिष्वेव यः कश्चिदृत्विक् पशुशमनरूपं कार्यं करोति स एव तत्कर्मसंयोगात् शमितृनामभाग् भवति । अब्राह्मणाशङ्का तु यजमानविषयैव । तस्मान्न व्यतिरिक्तः शमितेति ।

एतदभिप्रत्याह—शमितेति । 'अध्वर्युरेव' पशुशमनकार्यकरत्वात् 'शमिता' शमितृसंज्ञको भवति—न कश्चिदन्य इति शेषः। नाध्वर्युः शमिता अपि तु प्रतिप्रस्थात्रादय एव शमनकर्म कुर्वन्ति—अतस्त एव शमितार इति विस्तरकाराः । 'शमनादध्वर्युरेव शमिता' इति भाष्यवचन-विरुद्धमेव तदिति नादरणीयम् ॥ १३ ॥

(१४) ३।७।३० उपगाः प्रकृता मताः ।

(१) पूर्वाधिकरणसदृशं विचारान्तरम् । न च पूर्वाधिकरणन्यायें-नास्यापि गतार्थता—अत्रोपगेति नाम्ना सूच्यते यत् प्रधानादुद्गातृनाम-काद् ऋत्विजोऽन्यः पार्श्वस्थः कोऽप्ययं न मुख्यर्त्विजामेक इति । न चैवं विशेषज्ञापकं किञ्चिच्छमितृनामविषये ।

(२) ज्योतिष्टोमे उपगनामकोऽनुष्ठातोक्तः ।

(३) तत्र सन्देहः—किमयमुपगोऽध्वर्य्वादिष्वेक उत तेभ्यो व्यति-रिक्त एव कश्चित् इति ।

(४) पूर्वपक्षः—यथा लोके मुख्येभ्यो गायकनायकादिभ्योऽन्ये पा-र्श्वस्था उपगातारो भवन्ति तथाऽत्रापि मुख्येभ्योऽध्वर्युहोत्रोद्गात्रादिभ्य ऋत्विग्भ्यो व्यतिरिक्त एवोपगः । पृथङ्नाम्ना पार्थक्यस्य स्पष्टं सूचि-तत्वादिति ।

(५) सिद्धान्तः—यद्यध्वर्य्वादिभ्यो व्यतिरिक्त उपगः स्यात् तर्हि उपगानुरूपं कर्माध्वर्यौ नैव प्रसक्तं स्यात् । तथाच 'नोध्वर्युरुपगायेत्' इति प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् । तस्मादध्वर्य्वादिष्वेवैक उपग इति सिद्धम् इति ।

एतदभिप्रेत्याह—उपगा इति । 'प्रकृताः' यज्ञप्रधानानुष्ठातारोऽध्व-र्य्वादयो ये वरणीयर्त्विज उक्ताः ते एव 'उपगाः' उपगानरूपकर्मसम्बद्धा उपगनामधेया 'मताः' सिद्धा इति सम्बन्धः ॥ १४ ॥

(१५) ३।७।३१ ।विक्रयी प्रकृतेभ्योऽन्यः

(१) उक्तविचारसदृशं विचारान्तरम् ।

(२) अस्ति ज्योतिष्टोमे सोमस्य विक्रेता ।

(३) तद्विषये सन्देहः—किमयमध्वर्य्वादिष्वेवैक उपगवत्—उत तेभ्यो व्यतिरिक्तः कश्चिदिति ।

(४) पूर्वपक्षः—उपगवत् सोमविक्रय्यपि अध्वर्य्वादिभिऋर्त्विग्भिरसहैव यागानुष्ठातृवर्गे उक्तः। तस्मात्तेषामेवान्यतमोऽयं न भिन्न इति।

(५) सिद्धान्तः—सोमस्य क्रयणमेव ज्योतिष्टोमाङ्गत्वेन विहितं न विक्रयणम् । न चाविहितं कर्म ऋत्विजः कुर्वन्ति । तस्मादृत्विग्भ्योऽन्य एव सोमस्य विक्रेतेति ।

एतदभिप्रेत्याह—विक्रयीति । 'विक्रयी' सोमस्य विक्रेता–'प्रकृतेभ्यः' अध्वर्य्वादिभ्य ऋत्विग्भ्यः—'अन्यः' व्यतिरिक्त एवेति ॥ १५ ॥

(१६) ३।७।३२–३५ सोमे सप्तदशर्त्विजः ॥

(१) ऋत्विजां विषये विचारोऽनुवर्तते ।

(२) अध्वर्युहोतृचमसाध्वर्यूपगसोमविक्रय्यादयः पुरुषा ज्योतिष्टोमयागाङ्गानुष्ठातृत्वेनोक्ता उपलभ्यन्ते ।

(३) तत्र सन्देहः—किमेते सर्व एवर्त्विङ्नामभाज उत केचिदेव न सर्वे इति ।

(४) पूर्वपक्षः—ऋतौ यजन्तीति ऋत्विक्शब्दस्य प्रवृत्तिनिमित्तम् । तच्च सर्वेषु समानम् । तस्मात् सर्व एवर्त्विङ्नामभाज इति ।

(५) सिद्धान्तः—'सौम्यस्याध्वरस्य यज्ञक्रतोः सप्तदशर्त्विजः' इति स्पष्टं सप्तदशानामेव ऋत्विङ्नामभाक्त्वम् साक्षाच्छ्रुत्योक्तम् । तस्मात् ऋत्विक्शब्दस्य यौगिकार्थं परित्यज्य शास्त्रीयां च रूढिं स्वीकृत्य यागाङ्गानुष्ठातॄणाम्मध्ये सप्तदशस्वेव ऋत्विक्त्वमिति ।

एतदभिप्रेत्याह—सोम इति । 'सोमे' ज्योतिष्टोमयागे—'सप्तदश' एव न ततोऽधिकाः पुरुषाः—'ऋत्विजः' ऋत्विङ्नामभाजो भवन्तीति शेषः ॥ १६ ॥

(१७) ३।७।३६–३७ ते तु ब्रह्मादयो नान्ये

(१) पूर्वाधिकरणविचारशेषोऽयम् ।

(२) सप्तदशानामेव ऋत्विक्त्वमिति सिद्धम् ।

(३) तत्र संशयः—क एते सप्तदशेति ।

(४) पूर्वपक्षः—विशेषस्याश्रवणात् स्वेच्छयाऽनियमेन ब्रह्मादिषु चमसाध्वर्य्वादिषु च ये केचित् ग्रहीतव्या इति ।

(५) सिद्धान्तः—श्रूयते तु विशेषः। ऋत्विग्भ्यो दक्षिणां ददातीति उक्त्वा तद्विशेषः—'ब्रह्मणे ददाति—अग्नीध्रे ददाति—' इत्यादि। एवमेव दीक्षाविधानेऽपि श्रूयते—'अध्वर्युर्गृहपतिं दीक्षयित्वा ब्रह्माणं दीक्षयति—तत उद्गातारम् ततो होतारम्—ततस्तं प्रतिप्रस्थाता दीक्षयित्वाऽर्धिनो दीक्षयति'—इत्यादि। एतद्दीक्षावाक्यसङ्कलनया षोडशानुष्ठातार उपलभ्यन्ते—तद्यथा-(१) अध्वर्युर्यजुर्वेदोक्तं कर्म करोति—तस्य त्रयः पुरुषाः—(२) प्रतिप्रस्थाता (३) नेष्टा (४) उन्नेता चेति। (५) ब्रह्मा वेदत्रयोक्तस्य प्रत्यवेक्षणं करोति—तस्य त्रयः पुरुषाः (६) ब्राह्मणाच्छंसी (७) अग्नीत् (८) पोता चेति। (९) उद्गातोद्गानं करोति—तस्य त्रयः पुरुषाः (१०) प्रस्तोता (११) प्रतिहर्ता (१२) सुब्रह्मण्यश्चेति। (१३) होता शंसनं करोति—तस्यापि त्रयः पुरुषाः—(१४) मैत्रावरुणः (१५) अच्छावाकः (१६) ग्रावस्तुच्चेति॥ तस्मात् एतेष्वेवर्त्विङ्नामभाक्त्वम्, नान्येषु चमसाध्वर्यूपगादिष्विति॥

एतदभिप्रेत्याह—त इति। 'ते' ऋत्विजः—'ब्रह्मादयः एव'-'न अन्ये' चमसाध्वर्य्वादय इति शेषः॥ १७॥

(१८) ३।७।३८ स्वामिसप्तदशाश्च ते।

(१) पूर्वाधिकरणशेषोऽयं विचारः।

(२) सप्तदश ऋत्विजो भवन्ति—तत्र षोडश अध्वर्युब्रह्मादयः परिगणिताः।

(३) सप्तदशः कः किं यजमान उत सदस्यः—इतीदानीं भवति सन्देहः।

(४) पूर्वपक्षः—अध्वर्य्वादिषु षोडशसु व्यवस्थितेषु सप्तदशसङ्ख्यापूरकः कश्चिद् ऋत्विगपेक्षितः। सोऽत्र सदस्य एव भवति। स एव कर्मकरः यजमानस्तु स्वामी कर्मकर एव परिक्रियते। ऋत्विज एव परिक्रीयन्ते। तस्मात् सदस्य एव सप्तदश ऋत्विक् इति।

(५) सिद्धान्तः—स्वामी यजमान एव सप्तदशः स्यात्। यज्ञे कर्तार एव ऋत्विजो भवन्ति—यज्ञे च कर्ता स्वामी। तस्मात् स एव ऋत्विजां सप्तदश इति।

एतदभिप्रेत्याह—स्वामीति। 'ते' ऋत्विजः 'स्वामिसप्तदशाः'—'स्वामी' एव 'सप्तदशः' सप्तदशसङ्ख्यापूरकः येषां ते तथाभूता भवन्ति इति सम्बन्धः। सप्तदशश्च यजमान एवेति ध्येयम्॥ १८॥

(१९) ३।७।३९-४० तेषां समाख्यया कर्म

(१)—के सप्तदश ऋत्विज इति व्यवस्थापितम्। अत इदानीं तेषां करणीयविषये विचारः प्रवर्तते।

(२) सप्तदश ऋत्विजो ज्योतिष्टोमे समाम्नाताः।

(३) तैः किमनियमेन सर्वं पुरुषकार्यं सर्वैः करणीयमुतास्ति काचिद् व्यवस्थेति संशयः।

(४) पूर्वपक्षः—यज्ञसम्पादनाय वृता ऋत्विजः सर्व एव सर्वं यथा-प्राप्तं कार्यं कुर्युः नियमे प्रमाणाभावात् तेन च कार्यव्याघातप्रसङ्गादिति।

(५) सिद्धान्तः—यज्ञाङ्गकार्याणां भवति प्रतिपुरुषमृत्विक्सम्बन्धः समाख्यया। अतो यन्नाम्ना सम्बद्धं यत् कर्म समाख्यायते तत् कर्म तेनैवर्त्विजा कर्तव्यमिति कर्तृनियमः समाख्याप्रमाणेन व्यवस्थाप्यते। यानि कर्माणि आध्वर्यवनाम्ना प्रसिद्धानि तान्यध्वर्युणा कर्तव्यानि यानि हौत्राणि तानि होत्रा-इत्येवंरूपा भवत्येव व्यवस्थेति।

एतदभिप्रेत्याह—तेषामिति। 'तेषां' ऋत्विजां 'कर्म' करणीयं कार्यं—'समाख्यया' आध्वर्यवहौत्रादिरूपया-नियमितम्भवतीति शेषः।

[एतदधिकरणान्तर्गतमेवाधिकरणान्तरमपि भाष्यकारेण निरूपितम्। तद्यथा—आहवनीयादयोऽग्नयः किं प्रकृत्यर्था एवोत प्रकृतिविकृत्युभयार्था इति संशये पूर्वपक्षः—प्रकृतिमात्रार्था अग्नय इति—तत्र सिद्धान्तः प्रकृतिविकृत्युभयार्थास्ते—इति। एतत्त्वधिकरणं प्रकृतासम्बद्धत्वेनोपेक्षितम्मण्डनमिश्रेणेति न परिगणितमत्रापीति ध्येयम्] ॥ १९ ॥

(२०) ३।७।४१-४२ वचनाच्च क्वचिद् भवेत् ॥

(१) पूर्वाधिकरणापवादः।

(२) ऋत्विक्कार्याणां समाख्यया व्यवस्थेति व्यवस्थितम्।

(३) तत्र सन्देहः—किं सर्वत्रैवेत्थमुत कुत्राप्यन्यथाऽपि भवतीति।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणन्यायेन सर्वत्रैव समाख्यया व्यवस्थेति।

(५) सिद्धान्तः—समाख्ययैव प्रायो भवति व्यवस्था। किन्तु क्वचित् साक्षाच्छ्रुत्याऽन्यथापि भवति। यथा प्रैषानुवचनादिकानि कार्याणि 'पोत्रीयानेष्ट्रीया' इति समाख्यातानि पोतृनेष्टृकर्तव्यत्वेन प्राप्तानि। किन्तु मैत्रावरुणेन तानि क्वचित् क्रियन्ते। तच्च साक्षाच्छ्रुतोपदेशबलात्—'तस्मान्मैत्रावरुणः प्रेष्यति चानुचाहेति' भवत्युपदेश इति।

एतदभिप्रेत्याह—वचनादिति। 'क्वचित्' स्थलविशेषेषु 'वचनात्' साक्षादुपदेशात् समाख्यानिरपेक्षमपि—'भवेत्' कर्मव्यवस्थापनमिति शेषः ॥ २० ॥

(२१) ३।७।४३-४५ प्रशास्ता न वदेदेकम्

(१)—पूर्वाधिकरणशेषभूतो विचारः ।

(२) ज्योतिष्टोमेऽग्नीषोमीयपश्वालम्भनं प्रकृत्य—'तस्मान्मैत्रावरुणः प्रेष्यति चानुचाहेति' प्रैषानुवचनरूपं कर्मद्वयमुपदिष्टम्मैत्रावरुणकर्तव्यत्वेन-समाख्यया तु होत्रादिकर्तव्यत्वं तेषां प्राप्तम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किं सर्वाण्यनुवचनानि सर्वे च प्रैषा मैत्रावरुणेन कर्तव्या उत यत्रानुवचनसमुच्चितः प्रैषः कर्तव्यस्तन्मात्र एवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—उपदेशेन समाख्याया बाधात् सर्वे प्रैषाः सर्वाणि चानुवचनानि मैत्रावरुणेन कार्याणीति ।

(५) सिद्धान्तः—'प्रेष्यति चानुचाहेति' उपदेशवाक्यम् । तत्र च चकारद्वयेन प्रैषानुवचनयोः समुच्चय उच्यते । ततश्च यत्रोभयं समुच्चितं तत्रैवानेनोपदेशेन समाख्याया बाधः । तस्मात् समुच्चिते यत्र प्रैषानुवचने क्रियेते तत्रैव मैत्रावरुणकर्तृकत्वमन्यत्र तु व्यस्तयोस्तयोः समाख्याबलेन होत्रादिकर्तृकत्वमेवेति ।

एतदभिप्रेत्याह प्रशास्तेति । 'प्रशास्ता' मैत्रावरुणः—'एकं' अनुवचनमात्रम् अथवा प्रैषमात्रं 'न वदेत्' नोच्चारयेत्—समुच्चितमेव यत्र तदुभयं प्रयुज्यते तत्रैव स वदेदन्यत्र तु समाख्याप्राप्ता होत्रादय एवेत्याशयः ॥ २१ ॥

(२२) ३।७।४६-४९ अध्वर्योश्चमसाहुतिः ।

(१) समाख्याया बाधाबाधविषये विचारविशेषः ।

(२) सन्ति चमसाहुतयः सन्ति च चमसाध्वर्युनामर्त्विजः ।

(३) तत्र संशयः—चमसाहुतिः चमसाध्वर्युभिः कर्तव्योताध्वर्युणेति ।

(४) पूर्वपक्षः—समाख्याबलात् चमसाध्वर्यव एव चमसाहुतिं कुर्युरिति ।

(५) सिद्धान्तः—सर्वे होमा आध्वर्यवनाम्नाम्नाताः । आध्वर्यवाणि च कर्माण्यध्वर्युणैव कर्तव्यानि नान्येनर्त्विजा । तस्माच्चमसहोमोऽप्यध्वर्युणैव कार्यः । न च "चमसाध्वर्यवोऽप्यध्वर्यव एव-ततश्च तेषामप्याध्वर्यवकर्मानुष्ठानेऽधिकारोऽस्त्येवेति"वाच्यम् । चमसपदविशेषसापेक्षायाः चमसाध्वर्युसमाख्यापेक्षया विशेषनिरपेक्षाया अध्वर्युसमाख्याया बलवत्तरत्वात् केवलाध्वर्युशब्दस्यैव ऋत्विक्संज्ञारूपेण प्रवृत्तिर्बलवत्तरा । तथा च सति 'आध्वर्यवो' होम' इति केवलाध्वर्युलिङ्गगर्भया समाख्ययाऽध्वर्युरेव चमसहोममपि कुर्यात्—तस्याशक्तावेव चमसाध्वर्युः कुर्यादिति निष्कर्षः । इति ।

एतदभिप्रेत्याह—अध्वर्योरिति । 'चमसाहुतिः' चमसहोमः 'अध्वर्योः' अध्वर्योरेव—कर्तव्यो न चमसाध्वर्योरिति शेषः ॥ २२ ॥

(२३) ३।७।५०-५१ श्येने सर्वर्त्विजां कर्म

(१) ऋत्विजां कार्यविषये समाख्याबाधाबाधयोर्विचारान्तरम् ।

(२) अस्त्यौद्गात्रनाम्नाम्नातेषु श्येनः ।

(३) तत्र सन्देहः—श्येनयागे किं सर्वाण्येव कार्याण्युद्गात्रैव कर्तव्यान्युतानेकैर्ऋत्विग्भिरिति ।

(४) समाख्याबलात् श्येनाङ्गभूतानि सर्वाण्युद्गात्रैव कर्तव्यानीति ।

(५) सिद्धान्तः—श्येनो ज्योतिष्टोमविकारः । ज्योतिष्टोमचोदकस्तु तानि तानि कर्माणि तैस्तैर्नानर्त्विग्भिः कर्तव्यत्वेन समर्पयति । श्येनरूपविकृतौ चातिदेशप्राप्तानि तानि कर्माणि तच्चोदकबलात् चोदकवचनाधीनां दुर्बलां समाख्यां बाधित्वा तत्तदृत्विग्भिः कर्तव्यानीति ।

एतदभिप्रेत्याह—श्येन इति । 'श्येने' श्येनयागे—'कर्म' सर्वैर्ऋत्विग्भिर्यथोपदेशं कर्तव्यम्—न केवलमुद्गात्रेति भावः ॥ २३ ॥

त्रयोविंशतिनीतयः ॥

अत्र पादे त्रयोविंशतिरेव न्याया इत्यर्थः ।

इति तृतीयस्य सप्तमः ॥

अथ तृतीयस्याष्टमः पादः ।

(१) ३।८।१ परिक्रयः स्याद्ध यजमानकर्म

(१) कर्मनाम्ना तत्कर्तृनियमननियमेऽपवादोऽयम् ।

(२) ज्योतिष्टोमादौ दक्षिणादानेन कर्मकरा आसादयितव्याः । एतदेव तेषां 'परिक्रय' इत्युच्यते ।

(३) तत्र सन्देहः—इदं परिक्रयरूपं कर्म केन कर्तव्यम्—यजमानेनोताध्वर्य्वादिना केनचिदृत्विजेति ।

(४) पूर्वपक्षः—यागीयद्रव्याणां यागार्थपरित्यागरूपं कर्म विहाय सर्वं तदङ्गजातमृत्विग्भिरेव कर्तव्यम् । परिक्रयसाधनभूतं च दक्षिणादानम् ।

दक्षिणा च आध्वर्यववेदे समाम्नाता । तस्मादाध्वर्यवसमाख्याबलाद-ध्वर्युणैव दक्षिणादानं तद्द्वारा च परिक्रयणं कर्तव्यमिति ।

(५) सिद्धान्तः—परिक्रयणं कर्मणामनुष्ठानात् प्रागेव भवति । परिक्रयणात् प्राक् ऋत्विजामार्त्विज्यमेव न सम्पन्नम् । आर्त्विज्याभावे च तेषां यागेन सम्बन्धो नास्ति । यजमानस्य तु फलकामद्वाराऽस्त्येव तत्साधनीभूतेन यागेन सम्बन्धः । अतः परिक्रयणं यजमानेनैव कर्तव्यम् । परिक्रयणानन्तरं च सर्वं तत्तदृत्विग्भिर्यथाश्रुतं कर्तव्यमिति ।

एतदभिप्रेत्याह—परिक्रय इति । 'परिक्रयः' ऋत्विजामानतिः—'यजमानकर्म' यजमानेनैव कर्तव्यम्—'स्यात्' भवेत् ॥ १ ॥

(२) ३।८।२ वाक्येन स स्यात् क्वचिदन्यकर्म ।

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२)—'य एतामिष्टकामुपदध्यात् स त्रीन् वरान् दद्यात्' इति गोत्रयरूपदक्षिणादानं समाम्नातम् ।

(३) तत्र सन्देहः—इतरदक्षिणादानवत् इदं दक्षिणादानमपि किं यजमानेनैव कर्तव्यमुतान्येनेति ।

(४) पूर्वाधिकरणन्यायेन यजमानेनैवेदमपि दक्षिणाद्वारा परिक्रयणं कर्तव्यमिति ।

(५) सिद्धान्तः—उक्तवाक्ये गोत्रयदानमिष्टकोपधातृणैव कर्तव्यमिति स्पष्टमुक्तम् । इष्टकोपधानं च यजमानेन न क्रियतेऽपि त्वध्वर्युणा । तस्माद् गोत्रयरूपदक्षिणादानद्वारा यत् परिक्रयणं तदध्वर्युरेव कुर्यात्—साक्षाच्छ्रुतिबलेनेति ।

एतदभिप्रेत्याह—वाक्येनेति । 'क्वचित्' स्थलविशेषे—उक्तं परिक्रयणं 'वाक्येन' साक्षाच्छ्रुतिबलेन—'अन्यकर्म' अन्येन—यजमानाद्व्यतिरिक्तेनर्त्विजाऽध्वर्युणेति यावत्—कर्तव्यं—'स्यात्' इति सम्बन्धः ॥

एतदधिकरणमाद्याधिकरणान्तर्गतमेव वर्तते भाष्ये वार्तिके च । मण्डनमिश्रेण तु पृथगुक्तम् । न्यायमालायामपि तथैव ॥ २ ॥

(३) ३।८।३-८ स्यात् स्वामिनिष्ठं वपनादिकर्म

(१) कर्मविशेषकर्तृत्वविचारोऽनुवर्तते ।

(२) ज्योतिष्टोमविषये आध्वर्यववेदे विधयः—'केशश्मश्रु वपते—दतो धावते नखानि निकृन्तते' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—एतानि वपनादीनि किं यजमानेन कार्याण्युताध्वर्युणेति ।

(४) पूर्वपक्षः—आध्वर्यववेदोक्तत्वादेतान्यध्वर्युणैव कार्याणीति ।

(५) सिद्धान्तः—वपनादीनि शरीरसंस्काररूपाणि यजमानगतमालिन्यमपनीय तस्य यागयोग्यतां सम्पादयितुं क्रियन्ते । स्पष्टमेतदुक्तं ब्राह्मणवाक्ये-'मृता वा एषा त्वक् अमेध्या यत् केशश्मश्रु मृतामेव त्वचममेध्यामपहत्य यज्ञियो भूत्वा मेधमुपैति' इति । (मेधम् यज्ञमिति यावत्) । न चाध्वर्युवपनेन यजमानगताऽमेध्यताऽपैति । अतो वपनादिः संस्कारो यजमानस्यैव नाध्वर्योरिति ।

एतदभिप्रेत्याह—स्यादिति । 'वपनादिकर्म'—'स्वामिनिष्ठं' यजमानगतं यजमानेनैव कर्तव्यं 'स्यात्' ॥ ३ ॥

(४) ३।८।९-११ तपोऽपि दुःखं यजमानगामि ॥

(१) कर्मविशेषकर्तृत्वविचार एवानुवर्तते ।

(२) 'अहं नाश्नाति—त्र्यहं नाश्नाति' इत्याद्युपवासरूपं तपः प्रोक्तम् ज्योतिष्टोमे ।

(३) तत्र सन्देहः—एतादृशन्तपः किं यजमानेन कर्तव्यमुतर्त्विजेति ।

(४) पूर्वपक्षः— अध्वर्योरेवैतद्युक्तम्—दुःखरूपत्वात्तस्य परिक्रीतेनैव पुरुषेण कर्तुमुचितत्वात् । तथा चाध्वर्यव एव काण्डे एतत्तपो विहितम्—एवमपि समाख्याबलादध्वर्युणैव कर्तव्यमिति ।

(५) सिद्धान्तः—यागफलप्राप्तिरूपं यत् दुःखं तद्यजमानगामि—तस्यैव सुखस्य प्रतिबन्धकीभूतं यत् पापं तस्यैवापनुत्तये तपोऽनुष्ठातव्यम् । यस्य सुखं यस्य वा पापं तत्प्रतिबन्धि तेनैव तत्प्रतिबन्धापनोदनं कर्तव्यमिति-दुःखरूपं तपो यजमानेनैवानुष्ठातव्यम् । एतत्पोषकं लिङ्गमप्युलभ्यते—'यदा वै दीक्षितः कृशो भवति अथ मेध्यो भवति' इति—'दीक्षितो' यजमानः यदा 'कृशः' तपोऽनुष्ठानेन दुर्बलो भवति तदैव 'मेध्यः' यज्ञयोग्यो भवतीत्यर्थः ॥ इति ।

एतदभिप्रेत्याह—तपोऽपीति । 'तपः अपि' 'दुःखं' दुःखात्मकं तथाच दुरदृष्टापनोदकं सत्-'यजमानगामि' यजमानेनानुष्ठातव्यं भवतीति ॥ ४ ॥

(५) ३।८।१२ हिरण्यमाला सकलर्त्विगङ्गम्

(१) समाख्यायाः संस्कारनियामकत्वे ऽपवादः ।

(२) वाजपेये श्रयते 'हिरण्यमालिन ऋत्विजः प्रचरन्ति' इति । तथाच श्येने—'लोहितोष्णीषा ऋत्विजः प्रचरन्ति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्रोक्तं हिरण्यमालित्वमध्वर्युमात्रस्योत सर्वेषामृत्विजाम् । लोहितोष्णीषत्वं च किमुद्गातृमात्रस्योत सर्वेषामिति ।

(४) पूर्वपक्षः—आध्वर्यवे यजुर्वेदे हिरण्यमालित्वविधयः-औद्गात्रे सामवेदे लोहितोष्णीषत्वविधिः । तस्मात् समाख्यया हिरण्यमालित्वम-

ध्वर्योरेव लोहितोष्णीषत्वं चोद्गातुरेवेति ।

(५) सिद्धान्तः-'ऋत्विजः प्रचरन्ति' इति सर्वेषामृत्विजां सन्निधौ हिरण्यमालित्वं लोहितोष्णीषत्वं च विहितम् । सन्निधिश्च समाख्यातो बलीयसी । तस्मात् समाख्यां बाधित्वा सन्निधिः हिरण्यमालित्वं लोहितोष्णीषत्वं च सर्वैरेवर्त्विग्भिः सम्बध्नाति इति सर्वेषामेवर्त्विजां हिरण्यमालित्वादिसंस्कार इति ।

एतदभिप्रेत्याह—हिरण्यमालेति । 'हिरण्यमाला' हिरण्यमालाधारणं 'सकलर्त्विगङ्गम्' सकलानां सर्वेषां ऋत्विजामङ्गं संस्कार इति यावत् न केवलमध्वर्योरेवेति शेषः ॥ ५ ॥

(६) ३।८।१३-१४ स्वामी सदोमानफलस्य शेषी

(१) समाख्यानियामकत्वेऽपवादान्तरम् ।

(२) ज्योतिष्टोमे श्रूयते-'यदि कामयेत् वर्षेत् पर्जन्यः नीचैस्सदो मिनुयादिति' ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्रोक्तो वृष्टिकामो यजमानस्योताध्वर्योरिति ।

(४) पूर्वपक्षः—आध्वर्यववेदोक्तत्वाद्वाक्यस्य तत्समाख्याबलादध्वर्योरेव तत्रोक्ता कामना । अथ च 'यः कामयेत् स एव मिनुयादिति' हि वाक्यार्थः । तेन च मानकामनयोरेककर्तृकत्वम् । मानं चाध्वर्युः करोति । तस्मात् कामनाऽपि तस्यैवेति ।

(५) सिद्धान्तः—साङ्गस्य यागस्य फलं यजमानगाम्येव भवति । अतो ज्योतिष्टोमाङ्गस्य सदोमानस्य यत् फलं वृष्टिरूपं तदपि यजमानगाम्येव । अथ च मिनुयादिति परस्मैपदेनाध्वर्योर्यः सदोमानरूपो व्यापारस्तस्य फलं अध्वर्युभिन्नपुरुषगामीति प्रत्याय्यते । एवं च परस्मैपदश्रुत्या वाक्यस्य समाख्यायाश्च बाधे सति वृष्टिकामना यजमान गामिन्येवेति ।

एतदभिप्रेत्याह स्वामीति । 'सदोमानफलस्य' अध्वर्युणा यत्सदसो मानरूपं कर्म क्रियते तस्य 'फलस्य' वृष्टेः-'शेषो' आधारः-'स्वामी' यजमान एवेति ॥ ६ ॥

(७) ३।८।१५-१६ तस्यैव चाशंसनमन्त्रपाठः

(१) समाख्यानियामकत्वेऽपवादान्तरम् ।

(२) 'आयुर्दा अग्ने आयुर्मे देहि'-'वर्चोदा अग्ने वर्चो मे देहि' इत्यादिमन्त्राणां पाठ आम्नातः ।

(३) तत्र सन्देहः—अयं मन्त्रपाठो यजमानेन कार्य उताध्वर्युणेति ।

(४) पूर्वपक्षः—आध्वर्यवकाण्डोपलब्धत्वात्तत्समाख्ययाऽध्वर्युणैव कार्यो मन्त्रपाठ इति ।

(५) सिद्धान्तः—'आयुर्मे देहीति' फलस्य स्वात्मसम्बन्धः प्रतीयते । फलाशंसनं च प्रोत्साहनार्थं क्रियते । तच्च यजमानस्यैव युज्यते नाध्वर्योः । तस्माद् यजमानस्यैवायं मन्त्रपाठ इति ।

एतदभिप्रेत्याह तस्यैवेति । 'आशंसनमन्त्रपाठः'-आशंसनमन्त्राणां आयुर्वर्चआदीनां फलानामाशंसनं येषु उपलभ्यते तेषां मन्त्राणां पाठः 'तस्य' यजमानस्यैव कर्तव्यः-नाध्वर्योरिति शेषः ॥ ७ ॥

(८) ३।८।१७ द्व्याम्नातमन्त्रा उभयप्रयोज्याः

(१) समाख्यया कर्तृनियमनस्योदाहरणान्तरम् ।

(२) 'वाजस्य मा प्रसवेनेति' मन्त्रो दर्शपूर्णमासप्रकरणे याजमाने आध्वर्यवे च काण्डे आम्नातः ।

(३) तत्र सन्देहः—किमयम्मन्त्रपाठो यजमानस्यैवोताध्वर्योरेवोतोभयोरिति ।

(४) पूर्वपक्षः—समाख्यया यद्यप्युभयोरपि पाठकर्तृत्वं सूच्यते तथाऽप्येकेनैव पाठे कृते मन्त्रस्य चरितार्थत्वादितरेण पाठो व्यर्थः स्यात् । तस्मात् एकोऽध्वर्युरेव मन्त्रं पठेदिति ।

(५) सिद्धान्तः—उभाभ्यामेव पठनीयो मन्त्रः । एककाण्डसमाख्ययैव पाठे एकेन निर्वृत्ते काण्डान्तरपाठो मन्त्रस्य व्यर्थः स्यात् । उभयोश्च पाठेऽभिप्रायभेदो भवति-'अनेन मन्त्रेण प्रकाशितमर्थमनुतिष्ठामीति' अध्वर्योरभिप्रायः-'अत्रार्थे न प्रमदिष्यामीति' यजमानस्येति ।

एतदभिप्रेत्याह—द्व्याम्नातेति । 'द्व्याम्नाताः' 'द्वयोः' काण्डयोः 'आम्नाताः' उक्ता 'मन्त्राः' उभाभ्यां यजमानाध्वर्युभ्यां 'प्रयोज्याः' पठनीया इति ॥ ८ ॥

(९) ३।८।१८। क्लृप्त्यादयः स्युर्विदुषैव वाच्याः

(१) कर्मविशेषकर्तृविचारोऽनुवर्तते ।

(२) वाजपेये श्रूयते-'क्लृप्तीर्यजमानं वाचयतीति' । 'आयुर्यज्ञेन कल्पताम्'मित्यादयो मन्त्राः क्लृप्तिनाम्नाऽभिधीयन्ते ।

(३) तत्र सन्देहः—क्लृप्तिमन्त्रवाचनं किं मन्त्रतदर्थाभिज्ञस्यैव यजमानस्य उत तदभिज्ञानभिज्ञयोरुभयोरपीति ।

(४) पूर्वपक्षः—'विद्वांसं वाचयेदिति' विशिष्टविधेरनुपलम्भात् 'यजमानं वाचयतीति' अविशिष्टस्यैव यजमानस्य वचनकर्तृकत्वेनोक्तत्वात्

उभाभ्यां मन्त्रतदर्थाभिज्ञानभिज्ञाभ्यां क्लृप्तिमन्त्रपाठः कार्य इति।

(५) सिद्धान्तः—अध्ययनविधिबलादधीतवेदस्य विदितवेदार्थस्यैव यजमानत्वसम्भवात् मन्त्रतदर्थाभिज्ञ एव यजमानो वाचनीय इति।

एतदभिप्रेत्याह—क्लृप्त्यादय इति। 'क्लृप्त्यादयः' क्लृप्तिनाम्ना उज्जिकसतिनाम्ना च प्रसिद्धा ये मन्त्राः ते–'विदुषैव' मन्त्रतदर्थाभिज्ञेनैव यजमानेन 'वाच्याः स्युः' पठनीया भवेयुरिति ॥ ९ ॥

(१०) ३।८।१९-२० द्वन्द्वानि न स्युर्यजमानकर्म

(१) अष्टमाधिकरणापवादः।

(२) दर्शपूर्णमासयोर्द्वादश द्वन्द्वाख्यानि कर्माणि याजमाने काण्डे समाम्नातानि–'वत्सं चोपावसृजति–उखां चाधिश्रयति–अव च हन्ति–दृषदुपले च समाहन्ति–अधि च वपते–कपालानि चोपदधाति–पुरोडाशं चाधिश्रयति–आज्यं च–स्तम्बयजुश्च हरति–अभि च गृह्णाति–वेदिं परिगृह्णाति–पत्नीं च सन्नह्यति–प्रोक्षणीश्चासादयति आज्यं च–तानि द्वादश द्वन्द्वानि दर्शपूर्णमासयोः' इति।

(३) तत्र सन्देहः—क इमानि कुर्यात्–यजमानोऽध्वर्युर्वोभावपीति।

(४) पूर्वपक्षः—याजमानकाण्डाम्नानात् समाख्याबलेन यजमानेनैवेमानि कार्याणीति।

(५) सिद्धान्तः—यस्मिन् यजुर्वेदकाण्ड इमान्याम्नातानि तद्याजमानमेवावान्तरकाण्डम् आध्वर्यवं तु महाकाण्डं तद्व्यापकम्। यजमानस्य च यानि कर्माणि तत्सम्पादनायैवाध्वर्युः परिक्रीयते। तस्मादध्वर्युरेवानुष्ठेत् द्वन्द्वानि कर्माणि। याजमाने च काण्डे तत्कर्मप्रकारो न चोदितः केवलं क्रमसूचनार्थं परिगणनं कृतम्। तस्मादध्वर्युणैव कार्याणीमानीति।

एतदभिप्रेत्याह–द्वन्द्वानीति। 'द्वन्द्वानि' वत्सोपावसर्जनादीनि द्वन्द्वाख्यानि कर्माणि–'यजमानकर्म' यजमानेन कर्तव्यानि–'न स्युः'-अपि तु अध्वर्योरेवेति भावः ॥ १० ॥

(११) ३।८।२१ अध्वर्युमन्त्रः करणो विरोधे

(१) समाख्यया कर्तृत्वनियमेऽपवादान्तरम्।

(२) ज्योतिष्टोमेऽस्ति पशुरग्नीषोमीयः। तस्य यूपस्य परिव्याणे द्वौ मन्त्रौ युगपदेव पठ्येते। एकः 'परिवीरसि' इत्यध्वर्युपठनीयः करणाख्यः-अपरश्च 'युवासुवासाः' इति होतृपठनीयः क्रियमाणानुवादी। ज्योतिष्टोमविकृतौ च कुण्डपायिनामयनेऽपि एतन्मन्त्रद्वयपाठश्चोदक-

प्राप्तः, परन्तु तत्र 'यो होता सोऽध्वर्यु'रित्यनेनर्त्विग्द्वयस्याभावादेको होतैव भवति तत्रर्त्विक् । एकेन च युगपन्मन्त्रद्वयपाठो न सम्भवति ।

(३) तस्मादत्र भवति सन्देहः-कम्मन्त्रं होता पठेत्-परिवीरसीति करणमन्त्रमुत युवासुवासा इति क्रियमाणानुवादिमन्त्रमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—क्वचिदेकः पठनीयः क्वचिदपर इत्यनियमः एकतरस्य स्वीकारे मानाभावादिति भाष्यकारीयः पूर्वपक्षः । होता स्वपठनीयं युवासुवासा इति मन्त्रमेव पठेत् स हि तस्य चोदकतः प्राप्तः न च तत्परित्यागे कश्चिद्धेतुरुपलभ्यते इत्यपरः ।

(५) सिद्धान्तः—कुण्डपायिनामयने सकलमाध्वर्यवं कर्म होत्रा कर्तव्यमिति साक्षाच्छ्रुत्या विधीयते 'यो होता सोऽध्वर्यु'रित्यनया । अत आध्वर्यवमन्त्रस्य पाठः होतुः साक्षाच्छ्रुतिप्राप्तः । हौत्रमन्त्रपाठस्तु तस्य 'प्रकृतिवद्विकृतिः कर्तव्येत्य'तिदेशादेव प्राप्तः । एवं च युगपत्प्राप्तस्य मन्त्रद्वयपाठस्यासम्भवे साक्षाच्छ्रुतिप्राप्तस्य करणस्यैव पाठो होत्रा कर्तव्य इतरस्तु त्यक्तव्य इति ।

एतदभिप्रेत्याह—अध्वर्य्यविति । 'विरोधे'-आध्वर्यवकरणमन्त्रहौत्रक्रियमाणानुवादिमन्त्रपाठस्यासम्भवे-'अध्वर्युमन्त्रः' अध्वर्युपठनीयमन्त्रः 'करणः' करणाख्यः परिवीरसीत्यादिरेव-'होत्रा पठनीयः कुण्डपायिनामयने' इति शेषः ॥ ११ ॥

(१२) ३।८।२२ प्रैषे तदर्थे च न कर्तुरैक्यम् ।

(१) अनुष्ठातृविषये विचारोऽनुवर्तते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः केचन प्रैषाः (आज्ञापनानि) श्रुताः-'प्रोक्षणीरासादय-इध्मा बर्हिरुपसादय-अग्नीदग्नीन् विहर' इत्यादयः । उच्चारणीयाश्चैतेऽध्वर्युणा ।

(३) तत्र सन्देहः—य आज्ञापनवाक्यमुच्चारयति किं स एवाज्ञप्तार्थमप्यनुतिष्ठत्युतान्य इति ।

(४) पूर्वपक्षः—यजुर्वेदे उक्ता एते प्रैषाः प्रैषार्थाश्च । तस्मादाध्वर्यवसमाख्याबलादध्वर्युरेव प्रैषमुच्चारयेदनुतिष्ठेच्च तदर्थमिति ।

(५) सिद्धान्तः—लोके समाज्ञापनवाक्यं य उच्चारयति न स एवाज्ञापितार्थमनुतिष्ठत्यपि तु यं प्रति तद्वाक्यमुच्चार्यते स एव । प्रकृते च प्रैषवाक्यानि अग्नीध्रादीन् ऋत्विजः प्रत्युच्चार्यन्तेऽध्वर्युणा । एवं च सति यद्यध्वर्युरेव तत्तत्कार्यं कुर्यात् तर्हि अग्नीध्रादिसम्बोधनं मध्यमपुरुषप्रयोगश्च नोपपद्येत । तस्मात् प्रैषोच्चारकादन्य एव तदर्थानुष्ठातेति ।

एतदभिप्रेत्याह—प्रैष इति । 'प्रैषे' आज्ञापनवाक्ये-'तदर्थे' आज्ञापितार्थे च-'कर्तुः' अनुष्ठातुः प्रैषोच्चारयितुः प्रैषार्थकर्त्तुश्च-'ऐक्यं न'-नोभयोरेक एव कर्ता । किन्तु प्रैषोच्चारयितैकोऽन्यश्च तदर्थानुष्ठातेत्याशयः ॥ १२ ॥

(१३) ३।८।२३-२४ अध्वर्युणा प्रेषणमेव कार्यम् ।

(१) पूर्वाधिकरणशेषो विचारः ।

(२) पूर्वाधिकरणोदाहृतमेवात्र विषयवाक्यम् । प्रैषोच्चारकादन्य एव तदर्थानुष्ठातेति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—कः किं कुर्यात्-कः प्रैषमुच्चारयेत् कश्च प्रषार्थमनुतिष्ठेदिति ।

(४) पूर्वपक्षः—अनियमेन येन केनापि यस्य कस्याप्यनुष्ठानमित्याद्यः । अध्वर्युरेव प्रैषार्थं कुर्यात् तस्यैव सकलपदार्थानुष्ठापकत्वात् । प्रैषं च तस्मादन्य एवाग्नीध्र उच्चारयेदिति ।

(५) सिद्धान्तः—सर्वाणि कार्याण्येकेनाध्वर्युणा कर्तुं न शक्यन्ते । स यत् स्वयं कर्तुं न शक्नोति तत्रान्यान् प्रेरयति । एतत्प्रेरणार्थमेव च प्रैषोच्चारणम् भवति । यतश्च सर्वेषां पदार्थानामाध्वर्यवं इति समाख्या-यद्बलेनाध्वर्युरेव सर्वानुष्ठातेति गम्यते-तस्मादेव प्रैषोच्चारणमध्वर्युणैव कार्यम् । तेन प्रेरितैर्यत् क्रियते तत्तेनैव क्रियते-तत्र तस्य प्रयोजककर्तृत्वादिति नियमः । तस्मात् प्रैषोच्चारणमध्वर्युणा कार्यम् । एवमेवाध्वर्यवसमाख्याऽनुगृहीता भवति । प्रैषार्थानुष्ठानं त्वग्नीध्रेण कर्तव्यम्-इति।

एतदभिप्रेत्याह—अध्वर्युणेति । 'अध्वर्युणा' 'प्रेषणम्' प्रेरणम्-प्रैषमन्त्रोच्चारणद्वारेणेति यावत्-अग्नीध्रादीनां प्रैषार्थानुष्ठाने इति शेषः—'एव'-न तु प्रैषार्थानुष्ठानमपीत्याशयः-'कार्यम्' ॥ १३ ॥

(१४) ३।८।२५-२७ वर्चःपदे स्वामिफलप्रकाशः ।

(१) कर्मविशेषस्य कर्तृविशेषेण सम्बन्धो विचार्यते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोराहवनीयस्यान्वाधाने करणभूतो मन्त्रोऽध्वर्युणा पठ्यते फलाशंसी-ममाग्ने वर्चो विहवेष्वस्तु इति-यज्ञाङ्गहोमानां यत् वर्चसोपलक्षितं फलं तन्ममास्त्विति तस्यार्थः ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्राशंसितं फलं कस्य-अध्वर्योर्यजमानस्य वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—मन्त्रे यन्ममपदं तदुच्चारयितुरेव फलसम्बन्धं सूचयति-उच्चारयिता चाध्वर्युः । तस्मादध्वर्योरेव फलमिति-स्वगतफलाशंसनेन च तस्य स्वकर्मानुष्ठानोत्साहो वर्धते-इति ।

(५) सिद्धान्तः । 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत' इत्यात्मनेपद-श्रुतेः साङ्गप्रधानफलस्य यजमानगामित्वं प्रतीयते । न च परिक्रीतस्याध्वर्योर्दक्षिणालाभातिरिक्तफलसम्बन्धो न्याय्यः । अतो याजमानमेव फलम् । लिङ्गमप्यत्र भवति-'यां वै काञ्चन ऋत्विज आशिषमाशासते यजमानस्यैव सा' इति । मन्त्रे ममपदं च लक्षणया यजमानपरमेव-'यद्यजमानस्य वर्चस्तन्ममैवेति' लक्षणार्थः इति ।

एतदभिप्रेत्याह—वर्चःपदे इति । 'वर्चःपदे'-'ममाग्ने वर्च' इति मन्त्रस्थे-'स्वामिफलस्य' यजमानगामिफलस्यैव तेजोरूपस्य-'प्रकाशः' आशंसनम्-भवति नाध्वर्योरिति शेषः ॥ १४ ॥

(१५) ३।८।२८ न स्वामिनोऽसन्तपनं फलं स्यात् ।

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) दर्शपूर्णमासयोराघारहोमार्थमाज्यपूर्णौ स्रुक्स्रुवौ गृहीत्वा नाभिसमीपे हस्तेन धारयति-तत्र च करणमन्त्रोऽध्वर्युणा पठ्यते-'अग्नाविष्णू मा वामवक्रमिषं विजिहाथां मा मा सन्ताप्तं कृणुतम्' इति । अस्यार्थः-भो स्रुक्स्रुवरूपौ अग्नाविष्णू युवां नाभिदेशे धारयन्नहं 'वामवक्रमिषम्' युवयोरतिक्रमं न कृतवानस्मि-युवां च मत्तो वियुक्तौ मा भवतम्-ततो मां देहधारिणं 'मा सन्ताप्तं' मम देहे सन्तापं ज्वरादिरूपं 'मा कुरुतम्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्रोक्तं फलमसन्तापरूपं किं यजमानस्योताध्वर्योरिति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणन्यायेन यजमानस्यैवैतत् फलमिति ।

(५) सिद्धान्तः—अध्वर्यावसन्तप्ते सति तेनानुष्ठितं यजमानस्य कर्माविघ्नेन सम्पद्यते ततश्च तस्य मुख्यफलसिद्धिरपि भवति । तस्मादत्रोक्तम्फलमध्वर्योरेव न यजमानस्येति ।

एतदभिप्रेत्याह न स्वामिन इति । 'असन्तपनं' सन्तापाभावरूपं 'फलं' यदुक्तं तत्-'स्वामिनः' यजमानस्य-'न स्यात्'-अपि त्वध्वर्योरेवेति भावः ॥ १५ ॥

(१६) ३।८।२९ द्वयोः फलं भद्रपदाभिधेयम् ।

(१) पूर्वाधिकरणशेषो विचारः ।

(२) ज्योतिष्टोमे हविर्धानमण्डपे सोमाभिषवाधारयोः फलकयोरधस्ताच्चतसृष्वाग्नेय्यादिविदिक्षु चत्वार उपरवनामका गर्ता अरत्निमात्रखाता अधोभागे परस्परं मिलिता ऊर्ध्वभागे परस्परं प्रादेशमात्रव्यवहिता

वर्तन्ते। तेष्वेकस्मिन्नुपरवे यजमानो दक्षिणहस्तं प्रसारयति। तथैवाध्वर्युरन्यस्मिन् स्वहस्तं प्रसार्याधस्ताद् यजमानहस्तं गृह्णाति। तदा यजमानः 'किमत्र' इति मन्त्रेण पृच्छति। अध्वर्युः 'भद्रम्' इत्यनेन मन्त्रेणोत्तरं ब्रूते। ततो यजमानः 'तन्नौ सह' इत्यनेन मन्त्रेण प्रत्युत्तरं ददाति।

(३) तत्र सन्देहः—अत्रोक्तं यद् भद्ररूपं फलं तत्किं यजमानस्योताध्वर्योरुतोभयोरिति।

(४) पूर्वपक्षः—यतो यजमानः 'तन्नौ सहेति' मन्त्रेण फलं स्वकीयत्वेन गृह्णाति तस्मात्तस्यैव तदिति।

(५) सिद्धान्तः—'नौ' इति द्विवचनेन 'सह' इत्यनेन चोभयगामितैव फलस्य भवतीति।

एतदभिप्रेत्याह द्वयोरिति। 'भद्रपदाभिधेयं'--अध्वर्यूक्तमन्त्रगतभद्रपदेन यत् अभिधीयते तत्—'फलं'—'द्वयोः' अध्वर्युयजमानयोरुभयोरेव भवतीत्यर्थः।

[इदमधिकरणं भाष्यकारेण वार्तिककारेण वा पृथङ् न निरूपितम्—पूर्वाधिकरणान्तर्गतमेव कृतमूनत्रिंशत्तमं सूत्रम्। तन्मतेन च यथा अष्टाविंशसूत्रं पञ्चदशाधिकरणस्यापवादं वक्ति तथैवेदमप्यपवादान्तरमिति न पृथगधिकरणता। वार्तिककारमतेन च षष्ठाधिकरणसदृश एवैतत्सूत्रस्थो विचारः। तत्र तु ब्राह्मणवाक्येनर्त्विग्गामिता फलस्य सूचिताऽत्र तु मन्त्रेणेत्येतावानेव विशेषः]॥ १६॥

(१७) ३।८।३० साङ्गप्रयोगाय घृतादिधर्माः

(१) समाख्याया श्रुतिलिङ्गादिविरोधे बलाबलचिन्ता पर्यवसिता। तेषु ये सिद्धान्तास्ते किं केवलं प्रधाने कर्मणि प्रयोजका उत तस्याङ्गेषु विकृतिषु चेति विचारः प्रवर्तते।

अत्राधिकरणस्वरूपं तार्तीयसप्तमपादीयप्रथमाधिकरणवदेव। अत्र चास्योपन्यासो विकृतिगतविचारस्याङ्गत्वेन। अत एव वार्तिककारेण त्रिंशसूत्रं विकृतिगतविचाराधिकरणपूर्वपक्षत्वेन गृहीतम्। भाष्यकारोऽपि संक्षेपतः सप्तमपादीयाधिकरणं प्रदर्श्य उक्तवान्—'यथा व्याख्यातमेव—उत्तरविवक्षया प्राप्तिरेषा क्रियते' इति। न्यायमालाकारस्तु एतदधिकरणं पृथङ्नैवात्र प्रदर्शितवान्॥ १७॥

(१८) ३।८।३१ यूपाञ्जनाज्ये न भवन्ति धर्माः

(१) प्रकृतिधर्माणां विकृत्यङ्गत्वे विचारः।

(२) ज्योतिष्टोमेऽग्नीषोमीयपशुं प्रकृत्य श्रूयते—'आज्येन यूपमनक्ति' इति। ज्योतिष्टोमप्रकरणे चाज्यधर्मा आम्नाताः।

(३) तत्र सन्देहः—ये चाज्यधर्मा उक्तास्ते किं प्रधानमात्रे ज्योतिष्टोमे निविशन्ते—उत तद्विकृतावग्नीषोमीयपशावपीति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रकृतिवद्विकृतिः कर्तव्येति चोदकबलात्प्रकृतिधर्माणां सर्वेषां निवेशो विकृतावपि सिद्ध्येन्नियामकाभावात् । तस्मादुक्ता धर्मा विकृतावपि निविशन्त इति ।

(५) सिद्धान्तः—कार्यमेवास्ति नियामकमत्र । यूपाञ्जनरूपं कार्यं प्रकृतौ नास्ति-तस्माद् विकृतिगतयूपाञ्जने नास्ति सम्बन्धः प्रकृतिगताज्यधर्माणाम् । तस्मात् येषाम्प्रकृतिगतधर्माणां विकृतौ प्रयोजनमस्ति तेषामेव चोदकेन प्राप्तिर्न सर्वेषाम् । अत एव आज्यधर्माणां न निवेशो यूपाञ्जनाज्ये—इति ।

एतदभिप्रेत्याह—यूपेति । 'यूपाञ्जनाज्ये'—यूपस्याञ्जने यदाज्यं प्रयुज्यते तस्मिन्—'धर्माः' ज्योतिष्टोमसम्बन्धेनाम्नाता आज्यधर्माः—'न भवन्ति' न निविशन्ते—इति सम्बन्धः ॥ १८ ॥

(१९) ३।८।३२ नोपात्तदर्भौ विधृती पवित्रे

(१) शेषशेषिविचारोऽनुवर्तते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोर्विधृती पवित्रे दर्भमये आम्नाते-'समौ अप्रच्छिन्नाग्रौ दर्भौ प्रादेशमात्रौ पवित्रे करोति'—'अरत्निमात्रे विधृती करोति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—किं वेदिसंस्तरणार्थं ये दर्भा उपात्तास्तेभ्य एव दर्भान् गृहीत्वा विधृती पवित्रे च कर्तव्ये-उत अन्येभ्यो दर्भेभ्य इति ।

(४) पूर्वपक्षः—वेदिसंस्तरणार्थमुपात्ताः संस्कृताश्च दर्भास्तत्र वर्तन्ते—सत्सु च तेष्वन्यस्य दर्भस्यासादनस्य नास्त्यावश्यकता । तस्मात् तैरेव दर्भैः पवित्रे विधृती च कार्ये इति ।

(५) सिद्धान्तः—संस्तरणार्थं ये दर्भा उपात्ता संस्कृताश्च ते सर्वे संस्तरणकार्य एवोपक्षीणाः । तस्मादन्यैरसंस्कृतरेव दर्भैः परिभोजनीयाख्यैः पवित्रे विधृती च कार्ये—इति ।

एतदभिप्रेत्याह—नोपात्तेति । 'उपात्तदर्भौ' वेदिसंस्तरणार्थमुपात्ताः संस्कृताश्च ये दर्भास्तेभ्य परिगृहीतौ द्वौ दर्भौ—'विधृती' 'पवित्रे' वा—'न' भवत इति शेषः । तद्भिन्नाभ्यामेव दर्भाभ्यां ते कर्तव्ये इत्याशयः॥१९॥

(२०) ३।८।३३ धानाः पयस्या शकलश्च शेषात्

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) ज्योतिष्टोमे श्रूयते—'पुरोडाशशकलमैन्द्रवायवस्य पात्रे निदधाति, धानाः आश्विनपात्रे, पयस्यां मैत्रावरुणपात्रे' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—पुरोडाशशकलस्य धानायाः पयस्यायाश्च निधानमन्त्रोक्तं किं पूर्वोपयुक्तद्रव्याणामेव शेषैः कार्यमुतान्यैर्नूतनैर्द्रव्यैरिति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणन्यायेनान्यैरेव द्रव्यैरेतन्निधानरूपं कार्यं सम्पादनीयमिति ।

(५) सिद्धान्तः—यानि द्रव्याणि पुरोडाशादीनि पूर्वं संस्कृतानि कर्मान्तरेषूपयुक्तानि च तेषामेव शेषैरिदं निधानं कार्यम् । विद्यत एव तत्र शेषः पूर्वमुपयुक्तस्य संस्कृतस्य पुरोडाशस्य धानायाः पयस्यायाश्च । विद्यमाने च तस्मिन् नास्त्यावश्यकताऽन्येषां सम्पादनस्य । तस्मात् पूर्वोपयुक्तद्रव्यशेषैरेव निधानकार्यं सम्पादनीयमिति ।

एतदभिप्रेत्याह—धाना इति—'धानाः' 'पयस्या' 'शकलश्च'—'शेषात्' पूर्वोपयुक्तधानादिद्रव्यशेषादेव—'निधातव्या' इति शेषः । न चात्रान्यद्रव्यसमावेशस्यावकाश इत्याशयः ॥ २० ॥

(२१) ३।८।३४-३५ काम्येष्टिषूपांशु भवेत् प्रधानम् ।

(१) शेषशेषिविचारप्रसङ्गेनाङ्गप्रधाननिवेशविचारः ।

(२) 'यज्ञाथर्वणं वै काम्या इष्टयः ता उपांशु कर्तव्याः' इति काम्येष्टिविषये उपांशुधर्म आम्नातः ।

(३) तत्र सन्देहः—इदमुपांशुत्वं किमङ्गप्रधानोभयार्थमुत प्रधानार्थमेवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—सप्तदशाधिकरणन्यायेनाङ्गप्रधानोभयगतत्वमस्य धर्मस्य—नात्र कश्चिद् विशेषोऽस्ति—इति ।

(५) सिद्धान्तः—काम्यत्वमेवात्र धर्मविशेषनियामकम् । न त्वङ्गानां काम्यत्वमस्ति । तस्मात्साक्षात्फलसाधनत्वात् काम्ये प्रधान एवोपांशुत्वस्य निवेश इति ।

एतदभिप्रेत्याह—काम्येति । 'काम्येष्टिषु' 'प्रधानम्' एव 'उपांशु' 'भवेत्'—न त्वङ्गानि—तेषां काम्यत्वाभावादित्याशयः ॥ २१ ॥

(२२) ३।८।३६-३८ श्येनेऽङ्गधर्मो नवनीतमाज्यम्

(१) शेषशेषिविचारेऽङ्गप्रधानगतत्वे विशेषो विचार्यते । पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) श्येने श्रूयते—'दृतिनवनीतमाज्यं भवति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—इदं नवनीतमाज्यं किं प्रधाने श्येने निविशते—उत तदङ्गेष्विति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रधान एव निविशते । प्रधानस्यैव प्रकरणम् ।

तस्मात् वचनप्रामाण्येन नवनीतेनाज्येन प्रधानमेव निर्वर्तयितव्यमिति ।

(५) सिद्धान्तः—श्येनस्य सोमयागविकारत्वेन नास्त्याज्यस्यापेक्षा । अङ्गेषु त्वपेक्ष्यत एवाज्यद्रव्यम् । अतस्तेष्वेव निवेशो नवनीताज्यस्येति ।

एतदभिप्रेत्याह—श्येन इति । 'श्येने'श्येनयागप्रकरणे—यत् 'नवनीतमाज्यम्' उक्तं तत्—'अङ्गधर्मः' श्येनाङ्गानामेव धर्मः—तेष्वेव निविशते—न प्रधाने श्येने इत्याशयः ॥ २२ ॥

(२३) ३।८।३६–४१ सर्वत्र चाङ्गे नवनीतमिष्टम्

(१) पूर्वविचारशेषः ।

(२) श्येनेऽङ्गेष्वेव नवनीतमाज्यं निविशत इति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किं सुत्याकालानामेवाङ्गानां धर्मो नवनीतमुत सर्वेषां श्येनाङ्गानामिति ।

(४) पूर्वपक्षः—यथा सह पशूनालभेत इति विहितं पशुसाहित्यं सुत्याकालीनेष्वेवाङ्गेषु सवनीयपशुतत्पुरोडाशरूपेषु निविशते तथैव नवनीतमपि तेष्वेव निविशेत—न कालान्तरवर्तिष्वङ्गेषु दीक्षणीयादिष्विति ।

(५)सिद्धान्तः—'द्रुतिनवनीतमाज्यम्' इति श्रुत्या नवनीतस्याविशेषेण सर्वाङ्गगतत्वप्राप्तौ नास्त्यवकाशः सङ्कोचस्येति सर्वेष्वेव श्येनाङ्गेषु निवेशो नवनीताज्यस्येति ।

एतदभिप्रेत्याह—सर्वत्रेति । 'सर्वत्र अङ्गे'—सर्वेषु श्येनस्याङ्गेषु—'नवनीतम्' 'इष्टम्'—धर्मत्वेनेति शेषः ॥ २३ ॥

(२४) ३।८।४२–४४ मांसं विधेयं सवनीयकार्ये

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) षट्त्रिंशत्संवत्सरानुष्ठेयं शाक्यायनम् । तत्र श्रूयते—'संस्थिते संस्थितेऽहनि गृहपतिर्मृगयां याति—स तत्र यान् मृगान् हन्ति तेषान्तरसाः सवनीयाः पुरोडाशा भवन्ति' इति । अत्र मांसमयत्वम्पुरोडाशस्योक्तम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किं सर्वेषां पुरोडाशानां मांसमयत्वमुत सवनीयानामेवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणन्यायेन सर्वेषां पुरोडाशानां मांसमयत्वमिति ।

(५) सिद्धान्तः–उदाहृते वाक्ये पुरोडाशपदस्य तरसशब्देन सम्बन्धो व्यवहितः–अव्यवहितश्च सम्बन्धः सवनीयतरसशब्दयोः । तस्मात् 'ये

सवनीयास्ते तरसाः (मांसमया)' इत्येव भवति वचनव्यक्तिः—न 'ये पुरोडाशास्ते तरसा' इति। तस्मात् सवनीयानामेव मांसमयता-न सर्वेषामिति।

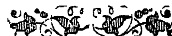
एतदभिप्रेत्याह—मांसमिति। 'सवनीयकार्ये' सवनीयानामेव पुरोडाशानां 'कार्ये' सम्पादने—'मांसं' विधेयं' प्रयोज्यम्—न सर्वेषां पुरोडाशानामिति शेषः॥ २३॥

न्यायाश्चतुर्विंशतिरत्र पादे
समीरिता भाष्यकृता विचार्य॥

स्पष्टोऽर्थः। यद्यपि मुद्रितभाष्यपुस्तकेऽधिकरणसङ्ख्या द्वाविंशतिरेव, तथापि मण्डनमिश्रग्रन्थप्रामाण्यात् तत्रत्यं सङ्ख्यानं सम्पादकभ्रान्तिविलसितमेवेति ध्येयम्। अस्ति त्वत्राधिकरणानां निरूपणे कश्चिद् भेदो भाष्यात् वार्तिकाच्चेति तत्र तत्र प्रदर्शितम्॥

इति तृतीयाध्यायस्याष्टमः पादः।

तृतीयाध्यायः समाप्तः।

अथ चतुर्थोऽध्यायः ।

(१) ४।१।१ अथ प्रयोजकाध्यायः ।

(१) तृतीयेऽध्याये श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानैः शेषविनियोगलक्षणमुक्तम् । अतः परं किं प्रयोज्यं किं प्रयोजकमिति चिन्ता प्रचरति । प्रधानमेवाङ्गस्य प्रयोजकं भवतीत्यतोऽङ्गप्रधानविचारानन्तरं प्रयोज्यप्रयोजकविचारस्य भवत्येवावसरः । कर्मसु कानिचित् साक्षात् पुरुषेप्सितफलसाधनानि कानिचित्तु कर्मान्तरसम्पादनद्वारैव फलसाधनानि । आद्यानां प्रयोजकं पुरुषेप्सितं फलमन्त्यानां तु तत्तत्कर्मान्तरमेव । अत एव आद्यानि साक्षात्पुरुषेप्सितसाधकत्वात् पुरुषार्थानि-अन्त्यानि तु न साक्षात्फलस्य साधनानि अपि तु कर्मान्तरस्यैवेति भवन्ति तानि क्रत्वर्थानि । एवं च प्रधानं कर्म पुरुषार्थमङ्गन्तु क्रत्वर्थमिति भवति तृतीयाध्यायगताङ्गप्रधानविचारस्य चतुर्थाध्यायगतक्रत्वर्थविचारेण सङ्गतिः ।

(२) क्रत्वर्थपुरुषार्थविवेक एवात्र विषयः ।

(३) तत्र सन्देहः—अयं विवेकः कर्तव्यो न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—अस्य विवेकस्याप्रयोजनत्वात् अयमुपेक्षणीयः इति ।

(५) सिद्धान्तः—अनेनैव विवेकेन कर्मणां प्रयुक्तिः सम्यक् ज्ञातुं शक्यते । तस्मात् साक्षात्परम्परया वा प्रयुक्तिनिर्णयायोपयुक्तोऽयं विचार इति ।

एतदेवाभिप्रेत्य प्रतिज्ञाधिकरणं सूचयति—अथेति । 'अथ' शेषशेषिनिरूपणानन्तरं—'प्रयोजकाध्यायः' किम्प्रयोज्यं किम्प्रयोजकमित्यस्य विषयस्य निरूपणपरोऽध्यायः—अधुना प्रवर्तत इति शेषः ॥ १ ॥

(२) ४।१।२ पुमर्थम्पुरुषप्रियम्

(१) क्रत्वर्थपुरुषार्थयोर्विवेकः कर्तव्य इति स्थितम् । अधुना कोऽसौ पुरुषार्थ इति विचारणीयम्प्राप्नोति ।

(२) क्रत्वर्थपुरुषार्थविवेक एवात्र विषयः ।

(३) तत्र सन्देहः—पुरुषार्थस्य लक्षणमभिधातुं शक्यते न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—न सम्भवति पुरुषार्थस्य क्रत्वर्थस्य वा लक्षणम् । यस्मात्तयोरदुष्टं लक्षणं सर्वथा दुर्निरूपमिति ।

(५) सिद्धान्तः—पुरुषस्य प्रीतये यद् विधीयते तत् पुरुषार्थमिति पुरुषार्थलक्षणमदुष्टम् । तथाच यत् केवलं क्रतुस्वरूपपौष्कल्याय विधीयते तत् क्रत्वर्थमिति क्रत्वर्थस्यापि लक्षणं सुवचमिति ।

एतदभिप्रेत्याह—पुमर्थमिति । यत् 'पुरुषप्रियम्' यस्मिन् कृते पुरुषस्य प्रीतिर्भवति तदेव 'पुमर्थम्' पुरुषार्थम् ॥ २ ॥

[अत्रैव सूत्रे भाष्यकारेण मण्डनेन चान्यदप्यधिकरणद्वयम्पठितम् । तच्च भाष्ये द्वितीयस्यैवाधिकरणस्य द्वितीयतृतीयवर्णकरूपेणोपवर्णितम् । मण्डनेन तु पृथगेव त्रीण्यधिकरणानि निर्दिष्टानि । तस्मादधिकरणसङ्ख्याने भेदो दृश्यते]

(३) ४।१।२ गोदोहनं क्रतोर्नाङ्गम्

(१) क्रत्वर्थपुरुषार्थयोर्लक्षणे स्थिते कः पदार्थः क्रत्वर्थः कश्च पुरुषार्थ इति पृथक् पदार्थविचारोऽधुना प्रवर्तते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'चमसेनापः प्रणयेत्' 'गोदोहनेन पशुकामस्य प्रणयेत्' 'वत्सजानुं पशुकामस्य वेदं कुर्यात्' इत्येवमादि ।

(३) तत्र संशयः—यदिदं गोदोहनं तत्क्रत्वर्थं पुरुषार्थं वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—क्रत्वर्थमेवेदम् । अपःप्रणयनेन तत्प्रत्यक्षमेवोपकारं क्रतोः करोति–इति (भाष्यसम्मतः पूर्वपक्षः) । क्रतुपुरुषोभयार्थमिदम्—पशुफलजननेन पुरुषप्रीतिमुत्पादयति अपां च प्रणयनेन क्रतुपौष्कल्यं करोतीति (न्यायमालासम्मतः पूर्वपक्षः) ।

(५) सिद्धान्तः—येन पुरुषप्रीतिर्भवति तत् पुरुषार्थमिति लक्षणं स्थितम् । गोदोहनेन च पशुरूपफलजननरूपपुरुषप्रीतिरुत्पाद्यते । क्रतुपौष्कल्यार्थमपाम्प्रणयनं तु प्राकारान्तरेणापि चमसादिना भवत्येव–गोदोहनविधानं [तु] केवलपशुरूपफलसम्पादनाय । तस्मात् पुरुषार्थमेवेदमिति ।

एतदभिप्रेत्याह गोदोहनमिति । 'गोदोहनं' 'क्रतोः' यज्ञस्य 'अङ्गं' शेषो 'न' भवति । यो यदर्थस्स तच्छेषः इति शेषलक्षणम् । गोदोहनं च पुरुषेप्सितपशुसम्पादनार्थम्—तस्मात् पुरुषस्यैव शेषो न क्रतोरिति भवत्यस्य पुरुषार्थत्वमित्याशयः ॥ २ ॥

(४) ४।१।२ नार्जने नियमः क्रतोः

(१) क्रत्वर्थपुरुषार्थविशेषविचारोऽनुवर्तते ।

(२) द्रव्यार्जनं जातिभेदेन नियमितैरुपायैः श्रुतम्—ब्राह्मणस्य प्रतिग्रहादिना क्षत्रियस्य जयादिना वैश्यस्य कृष्यादिना शूद्रस्य सेवयेति ।

(३) तत्र सन्देहः—इदं द्रव्यार्जनं क्रत्वर्थमुत पुरुषार्थमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—क्रत्वर्थमेवेदम्—अर्जनोपायानां नियमनात् । पुरुषप्रीतिस्तु येन केनाप्युपायेनार्जितेन द्रव्येण सिध्येत्—अतस्तत्र नियमोऽनर्थकः स्यात् । क्रत्वर्थत्वे तु नियमादपूर्वविशेषो जन्यते येन परमापूर्वपुष्टिः क्रियते । तस्मादत्र सार्थको नियम इति ।

(५) सिद्धान्तः—यदि द्रव्यार्जनं क्रत्वर्थमेव स्यात् तर्हि क्रत्वनुष्ठानेच्छायाः प्राक् पुरुषस्य जीवनमेव न स्यात्—कुतस्तरां यागानुष्ठानेच्छा । द्रव्यार्जने च विधिर्नापेक्ष्यते । फलं च तस्य क्षुन्निवृत्तिप्राणधारणादिरूपं दृष्टमेव । अतः पुरुषार्थमेव द्रव्यार्जनम् । यथा च तस्य द्रव्यैरैहिकभोजनादिप्रीतिरुत्पद्यते तथैव क्रत्वनुष्ठानद्वाराऽऽमुष्मिक्यपि तस्य प्रीतिर्जन्यत एव । द्रव्यार्जनोपायनियमनं तूपायान्तरेषु प्रत्यवायो भवतीति ज्ञापनार्थमुपपद्यत एव । तस्माद् द्रव्यार्जनम्पुरुषार्थमेवेति ।

एतदभिप्रेत्याह नार्जन इति । 'अर्जने' यो 'नियमः'-प्रतिग्रहादिनैव द्रव्यार्जनं कर्तव्यमित्येवंरूपः स 'क्रतोः'क्रतुसम्बन्धो क्रत्वर्थो'न'भवतीति शेषः ।

अत्रापरं चतुर्थमप्यधिकरणं वर्णकान्तररूपेण न्यायमालायां धृतम् । तद्यथा-दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत इत्यत्र स्वर्गरूपं फलं विधीयते न वेति संशये-विधीयत एव फलमिति पूर्वपक्षे—अप्रवृत्तप्रवर्तनमेव च विध्यर्थः—तस्मात् फलन्नैव विधेयमिति सिद्धान्तः ॥ ४ ॥

(५) ४।१।३–६ अनीक्षणव्रतम्पुंसः

(१) क्रत्वर्थपुरुषार्थविवेकोऽनुवर्तते ।

(२)—'नेक्षेतोद्यन्तमादित्यन्नास्तं यान्तं कदाचन' इत्यादि प्रजापतिव्रतमाम्नातम् ।

(३) तत्र सन्देहः—इदं व्रतं किं क्रत्वर्थमुत पुरुषार्थमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—क्रत्वर्थमेवैतत् । तथासति नास्य फलं कल्पयितव्यम् । पुरुषार्थत्वे तु फल कल्पयितव्यम् । न च तत्र प्रमाणमुपलभ्यते । तस्मात् क्रत्वर्थमेवैतदिति ।

(५) सिद्धान्तः—नेदं व्रतमभावरूपं—'तस्य व्रतम्' इत्युपक्रम्य यानि व्रतानि अनुष्ठेयत्वेन विहितानि तेष्वेवैकमिदम्—'नेक्षेतोद्यन्तमादित्यम्' इति । तस्मादनुष्ठेयनियमस्वरूपमेवेदं व्रतम् । 'उद्यन्तमस्तं यान्तं चादित्यन्नेक्षिष्ये' इत्येवंरूपः सङ्कल्प एव तस्य व्रतस्य स्वरूपम् । न च फलं कल्पनीयं भवति । उक्तमेव फलमुपलभ्यते—'एतावता हैनसाऽऽयुक्तो भवति' इति । एवं च पापासंयोगरूपफलसाधकत्वात् क्रत्वङ्गद्रव्याद्यसाधकत्वाच्चैतद् व्रतम्पुरुषार्थमेवेति ।

एतदभिप्रेत्याह—अनीक्षणेति । 'अनीक्षणव्रतम्'—'उद्यन्तमस्तंयान्तं चादित्यन्नेक्षिष्ये' इति सङ्कल्परूपं व्रतम्-'पुंसः' पुरुषसम्बद्धं पुरुषार्थमेव भवतीति सम्बन्धः ॥ ५ ॥

(६) ४।१।७-१० होतव्याः स्फ्यादयो न हि

(१) क्रत्वर्थार्थानां विषये विचारविशेषः प्रवर्तते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोराम्नायते—'स्फ्यश्च कपालानि च अग्निहोत्रहवणी च शूर्पं च कृष्णाजिनं च शम्या चोलूखलं च मुसलं दृषच्चोपला च—एतानि दश यज्ञायुधानि' इति ।

(३) यज्ञायुधान्येतानि किं होतव्यहविष्ट्वेनात्र विधीयन्ते-उत तत्तत्कर्मसाधनत्वेनान्यत्र विहितान्यत्रानूद्यन्त इति ।

(४) पूर्वपक्षः—विध्यभावे ऽनुवादमात्रमनर्थकमेव स्यात् । यज्ञायुधत्वं च यज्ञसाधनत्वं—तच्च यज्ञे प्रदीयमानानामेव स्यात् । उद्धननादिमात्रार्थत्वे त्वेतेषामुद्धननाद्यायुधत्वं स्यान्न यज्ञायुधत्वम् । तस्मात् यज्ञ होतव्यत्वेनैवैतान्यत्र विधीयन्त इति ।

(५) सिद्धान्तः—'स्फ्येनोद्धन्ति—कपालेषु श्रपयति—अग्निहोत्रहवण्यां निर्वपति-शूर्पेण विविनक्ति—कृष्णाजिनमुलूखलस्याधस्तादवस्तृणाति—शम्यायां दृषदुपदधाति—प्रोक्षिताभ्यामुलूखलमुसलाभ्यामवहन्ति—प्रोक्षिताभ्यां दृषदुपलाभ्यां पिनष्टि'—इत्येवंरूपा विधयः स्फ्यादिसाध्यकर्मणामाम्नाताः । एतैरेव कर्मभिः उद्धननादिभिरेतानि यज्ञं साधयन्ति—एतानि कर्माणि विना प्रधानहविषः पुरोडाशस्यैवासम्भवात्—तत एव यज्ञायुधानीति व्यपदिश्यन्ते । 'यज्ञायुधानि सम्भरति' इति च यज्ञायुधसम्भरणविधिः । एतत्सम्भरणविधिस्तुत्यर्थमेवानूद्यन्ते स्फ्यादीनि स्फ्यश्चेत्यादिवाक्ये । तस्मादनुवाद एवायमिति ।

एतदभिप्रेत्याह होतव्या इति । 'स्फ्यादयः' स्फ्यादीनि यज्ञायुधानि-'न होतव्याः'—यज्ञे होतव्यहविष्ट्वेन नोक्ताः—स्फ्यश्चेत्यादिवाक्ये इति शेषः । तस्मादनुवाद एवेदं वाक्यन्न विधिरित्याशयः ॥ ६ ॥

(७) ४।१।११-१६ पश्वेकत्वविवक्षा स्यात्

(१) क्रत्वर्थविशेषे विचारोऽनुवर्तते ।

(२) अस्ति ज्योतिष्टोमे पशुरग्नीषोमीयः—'यो दीक्षितो यदग्नीषोमीयं पशुमालभेत' इति । तथा 'अनड्वाहौ युनक्ति' इति । तथाऽश्वमेधे 'वसन्ताय कपिञ्जलानालभते' इति ।

(३) अत्र सन्देहः—अत्र यैकत्वादिसङ्ख्योक्ता सा किं यज्ञाङ्गत्वेन

विवक्षितोत नेति ।

(४) पूर्वपक्षः— एकत्वादि न भवति यज्ञाङ्गम् । पशुमित्यत्र साक्षाच्छ्रुत्या सङ्ख्याया पशुसम्बन्धो विधीयते । यज्ञसम्बन्धश्च तस्याः पशुमालभेतेत्यनेन वाक्येनैवावगमितः स्यात् । श्रुतिश्च वाक्याद्बलीयसी । तस्मान्न भवत्येकत्वादि यज्ञाङ्गम् । तस्मादविवक्षितम् ।

(५) सिद्धान्तः—पशुमित्यत्र प्रकृत्या पशुर्निर्दिश्यते प्रत्ययेन च कारकत्वमेकत्वं चेत्युभयम् । अत एकत्वस्य कारकेणैव सम्बन्ध आसन्नतरः । कारकत्वं च क्रियाहेतुत्वम् । एवं च कारकद्वारा क्रिययाऽपि सम्बन्ध एकत्वस्य प्रत्ययेनैव निर्दिष्टो भवति । क्रियाविशेषश्च सन्निहितपदोपात्तो याग एव भवति । तस्मात् सिद्ध्यत्येवैकत्वस्य यजनाङ्गतेति विवक्षितैवैकत्वादिसङ्ख्येति ।

एतदभिप्रेत्याह पश्विति । 'पश्वेकत्वविवक्षा'-पशुमित्यत्र यत् पशोरेकत्वमुक्तम् तस्य 'विवक्षा' 'स्यात्' यागाङ्गत्वेन तद्विवक्षितमेवेत्यर्थः ॥ ७ ॥

(८) ४।१।१७ पशोर्लिङ्गं विवक्ष्यते ।

(१) पूर्वाधिकरणशेष एवायं विचारः ।

(२) पशुमालभेतेत्युक्तम् ।

(३) तत्र सन्देहः—पशुमित्यत्र पुल्लिङ्गं यज्ञाङ्गत्वेन विवक्षितमुत नेति ।

(४) पूर्वपक्षः-अलिङ्गेऽपि वृक्षपदार्थे पुल्लिङ्गो वृक्षशब्दः प्रयुज्यते । पुंव्यक्तावपि मक्षिकायां स्त्रीलिङ्ग एव मक्षिकाशब्दः प्रयुज्यते—स्त्रीव्यक्तौ च पुल्लिङ्गो दाराशब्दो नपुंसकलिङ्गश्च कलत्रशब्दः प्रयुज्यते । तस्मात् न लिङ्गस्य शब्दार्थत्वेन भवति सम्बन्धः । कर्मानुष्ठानमपि स्त्रीपुंव्यक्तिभ्यां समानमेव सम्भवति । तस्मादविवक्षितमेव लिङ्गमिति ।

(५) सिद्धान्तः—शब्दानां लिङ्गप्रयोगे नार्थतः साधुत्वमपि त्वभियुक्तप्रयोगादेव । न च स्त्रीपुंव्यक्तिभ्यां समानं कर्मानुष्ठानम् । पुंस्त्वविशिष्टस्य तत्र विशेषेण मन्त्रादिभिः सूचितत्वात् । तथाहि 'मेढ्रं त आप्यायतामिति' मन्त्रो भवति-न च स्त्रीपशोर्मेढ्रसम्भवः । तस्मादेकत्ववत् पुंस्त्वमपि विवक्षितमिति ।

एतदभिप्रेत्याह—पशोरिति । 'पशोः'—पशुमालभेतेत्यत्रोक्तस्य—'लिङ्गम्' पुंस्त्वम्—'विवक्ष्यते'-यज्ञाङ्गत्वेनेति शेषः ॥ ८ ॥

(९) ४।१।१८-२० स्विष्टकृत्यप्यपूर्वं स्यात् ।

(१) क्रत्वर्थविशेषे विचारः ।

(२) सन्ति कानिचित् यज्ञान्तर्गतानि कर्माणि तदीयद्रव्यदेवताश्रयाणि । तेष्वेकं स्विष्टकृदिति ।

(३) तत्र सन्देहः-योऽयं स्विष्टकृद्यागः स किमनुष्ठानमात्रेण द्रव्यमुपकरोत्युत तज्जन्यापूर्वद्वारेति ।

(४) पूर्वपक्षः—स्विष्टकृद्याग उपयुक्तद्रव्यसंस्कारक इत्यविवादम् । तत्र संस्कारस्य दृष्टप्रयोजनत्वेनावश्यम्भावित्वे तावतैवोपक्षीणो यागो नापूर्वस्य किञ्चिदुपकरोति । न ह्येकस्मिन् कर्मणि प्रयोजनद्वयं युक्तमिति ।

(५) सिद्धान्तः-कर्मण एकत्वेऽप्यंशभेदेन प्रयोजनभेदो न विरुध्यते । मन्त्रपाठः, द्रव्यप्रक्षेपः, देवतोद्देशेन त्यागश्चेति त्रयोंऽशा भवन्ति यज्ञकर्मणः । तत्र मन्त्रपाठेन द्रव्यप्रक्षेपेण च उपयुक्तद्रव्यसंस्कारो भवति—त्यागेन च परमापूर्वोपयोग्यवान्तरापूर्वमुत्पद्यते—इति न किञ्चिद्विरुध्यते । तस्मात् स्विष्टकृदपूर्वमपि जनयति—इति ।

एतदभिप्रेत्याह—'स्विष्टकृति' स्विष्टकृद्यागे—'अपूर्वम् अपि' (अपिरत्र भिन्नक्रमः) न केवलं द्रव्यसंस्करणमपि त्वपूर्वसम्पादनमपि—'स्यात्' इति सम्बन्धः ॥ ९ ॥

(१०) ४।१।२१ तृतीयविषयो गतः ।

(१) (२) एतावत्पर्यन्तं चतुर्थाध्यायविषयप्रयुक्तिविचाराङ्गभूतःस्तार्तीयशेषशेषिविचार एवानुवृत्त आसीत् । स इदानीं पर्यवसितः । इतः परं किमायातीति भवति प्रतिज्ञापनीयम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किं वक्ष्यमाणेष्वप्यधिकरणेषु शेष एव विचारणीय उत प्रयुक्तिविषय इति ।

(४) पूर्वपक्षः—यथाऽतीतेष्वधिकरणेषु—क्रतुशेषोऽयम् पुरुषशेषोऽयमिति शेषशेषित्वमेव विचारितम्—तद्वदेव वक्ष्यमाणेष्वपि पर्णादीनां तत्तच्छेषत्वविचार एव भासते । अतोऽग्रेपि शेष एव चिन्ताविषय इति ।

(५) सिद्धान्तः—यद्यपि शेषत्वविचारोऽग्रिमेष्वधिकरणेष्वपि भासते तथाऽपि शेषत्वस्य यत् प्रयुक्तिरूपं फलं तदेव प्राधान्येनात्र विचार्यते-शेषत्वं तु तदुपयोगित्वेनैवेति प्रयुक्तिरेव विचारविषय—इति ।

एतदभिप्रेत्याह तृतीयेति । 'तृतीयस्य' अध्यायस्य 'विषयः' शेषत्वविचाररूपः—'गतः' समाप्तः—इतःपरम्प्रयुक्तिरेव विचारयिष्यत इत्याशयः ॥ १० ॥

(११) ४।१।२२-२४ दध्नः प्रयोजिकाऽऽमिक्षा

(१) प्रतिज्ञातः प्रयुक्तिविचारः प्रस्तूयते ।

(२) चातुर्मास्येषु वैश्वदेवे श्रूयते-'तप्ते पयसि दध्यानयति-सा वैश्वदेव्यामिक्षा वाजिभ्यो वाजिनम्' इति । तप्ते दुग्धे दधिप्रक्षेपे दुग्धं विकृतम्भवति । तस्य कश्चिदंशो घनीभूय पृथग्भवति अवशिष्टश्च जलरूपेणावतिष्ठते । तत्र जलरूपेण यदवतिष्ठते तद् वाजिनमिति यच्च घनीभूतं तदामिक्षेति । तत्राद्यं वैश्वदेवार्थं विहितमपरं च वाज्यर्थमित्यर्थः । एवं च दधिप्रक्षेपेण द्रव्यद्वयं सम्पद्यते ।

(३) तत्र सन्देहः—द्वयोर्द्रव्ययोरामिक्षावाजिनयोः कतरत् दधिप्रक्षेपस्य प्रयोजकम्—किमामिक्षासम्पादनार्थं दधि प्रक्षिप्यते उत वाजिनसम्पादनार्थमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—पयसि दधिप्रक्षेपाद् यथा आमिक्षाद्रव्यं सम्पद्यते तथैव वाजिनद्रव्यमपि । उभयश्चात्र हविष्ट्वेनोक्तम् । तस्मादुभयार्थो दधिप्रक्षेपः इति ।

(५) सिद्धान्तः—वाक्येनात्र न द्रव्यान्तरं हविष्ट्वेन विधीयते—अपि तु पय एव दधिसम्मिश्रम् । तच्च द्रव्यमामिक्षैव—तत्रैव दधिपयसो रसस्य सद्भावात्—वाजिने तु नोपलभ्यते दधिपयसो रसः । एवं च दधिमिश्रितपयोद्रव्यसम्पादनार्थं तप्ते पयसि दधिप्रक्षेपः आमिक्षार्थ एव भवति न वाजिनार्थः । अनुनिष्पाद्यमेव हि वाजिनम्—न तु प्रयोजकम् । तस्मादामिक्षैवात्र प्रयोजिकेति ।

एतदभिप्रेत्याह दध्न—इति । 'दध्नः' तप्ते पयसि दधिप्रक्षेपस्य—'प्रयोजिका' 'आमिक्षा'—न तु वाजिनमिति शेषः ॥ ११ ॥

(१२) ४।१।२५ पदकर्माप्रयोजकम् ।

(१) प्रयुक्तिविशेषविचारोऽनुवर्तते ।

(२) अस्ति ज्योतिष्टोमे सोमक्रय आम्नातः-'अरुणया पिङ्गाक्ष्यैकहायन्या सोमं क्रीणाति' इति । इयं च गौर्यदा सोमक्रयणार्थमानीयते तदाऽध्वर्युस्तस्याः पृष्ठतो गत्वा यत्र तस्याः सप्तमं पदं निधीयते तत्र हिरण्यं निधाय हुत्वा च तत्पदगतं रजो गृह्णाति—इत्यप्याम्नातम्—'सप्तमं पदमञ्जलिना ऽध्वर्युर्गृह्णाति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—गवानयनस्य किम्प्रयोजकम्—सोमक्रयणमुत पदरजोग्रहणमुतोभयमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—गोरानयनेनोभयमपि निष्पद्यते—सोमक्रयणं रजोग्रहणं च । तस्मादुभयार्थम्—विशेषस्यानुपलम्भात्—इति ।

(५) सिद्धान्तः—'एकहायन्या क्रीणाति' इति साक्षाच्छ्रुत्या गोः क्रयार्थताऽभिधीयते । गोद्वारा तदानयनमपि क्रयार्थमेवेति क्रम एव

गवानयने प्रयोजकः। न च पद्रजोग्रहणार्थता गोस्तदानयनस्य वा क्वचिच्छ्रूयते। तस्मात् सोमक्रयार्थमेव गवानयनमिति।

एतदेवाभिप्रेत्याह—पद्कर्मेति। 'पद्कर्म' पद्रजोग्रहणम् 'अप्रयोजकम्' न प्रयोजकम्—गवानयनस्येति शेषः॥ १२॥

(१३) ४।१।२६ कपालं न तुषाक्षिप्तम्

(१) प्रयुक्तिविशेषविचारोऽनुवर्तते।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'कपालेषु पुरोडाशं श्रपयति' इति—तथा च 'पुरोडाशकपालेन तुषानुपवपति' इति।

(३) तत्र सन्देहः—कपालसम्पादनस्य किम्प्रयोजकम्—पुरोडाशश्रपणमुत तुषोपवाप उतोभयम्।

(४) पूर्वपक्षः—विनिगमनाभावादुभयमपि प्रयोजकम्। उभयोरपि कपालसम्पादनीयत्वं तुल्यमेवोक्तमिति।

(५) सिद्धान्तः—अत्र द्वितीये वाक्ये यत् तुषोपवापसाधनत्वमुक्तं तन्न कपालसामान्यस्य—अपि तु पुरोडाशश्रपणार्थं यत् कपालमासादितं तस्यैव। तदिदं पुरोडाशकपालेनेति नामनिर्देशेन स्पष्टमवगम्यते। तस्मात्प्रथमं श्रपणमेव कपालम् प्रयोजयति–तस्य च तुषोपवापार्थताऽपि प्रसङ्गात् सिध्यति। तस्मात् पुरोडाशश्रपणमेव कपालस्य प्रयोजकम्–इति।

एतदभिप्रेत्याह—कपालमिति। 'कपालम्' कपालासादनम् 'तुषाक्षिप्तं' तुषोपवापप्रयुक्तं 'न' भवति–अपि तु पुरोडाशश्रपणप्रयुक्तमेवेति शेषः॥ १३॥

(१३) ४।१।२७ नाक्षिप्तः शकृता पशुः

(१) प्रयुक्तिविचारोऽनुवर्तते।

(२) अस्ति ज्योतिष्टोमे पशुरग्नीषोमीयः। तम्प्रकृत्य—'हृदयस्याग्रेऽवद्यति अथ जिह्वाया' इत्यादि पशुशरीराङ्गैर्हवनं श्रूयते। तथा च तत्सम्बन्धेनैव 'शकृत्सम्प्रविध्यति—लोहितं निरस्यति' इत्यादि शकृत्सम्प्रव्याधादिकमपि श्रूयते।

(३) तत्र सन्देहः—अत्र पश्वालम्भस्य किम्प्रयोजकम्—किं हृदयाद्यवदानमुत शकृत्सम्प्रव्याधादिकमुतोभयमिति।

(४) पूर्वपक्षः—हृदयादीनां शकृदादीनां च प्रकरणपाठसाम्यात् पशुसाध्यसाम्याच्च हृदयाद्यवदानमिव शकृत्सम्प्रव्याधादिकमपि पश्वालम्भस्य प्रयोजकमिति।

(५) सिद्धान्तः—पशुयागो हि हविःसाध्यः। अत्तुं योग्यस्यैव च

हविष्ट्वम् । तत्र योग्यत्वं च हृदयादीनामेव न शकृदादीनाम् । तस्मात् हृदयाद्यवदानमेव प्रयोजकम् । शकृत्सम्प्रत्याधादिकं तु शेषप्रतिपत्ति-मात्रम् इति ।

एतदभिप्रेत्याह—नाक्षिप्त इति । 'पशुः' पश्वालम्भः—'शकृता' 'न' 'आक्षिप्तः' प्रयुक्तः—अपि तु हृदयादिभिरेवेति भावः ॥ १४ ॥

(१५) ४।१।२८-३२ प्रयोक्ता स्विष्टकृन्नेष्टः

(१) प्रयुक्तिविचारोऽनुवर्तते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रयते—'उत्तरार्धात् स्विष्टकृते समवद्यति' इति । अत्र पुरोडाशस्योत्तरार्धात् स्विष्टकृतेऽवदानं विहितम् ।

(३) तत्र सन्देहः-अत्र पुरोडाशस्य प्रयोजकं किम्—किमाग्नेययाग उत स्विष्टकृदवदानमुतोभयमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—स्विष्टकृदवदानमत्र द्वितीयं पुरोडाशं तस्योत्तरार्धं च प्रयोजयति । तदुभयं विना तदवदानस्यासम्भवात्-इति ।

(५) सिद्धान्तः—उत्तरशब्दोऽर्धशब्दश्च भागवाचित्वात् कञ्चित् प्रकृतं भागिनमाकाङ्क्षतः । अग्निदेवतार्थं सम्पादित आग्नेयः पुरोडाशश्चात्र प्रकृतः भागवांश्च । तस्मात्तमेवोपजीव्य तस्यैवोत्तराधन स्विष्टकृद्यागसम्पत्तौ लाघवम्—न च प्रयोजनमपरस्य पुरोडाशस्य । तस्मादाग्नेय एव पुरोडाशस्य प्रयोजको न स्विष्टकृदिति ।

एतदभिप्रेत्याह प्रयोक्तेति । 'स्विष्टकृत्' स्विष्टकृद्यागः—'प्रयोक्ता' प्रयोजकः पुरोडाशस्य—'न' 'इष्टः' । किन्तु आग्नेय एव तत्प्रयोजक इति भावः ॥ १५ ॥

(१६) ४।१।३३-३९ प्रयाजार्थेऽभिघारणम्

(१) प्रयुक्तिविचारविशेषोऽनुवर्तते ।

(२) प्रकृतौ ज्योतिष्टोमे श्रूयते—'प्रयाजशेषेण हवींष्यभिघारयति' इति । विकृतौ च वाजपेये श्रूयते—'सप्तदश प्राजापत्यान् पशूनालभते' इति । एवं वाजपेये द्विविधाः पशवः—एके 'आग्नेयं पशुमालभेत' इत्यादिना विहिताः प्रकृतियागतः प्राप्ताः इतरे विकृतिमात्रगताः सप्तदश प्राजापत्याः । सर्वे चैते प्रातःकाल एवोपक्रम्यन्ते । किन्तु आग्नेयादीनां पशूनां प्रातरेवालम्भनात् तदीयानां हविषां प्रातरनुष्ठितप्रयाजशेषेणैवाभिघारणं सिध्यति । प्राजापत्यानां त्वालम्भो मध्याह्ने भवति । अतः प्रयाजानुष्ठानकाले तदीयहविषामभावः ।

(३) तत्र सन्देहः—प्राजापत्यपशुहविषामभिघारणसिद्धयर्थं किं

प्रातरनुष्ठितप्रयाजशेषो धारयितव्यः तद्धारणार्थं च पात्रान्तरं सम्पाद-यितव्यम्-तेन च प्राजापत्यानामभिघारणं कर्तव्यम्—उत प्रयाजशेषो न धारयितव्यः, न प्राजापत्यानामभिघारणं कर्तव्यमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—मध्याह्नकालीनप्राजापत्याभिघारणसिद्ध्यर्थं प्रातरनु-ष्ठितप्रयाजशेषो धारयितव्यः । तद्धारणार्थं च पात्रान्तरं सम्पादनीयम्—शेषाधारभूताया जुह्वा मध्याह्ने कार्यान्तरे व्यापृतत्वादिति ।

(५) सिद्धान्तः—शेषाभिघारणं हि प्रतिपत्तिकर्म । तस्य च प्रयो-जनं दृष्टमेव पात्रस्य रिक्तीकरणम् । न तद् दृष्टार्थम् । अतः पात्ररिक्ती-करणरूपप्रतिपत्त्यर्थमेव प्रकृतौ शेषाभिघारणम् । तच्च प्रातरनुष्ठितेनैवा-भिघारणेन सिद्धम् । तस्मान्नास्ति प्रयोजनम्पुनर्मध्याह्नेऽभिघारणस्य न तरां च तत्सिद्ध्यर्थं शेषधारणस्य तद्धारणार्थं वा पात्रसम्पादनस्येति । त-स्मात् प्रातरनुष्ठितप्रयाजशेषमात्रस्याभिधारणम् न पुनर्वारम्मध्याह्ने -इति ।

एतदभिप्रेत्याह—प्रयाजार्थ इति । 'अभिघारणम्' शेषस्य—'प्रयाजे' एव प्रातरनुष्ठिते—न पुनर्मध्याह्ने प्राजापत्यपशुसम्बन्ध इति शेषः । अतो न भवति प्राजापत्यपश्वालम्भनमभिघारणस्य प्रयोजकमित्याशयः ॥१६॥

(१७) ४।१।४०-४१ समानयः प्रयोक्ता स्यात् ।

(१) प्रयुक्तिविचारोऽनुवर्तते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'अतिहायेडो बर्हिः प्रतिसमानयति जुह्वामौपभृतम्' इति । अस्यार्थः 'पञ्चानाम्मध्ये तृतीयः प्रयाजः इडश-ब्देन बहुवचनान्तेनाभिधीयते—तं तृतीयं प्रयाजमतिक्रम्य बर्हिर्नामकं चतुर्थं प्रयाजं होतुम् उपभृत्संज्ञकायां स्रुचि स्थितं घृतं जुह्वामा-नेतव्यम्'—इति ।

(३) तत्र सन्देहः—यदिदमानयनम् तत् उपभृति आज्यग्रहण-स्य प्रयोजकं भवति न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रयाजानुयाजार्थस्यैवाज्यस्यैकदेशः समानीयते । तस्मात् पूर्वाधिकरणन्यायेन न भवत्यानयनमाज्यस्य प्रयोजकम् इति ।

(५) सिद्धान्तः—यथाऽनुयाजा औपभृतस्याज्यस्य प्रयोजका-स्तथा चतुर्थपञ्चमप्रयाजनिष्पादकमानयनमपि तस्य प्रयोजकमेवेति ।

एतदभिप्रेत्याह—समानय इति । 'समानयः' समानयनम्—'प्रयोक्ता' प्रयोजकं 'स्यात्'—औपभृतस्याज्यस्येति शेषः ॥ १७ ॥

(१८) ४।१।४२-४५ अर्थमौपभृतं घृतम्

(१) प्रयुक्तिविचारोऽनुवर्तते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'चतुर्जुह्वां गृह्णाति—अष्टावुपभृति गृह्णाति' इति। अत्र जौहवम् औपभृतं चाज्यमाम्नातम् प्रयाजानुयाजार्थम्।

(३) तत्र सन्देहः—किं जौहवमौपभृतं चेत्युभयं प्रयाजानुयाजप्रयुक्तम् उत जौहवम्प्रयाजार्थमौपभृतमनुयाजार्थम्—उत जौहवम्प्रयाजार्थमौपभृतमुभयार्थमिति।

(४) पूर्वपक्षः—नियामकाभावादुभयमुभयार्थमिति।

(५) सिद्धान्तः—समुपलभ्यते च नियमवाक्यम्—'यज्जुह्वां गृह्णाति प्रयाजेभ्यस्तत्' इति। न चानुयाजमात्रेणौपभृताज्यसम्बन्धं सूचयत् वाक्यं क्वचिल्लभ्यते। तस्मात् औपभृतम्प्रयाजानुयाजोभयार्थमिति।

एतदभिप्रेत्याह—द्व्यर्थमिति। 'औपभृतं' उपभृति गृहीतं—'घृतम्' 'द्व्यर्थम्' प्रयाजानुयाजोभयार्थमिति ॥ १८ ॥

(१९) ४।१।४६-४८ चतुस्सङ्ख्याद्वयं ग्राह्यम्

(१) प्रयुक्तिविचारोऽनुवर्तते।

(२) 'अष्टावुपभृति गृह्णाति' इति श्रूयते।

(३) तत्र सन्देहः—यदिदमौपभृतमाज्यं तत् किं अष्टसङ्ख्येन ग्रहणेन संस्क्रियते—उत चतुःसङ्ख्या गुणभूता द्वयोर्ग्रहणयोः—अर्थात् किमत्र अष्टसङ्ख्याविशिष्टमेकं ग्रहणम् उत चतुर्गृहीतद्वयम् इति।

(४) पूर्वपक्षः—अष्टसङ्ख्याविशिष्टमेकं ग्रहणमत्र विहितम्। अष्टसङ्ख्यावयवभूतयोः चतुस्सङ्ख्याद्वयोर्विधाने सति श्रुतिवाक्यस्थाष्टशब्दस्यावयवलक्षणा प्रसज्येत इति।

(५) सिद्धान्तः—'चतुर्गृहीतं जुहोति' इति वाक्येन होमो विहितः। एवं सति अष्टसङ्ख्याविशिष्टमेकस्यैव ग्रहणे इदं वाक्यं विरुध्येत। तस्मात् उपभृति चतुर्गृहीतद्वयं विधीयते इत्येवोचितम्। तत्रैकं चतुर्गृहीतं हविश्चतुर्थपञ्चमप्रयाजार्थमपरं त्वनुयाजार्थम् इति।

एतदभिप्रेत्याह—चतुस्सङ्ख्येति। 'चतुस्सङ्ख्याद्वयम्' चतुस्सङ्ख्याविशिष्टं 'ग्राह्यम्'—चतुस्सङ्ख्याविशिष्टं ग्रहणद्वयमेव विधीयते—न त्वष्टसङ्ख्याविशिष्टमेकमित्याशयः ॥ १९ ॥

न्यायास्त्वेकोनविंशतिः।

स्पष्टार्थम्।

इति चतुर्थस्य प्रथमः।

अथ चतुर्थस्य द्वितीयः ।

(१) ४।२।१-६ यूपैकदेशः स्वरुरप्रयोक्ता

(१) प्रयुक्तिविचारोऽनुवर्तते ।

(२) अस्ति ज्योतिष्टोमेऽग्नीषोमीयः पशुः । तस्य पशोर्यूपे बन्धनमाम्नातम्—'खादिरे बध्नाति—पालाशे बध्नाति' इति । तस्यैव सन्निधौ श्रूयते 'यूपस्य स्वरुं करोति' इति । यूपस्यैवैकोंऽशः स्वरुरिति ।

(३) तत्र सन्देहः—किं यूपात् पृथगेव स्वरुरुत्पादयितव्यः उत क्रियमाणं यूपमनुनिष्पन्न एव ग्रहीतव्यः । अर्थात् शाखाच्छेदनादिव्यापाराणामप्रयोजको भवति स्वरुर्न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—'स्वरुं करोति' इति पृथक् स्वरोः करणं विधीयते। करणं च छेदनादिना काष्ठस्य स्वरुत्वसम्पादनम् । तस्मात् स्वरुः यूपात् पृथगेव करणीयत्वेन विहितश्छेदनादीनाम्भवति प्रयोजक इति ।

(५) सिद्धान्तः—विद्यमानस्य यूपस्य यः प्रथमः खण्डः पतति स स्वरुरित्येतावन्मात्रमेवार्थः स्वरुविधेः स्वरुं करोतीत्येतस्य । करोतेश्चात्र आदानमेवार्थः । तस्मात् स्वर्वर्थन्न छेदनान्तरमपि तु यूपमनुनिष्पन्न एव स ग्रहीतव्यः । तस्मात् न स्वरुश्छेदनादेः प्रयोजक इति ।

एतदभिप्रेत्याह—यूपैकदेश इति । यस्मात् 'स्वरुः' यूपस्यैव 'एकदेशः' खण्डविशेषो भवति—तस्मात् स 'अप्रयोक्ता'—न प्रयोजकः—छेदनादीनामिति शेषः ॥ १ ॥

(२) ४।२।७ प्राचीतिशब्दो वदतीह शाखाम्।

(१) प्रयुक्तिविचारोऽनुवर्तते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः पलाशशाखया वत्सापाकरणमाम्नातम् । तामेव पलाशशाखाम्प्रकृत्योक्तम् 'प्राचीमाहरति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्र प्राचीशब्दः किं प्राचीं दिशं वक्ति—उत प्राच्यां दिशि स्थितां पलाशशाखामिति । अर्थात्—आहरणस्य प्रयोजिका किम्प्राची दिगुत तस्यान्दिशि स्थिता शाखेति ।

(४) पूर्वपक्षः प्राचीशब्दस्य प्राचीदिगेव मुख्योऽर्थः । मुख्यस्य चार्थस्य परित्यागे प्रमाणाभावात् प्राचीदिगेवात्राहरणीयाऽऽहरणस्य प्रयोजिका भवतीति ।

(५) सिद्धान्तः-दिश आहरणं सर्वथाऽशक्यम् । तस्मात्प्राचीशब्दः

प्राचीदिगवस्थितपलाशशाखोपलक्षकत्वेनैव नेयः। तथा सत्येव प्रकृत-कर्मानुग्रहो भवति । तस्मात् प्राचीदिगवस्थितैवात्राहरणीयेति ।

एतदभिप्रेत्याह प्राचीतीति । 'प्राचीतिशब्दः' 'शाखाम्' 'वदति' उप-लक्षयतीति यावत् । तस्मात् शाखैवात्राहरणीयाऽऽहरणस्य प्रयोजिका भ-वतीत्याशयः ॥ २ ॥

(३) ४।२।८–९ छेदप्रयोक्ता न खलूपवेषः

(१) प्रयुक्तिविचारोऽनुवर्तते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'मूलतः शाखां परिवास्योपवेषं क-रोति' इति । येयं पलाशशाखा वृक्षादाहृता ताम्पुनश्छित्वा मूलभागेन प्रादेशपरिमितेनोपवेषः कार्य इत्यर्थः । शाखाभागयोश्च द्वयोरग्रमूलयोः कार्ये अपि पृथगाम्नाते—'शाखया वत्सानपाकरोति—उपवेषेण कपा-लान्युपदधाति' इति । तदिदं कार्यद्वयमत्र छिन्नया शाखया सम्पाद्यते ।

(३) तत्र सन्देहः—शाखाच्छेदनस्यात्र किम्प्रयोजकम्—शाखोप-वेषश्चेत्युभयमुत शाखैव प्रयोजिका उपवेषस्तदनुनिष्पादी इति ।

(४) पूर्वपक्षः—यस्मात् शाखाकार्यं वत्सापाकरणमुपवेषकार्यं च कपालोपधानमित्युभयमपि छिन्नया शाखया सम्पाद्यते तस्मादुभयमपि छेदनस्य प्रयोजकमिति ।

(५) सिद्धान्तः—'उपवेषं करोति' इत्युक्ते केन द्रव्येणेत्याकाङ्क्षायां 'मूलत' इति वक्तव्यम्—कस्य मूलमित्याकाङ्क्षायां—'वत्सापाकरणार्थं छिन्नायाः पलाशशाखाया मूलम्' इति तत्पूरणम् । तस्माच्छेदने वत्सा-पाकारिका शाखैव प्रयोजिका उपवेषस्त्वनुनिष्पादी इति ।

एतदभिप्रेत्याह–'उपवेषः''छेदस्य' शाखाच्छेदनस्य–'प्रयोक्ता' प्रयो-जकः–'न खलु'–किन्तु वत्सापाकरणार्थशाखैव तत्प्रयोजिकेत्याशयः ॥ ३ ॥

(४) ४।२।१०–१३ शाखाप्रहारः प्रतिपत्तिकर्म ।

(१) प्रयुक्तिविचारोऽनुवर्तते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते–'सह शाखया प्रस्तरं प्रहरति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्रोक्तं शाखाप्रहरणं किमर्थकर्म उत प्रतिप-त्तिकर्म, अर्थात् प्रस्तरप्रहरणमिव शाखाप्रहरणमपि होमम्प्रयोजयति न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः--प्रहरतिशब्देनात्र यागो विधीयते । प्रस्तरप्रहरणं च यागः । तस्मात् तत्साहचर्याच्छाखापहरणस्यापि यागत्वम् ततश्चार्थ-कर्मत्वमपि--इति ।

(५) सिद्धान्तः—शाखाप्रहरणन्न भवति तुल्यम्प्रस्तरप्रहरणेन । प्रस्तरप्रहरणविषये 'सूक्तवाकेन प्रस्तरं प्रहरति' इति वाक्यान्तरे मान्त्रवर्णिकदेवतासम्बन्धेऽवक्लृप्ते तन्मूलको यागः कल्पितः । शाखाप्रहरणे तु नास्ति काचिद्देवता । ततोऽत्र यागः कल्पयितुं न शक्यते । तस्मात् प्रहरतिशब्देनात्र त्यागमात्रमुच्यते । वत्सापाकरणे पलाशशाखोपयुक्ता । तस्या अयं त्यागः प्रतिपत्तिकर्मैव भवति—इति ।

एतदभिप्रेत्याह—शाखेति । 'शाखायाः' वत्सापाकरणोपयुक्तायाः पलाशशाखायाः 'प्रहारः' प्रहरणं 'प्रहरति'शब्दोपात्तं—'प्रतिपत्तिकर्म' उपयुक्तद्रव्यपरित्यागरूपमेव—न तु 'अर्थाय' क्रतुसाफल्यप्रयोजनाय क्रियमाणम् 'अर्थकर्म' इत्याशयः ॥ ४ ॥

(५) ४।२।१४-१५ अपान्निनीतिः प्रतिपत्तिरेव

(१)—प्रयुक्तिविचारोऽनुवर्तते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'अपः प्रणयति' इति ।प्रणीतानां चापाम्प्रयोजनमाम्नातम्—'प्रणीताभिर्हवींषि संयौति—अन्तर्वेदि प्रणीता निनयति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—अपां निनयनमत्रार्थकर्मोत प्रतिपत्तिकर्म । अर्थात् अपाम्प्रणयनस्य किम्प्रयोजनम्—किं हविस्संयवनं निनयनं चेत्युभयमुत हविस्संयवनमात्रमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—उभयमप्यत्र प्रयोजकम् । अपःप्रणयनेनोभयोरपि तुल्य एव सम्बन्ध उक्तः । न च कश्चिद्विशेष उपलभ्यते येनैकेनैव सम्बन्धः स्यात् । तस्मान्निनयनमपि संयवनमिवापःप्रणयनस्य प्रयोजकमर्थकर्मैवेति ।

(५) सिद्धान्तः—संयवनविनियोगवाक्ये प्रणीताभिरिति तृतीयाश्रुत्या अपां संयवनसाधनत्वमवगम्यते । निनयनवाक्ये तु प्रणीता इति द्वितीयाश्रुत्या संस्कार्यत्वमात्रमवगम्यते । अतः संयवनमेवात्र प्रयोजकम्—निनयनं तु न प्रयोजकमपि तु प्रतिपत्तिरूपः संस्कार एवेति ।

एतदभिप्रेत्याह—अपामिति । 'अपां' 'निनीतिः' निनयनम्—'प्रतिपत्तिरेव'—प्रतिपत्तिरूपः संस्कार एव—नापाम्प्रणयनस्य प्रयोजकमित्याशयः ॥ ५ ॥

(६) ४।२।१६-१८ दण्डप्रदानम्पुनरर्थकर्म ।

(१) प्रयुक्तिविचारोऽनुवर्तते ।

(२) ज्योतिष्टोमे श्रूयते—'क्रीते सोमे मैत्रावरुणाय दण्डम्प्रयच्छ-

ति' इति । दीक्षितेन धृतस्य दण्डस्य मैत्रावरुणाय समर्पणमत्राम्नायते ।

(३) तत्र सन्देहः—एतद्दण्डदानमर्थकर्मोत प्रतिपत्तिकर्म । अर्थात् दण्डस्य प्रयोजकं किं दीक्षितेन धारणमुत धारणम्मैत्रावरुणाय प्रदानं चेत्युभयमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—दण्डस्य यजमानसंस्कारसाधनभूतस्य यजमानधारणेनैव कृतकृत्यत्वात् कृतोपयोगस्य दण्डस्यान्यस्मै प्रदानं प्रतिपत्तिमात्रं भवितुमर्हति इति ।

(५) सिद्धान्तः—यजमानधारणेनै वदण्डस्य सर्वे उपयोगा न पूर्णाः । अनन्तरमपि तस्योपयोगो वर्तते । तथाहि यदा मैत्रावरुणः प्रैषमनुवदति तदानीमवलम्बनाय दण्डोऽपेक्षित इत्याम्नातम्—'दण्डी प्रैषानन्वाह' इति । तस्मात् यथा यजमानसंस्काराय दण्डोऽपेक्षितस्तथैव मैत्रावरुणसंस्कारायापीति । यथा यजमानाय दण्डसमर्पणमर्थकर्म तथैव मैत्रावरुणाय समर्पणमपीत्यर्थकर्मैव मैत्रावरुणाय दण्डप्रदानमिति ।

एतदभिप्रेत्याह—दण्डेति । 'दण्डस्य' संस्कारकत्वेन यजमानधृतस्य 'प्रदानं' मैत्रावरुणाय समर्पणम्—'अर्थकर्म' यागाङ्गसम्पादनोपयोगि न प्रतिपत्तिरूपम्—'पुनः' इति पूर्वाधिकरणसिद्धान्तमस्माद्व्यावर्तयति ॥ ६ ॥

(७) ४।२।१६ प्रासो विषाणाप्रतिपत्तिकर्म

(१) प्रयुक्तिविचारोऽनुवर्तते ।

(२) ज्योतिष्टोमे श्रूयते—'कृष्णविषाणया कण्डूयते—प्रत्तासु दक्षिणासु चात्वाले कृष्णाविषाणां प्रास्यति' इति । अत्र कृष्णविषाणेन कण्डूयनं तत्प्रासनं चाम्नातम् ।

(३) तत्र सन्देहः—कृष्णविषाणप्रासनमत्रार्थकर्मोत प्रतिपत्तिकर्म । अर्थात् कण्डूयनं प्रासनं चेत्युभयमपि विषाणस्य प्रयोजकमुत कण्डूयनमात्रमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रासनमप्यपूर्वविशेषजनकत्वेन सप्रयोजनम् । तस्मादर्थकर्मैवैतदिति ।

(५)सिद्धान्तः—'कृष्णविषाणया कण्डूयते' इति तृतीयाश्रुत्या यजमानशिरःकण्डूयनोपयुक्तस्य विषाणस्य नास्त्युपयोगान्तरम् । तस्मात् कृतोपयोगस्य तस्य प्रासनं प्रतिपत्तिरेव भवितुमर्हति । अपूर्वं च चात्वाले एव प्रासनमिति प्रतिपत्त्याधारनियमनेन सम्पद्यते । तस्मात् विषाणस्य प्रासनं प्रतिपत्तिकर्मेति ।

एतदभिप्रेत्याह—प्रास इति । 'प्रासः' चात्वाले प्रासनं यदाम्नातं तत्—विषाणाप्रतिपत्तिकर्म 'विषाणायाः' कृतोपयोगायाः 'प्रतिपत्तिः' परित्यागरूपः यः संस्कारः तद्रूपमेव कर्म—न तु अर्थकर्मेति ॥ ७॥

(८) ४।२।२०–२२ न सोमलिप्तैरुदकेष्टिरिष्टा ।

(१) प्रयुक्तिविचारोऽनुवर्तते ।

(२) अस्ति ज्योतिष्टोमेऽवभृथस्नानम् । तत्प्रकृत्य श्रूयते—'यत् किञ्चित् सोमलिप्तं द्रव्यं तेनावभृथं यन्ति' इति ।

(३) तत्र संशयः—अत्र यत् सोमलिप्तानां द्रव्याणामवभृथगमनमुक्तं तत् किम्प्रतिपत्तिकर्मोतार्थकर्म । अर्थात् अवभृथं किं द्रव्याणाम्प्रयोजकमुत नेति ।

(४)पूर्वपक्षः—सोमलिप्तानां द्रव्याणामवभृथसाधनत्वमभ्युपेयम्–'तेनावभृथं यन्ति' इति तृतीयाश्रुत्या अवभृथसाधनत्वावगमात् । तस्मात् सोमलिप्तं द्रव्यमवभृथे हविष्ट्वेन नेयम् । तथा च भवत्यवभृथं द्रव्यस्य प्रयोजकमिति ।

(५) सिद्धान्तः—'वारुणेनैककपालेनावभृथमवयन्ति' इत्यनेन वाक्येनावभृथे पुरोडाशस्यैव हविष्ट्वमाम्नातम् । एवं च पुरोडाशेनावरुद्धेऽवभृथकर्मणि अन्यस्य हविषो न भवति सम्बन्धः । तथाच सति प्रवृत्ते वाक्येऽवभृथशब्देन अवभृथदेशो लक्ष्यते । तस्मिंश्च देशे सोमलिप्तद्रव्यस्य नयनं विधीयते । तच्च नयनं प्रतिपत्तिरूपमेव भवति सोमलिप्तानां द्रव्याणां पूर्वमुपयुक्तत्वात् । तस्मात्प्रतिपत्तिकर्मैव सोमलिप्तद्रव्याणामवभृथगमनमिति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह नेति । 'सोमलिप्तैः द्रव्यैः' 'उदकेष्टिः' 'न इष्टा' । 'सोमलिप्तद्रव्यरूपैर्हविर्भिरवभृथाख्ययागोऽनुष्ठातव्य' इति मतं न सम्यक्–अपि तु उक्तद्रव्याणामवभृथगमनं तेषां प्रतिपत्तिरूपमेव भवतीत्याशयः ॥ ८॥

(९) ४।२।२३–२४ देशादिवाक्ये नियमो विधेयः

(१)—प्रयुक्तिविचार एवानुवर्तते ।

(२) 'समे दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत, प्राचीनप्रवणे वैश्वदेवेन यजेत, पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेत, अमावास्यायाममावास्यया यजेत, अग्निहोत्रस्यैक ऋत्विक्, सोमेन यजेत' इत्यादि समुपलभ्यते देशकालकर्तृद्रव्यसमाम्नानम् ।

(३) तत्र सन्देहः—देशकालादयोऽत्र विधीयन्ते—उतानूद्यन्ते । अर्थात् देशकालादयो भवन्ति तत्तत्कर्मणः प्रयोजका न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—देश—काल—कर्तृ—द्रव्याणि विना कर्मणामसम्भवात् अर्थापत्त्यैवैते प्राप्ताः । तथाच प्राप्तानामुपवर्णनमनुवाद एव न विधिरिति ।

(५) सिद्धान्तः—देशः काल कर्ता द्रव्यमेतत् सर्वंय दर्थापत्त्याप्राप्तं तत्सामान्यत एव । यः कश्चिद्देशः यः कश्चित् कालः यक श्चित् कर्ता यत् किञ्चिद्द्रव्यम्—अनियमेन पर्याप्तं तत्तत्कर्मसम्पादनाय । प्रकृतेषु तु वाक्येषु नियमा उपलभ्यन्ते—सम एव देशे दर्शपूर्णमासाभ्यां यष्टव्यम्—पौर्णमास्यामेव पौर्णमासयागः कर्तव्यः—अग्निहोत्रे एक एवानुष्ठाता—यागविशेषे सोम एवैकं द्रव्यम्—इत्येवंरूपाः । न चैते नियमाः कुतश्चिदपि प्राप्ताः । तस्मात् समदेशादिनियमा अत्र विधीयन्त इति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—देशेति । देशादिवाक्ये यस्मिन् वाक्ये समो देशः पौर्णमासीकाल इत्यादि वर्ण्यते तस्मिन्—'नियमः' सम एव देशः पौर्णमास्येव काल इत्येवंरूपः—'विधेयः' विधिविषयो भवति—नानुवादमात्रमित्यर्थः ॥ ९ ॥

(१०) ४।२।२५ द्रव्यं गुणानां नियमस्तथैव।

(१)—पूर्वाधिकरणसदृश एवायं विचारः ।

(२) 'वायव्यं श्वेतमालभेत भूतिकामः' इत्यत्र श्वेतपशोर्वायुदेवतोद्देशेनालम्भनमुक्तम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किं श्वेतवर्णोऽत्र विधीयते—उतानूद्यते—इति । अर्थात् श्वैत्यगुणः प्रधानेन कर्मणा प्रयोज्यते न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—श्वैत्यगुणस्य द्रव्यं पशुं विना न भवति क्रियया-ऽन्वयः । पशुसहितस्य च तस्य क्रियान्वयः पशुविधिनैव प्राप्तः । तत एव प्राप्तस्य चात्र वचनमनुवाद एवेति ।

(५) सिद्धान्तः—सामान्यतः पशुद्रव्यस्यान्यतः प्राप्तत्वेऽपि श्वेतवर्ण एव पशुरालम्भनीय इति नियमस्य कुतश्चिदपि न प्राप्तिः । तस्मात् नियमांशे भवत्येव विधेः प्रयोजनम् । तस्मात् श्वैत्यगुणोऽत्र विधीयत इति ।

एतदभिप्रेत्याह—द्रव्य इति । 'द्रव्ये' पश्वादौ—'गुणानां' श्वैत्यादीनां—'नियमः' श्वेतमेव पशुमालभेतेत्यादिरूपः—'तथैव' पूर्वाधिकरणवद् विधेय एव—न तु गुणस्य वचनमनुवादमात्रमित्याशयः ॥ १० ॥

(११) ४।२।२६ तथाऽवघातादिविधिर्नियन्ता

(१) नवमाधिकरणसदृश एव विचारः । नवमे देशकालकर्तृदेश-

नियमानां विधेयत्वं—दशमे गुणनियमस्य विधेयत्वं स्थापितम् । संस्कारनियम इदानीं चिन्त्यते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'व्रीहीनवहन्ति' इति । अत्र चरुसम्पादनार्थं तण्डुलकरणाय व्रीहीणां वितुषीभावायावहननमाम्नातम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किमत्रावहननस्य विधिरुत चरुविधिप्राप्तस्यानुवाद इति । अर्थात् अवहननम्प्रधानकर्मणा प्रयोज्यते न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—तण्डुलनिष्पत्त्यर्थमवहननं लोकव्यवहारतः प्राप्तमेवात्रानूद्यत इति ।

(५) सिद्धान्तः—यद्यप्यवघातस्तण्डुलनिष्पत्त्यर्थं लोकव्यवहारतः प्राप्तस्तथाऽपि नखविदलनादीना वितुषीकरणोपायान्तराणां निवृत्त्यर्थं तस्य नियमोऽपेक्ष्यते । स एव नियमोऽत्र विधीयते—इति ।

एतदभिप्रेत्याह—तथेति । 'तथा'द्रव्यगुणविधानवत्—'अवघातादिविधिः' द्रव्यसंस्काराणामवघातादीनां विधिः—'नियन्ता' नियमविधायकः भवति—न तु संस्कारवचनमनुवादमात्रमित्याशयः ॥ ११ ॥

(१२) ४।३।२७-२८ त्यागः श्रुतोद्देशयुतो यजिः स्यात् ।

(१) प्रधानेनाङ्गानि विनियुज्यन्त इति स्थितम् । किं चास्य प्रधानस्याङ्गिनः (शेषिणः) स्वरूपमितीदानीं विचार्यते ।

(२) 'सोमेन यजेत'—'अग्निहोत्रं जुहोति'—'हिरण्यमात्रेयाय ददाति' इति वाक्येषु यागहोमदानरूपाणि कर्माण्याम्नातानि ।

(३) तत्र सन्देहः—किमेतेषां त्रिविधानां कर्मणां प्रातिस्विकस्वरूपं निरूपयितुम् शक्यते न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—त्रयाणामपि यागहोमदानानां त्यागरूपसाम्याद्भेदो दुर्निरूपः । तस्मात् सर्वाण्यप्येतानि त्यागरूपाण्येवेत्यवसेयम्-इति।

(५) सिद्धान्तः—त्रयाणामपि प्रातिस्विकं स्वरूपं सुनिरूपम् । तथा हि 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत'इति विहिते यागे तत्र पुनर्विशेषेण होमो विहितः—'चतुरवत्तं जुहोति' इति । अत्र च यागहोमयोः पार्थक्यं स्पष्टं प्रतिभाति—देवतोद्देशेन द्रव्यस्य त्यागमात्रं यागः—त्यागपूर्वकः प्रक्षेपस्तु होम इति ।

एतदभिप्रेत्याह—त्याग इति । 'श्रुतोद्देशयुतः' 'श्रुतो'य'उद्देशो'देवतारूपः तेन 'युतः' तत्सम्बद्धत्वेनोक्तः—'त्यागः' द्रव्यस्य—'यजिः' यागाभिधेयं कर्म—'स्यात्' । तथा च विहितदेवतोद्देशेन द्रव्यस्य त्यागो याग इति यागस्वरूपमवधेयमित्याशयः ।

[भाष्ये यागलक्षणपरं द्वादशमधिकरणं होमलक्षणपरं च त्रयोद-

शाधिकरणं—तदन्तर्गतमेव च दानलक्षणमिति। न्यायमालायां त्वेकस्मिन्नेवाधिकरणे त्रयाणामपि समावेशः कृतो वर्तत इत्यवधेयम्]॥१२॥

(१३) ४।२।२८ प्रक्षेपयुक्तो यजिरेव होमः

(१-२-३-४) पूर्वाधिकरणानुरूपम्।

(५) सिद्धान्तः—देवतोद्देशेन त्यागपूर्वको द्रव्यस्य प्रक्षेपो होमः। प्रक्षेपांशोऽत्राधिक इति।

एतदभिप्रेत्याह—प्रक्षेपेति। 'प्रक्षेपेण' द्रव्यस्य कस्मिंश्चिदाधारे आसेचनेन 'युक्तः' सहितो यदा 'यजिः' त्यागमात्ररूपो यागो भवति—तदा स एव यागः—'होमः' होमपदवाच्यो भवति॥ १३॥

(१४) ४।२।२८ त्यागः परस्वीकरणं च दानम्।

(१-२-३-४) द्वादशाधिकरणेऽनुसन्धेयम्।

(५) सिद्धान्तः—यत्र त्यागरूपे कर्मणि दात्रोत्सृष्टे द्रव्ये स्वस्वत्वं निवर्त्य परपुरुषस्वत्वमुत्पाद्यते तद् भवति दानमिति।

एतदभिप्रेत्याह—त्याग इति। यस्मिन् कर्मणि द्रव्यस्य 'त्यागो' भवति अथ च 'परस्वीकरणम्'—'परस्य' पुरुषान्तरस्य 'स्वीकरणम्' ग्रहणम् भवति—तदा तद् भवति 'दानम्' इति। एवं च त्रिष्वपि यागहोमदानेषु द्रव्यस्योत्सर्गः समानः—किन्तु देवतामुद्दिश्योत्सर्गमात्रं 'यागः' आसेचनसहित उत्सर्गो 'होमः' उत्सर्गपूर्वकं परस्वत्वोत्पादनं 'दानम्' इति विवेकः॥ १४॥

(१५) ४।२।२९।३० समानमिष्टित्रितयेऽपि बर्हिः

(१) प्रसक्तानुप्रसक्तविचारानन्तरं प्रयुक्तिविचारः पुनरनुवर्तते।

(२) ज्योतिष्टोमे श्रूयते—'यदातिथ्यायां बर्हिः तदुपसदां तदग्नीषोमीयस्य चे'ति। क्रीतं सोमं शकटेऽवस्थाप्य प्राचीनवंशं प्रति आनयने या इष्टिर्निरूप्यते सा 'आतिथ्या'—तत ऊर्ध्वं त्रिषु दिनेष्वनुष्ठीयमाना 'उपसदः'—औपवसथ्येऽह्नि अनुष्ठेयो 'ऽग्नीषोमीयः'।

(३) अत्र सन्देहः—किमत्रातिथ्येष्टिबर्हिष उपसदादावतिदेशः उत बर्हिस्साधारणविधिरिति। अर्थात् उपसदादयो बर्हिषस्तद्धर्माणां वा भवन्ति प्रयोजका न वेति।

(४) पूर्वपक्षः—आतिथ्येष्टौ विहितं बर्हिर्यद्युपसत्सु आच्छिद्य विधीयेत तर्हि तस्यातिथ्यायां विधानमनर्थकं स्यात्। यदि चातिथ्यायामुपयुक्तं यद्बर्हिस्तदेवोपसत्सु विधीयते तदा विनियुक्तविनियोगरूपो विरोधः स्यात्। तस्मात् आतिथ्याबर्हिषो ये धर्मास्त एवोपसत्स्वतिदि-

श्यन्ते इत्यतिदेशपरमेवात्र वाक्यमिति ।

(५) सिद्धान्तः—साक्षाच्छ्रुत्या बर्हिष आतिथ्योपसदग्नीषोमीयेष्वेकत्वं प्रतीयते । न तु तस्याः प्रतीतेस्त्यागे मानम्पश्यामः । तस्माद् बर्हिषः साधारण्यमत्र विधेयम् । आतिथ्यार्थं यद् बर्हिरासादितं तत्सर्वं नातिथ्यामात्रार्थमपि तूपसदग्नीषोमीयार्थं चोपादेयमिति विधिवाक्यार्थः। तस्मात् आतिथ्येष्टिवत् उपसदग्नीषोमीया अपि बर्हिषः प्रयोजका इति ।

एतदभिप्रेत्याह—समानमिति । 'इष्टित्रितयेऽपि'—आतिथ्यायाम् उपसत्सु अग्नीषोमीये च—'बर्हिः' 'समानम्' साधारणम् इति सम्बन्धः१५॥

न्यायास्तु पादे दश पञ्च चात्र ।

स्पष्टम् । न्यायामालानुसारेणाधिकरणसङ्ख्याऽत्र त्रयोदशैवेति ध्येयम्॥

इति चतुर्थस्य द्वितीयः पादः ।

अथ चतुर्थस्य तृतीयः ।

[फलविचारात्मकः]

(१) ४।३।१-३ द्रव्यादिफलवाक् स्तुत्यै

(१) प्रयुक्तिप्रसङ्गेनैव क्रत्वर्थपुरुषार्थविवेकः प्रथमात्पादादनुवर्तते ।

(२) 'यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति न स पापं श्लोकं शृणोति' इति पर्णद्रव्यविशेषसम्बन्धेन फलश्रवणम्—'यदाङ्क्ते चक्षुरेव भ्रातृव्यस्य वृङ्क्ते' इति अञ्जनरूपसंस्कारसम्बन्धेन फलश्रवणम्—'यत् प्रयाजानुयाजा इज्यन्ते वर्म वा एतद् यज्ञस्य क्रियते वर्म यजमानस्य भ्रातृव्याभिभूत्यै' इति कर्मविशेषसम्बन्धेन फलश्रवणम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किमेतानि द्रव्यसंस्कारकर्माणि पुरुषार्थानि फलोक्तयश्च फलविधयः—उतैतानि क्रत्वर्थानि फलोक्तयश्चार्थवादा एवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—अत्र यत् पर्णद्रव्यम्, यश्चाञ्जनेन चक्षुःसंस्कारः, यच्च प्रयाजानुयाजरूपं कर्म—तत् त्रितयमेव पुरुषार्थत्वेन विधीयते—पापश्लोकश्रवणराहित्यम् भ्रातृव्यचक्षुर्वृञ्जनम् भ्रातृव्याभिभवनं चेति फलत्रितयस्य पुरुषगामित्वेन स्पष्टं प्रतिभासात् इति ।

(५) सिद्धान्तः—एतेषु वाक्येषु फलं साध्यत्वेन न प्रतीयते—शृणोतीत्यादिवर्तमानत्वनिर्देशात् । तस्मात् यदत्र फलश्रवणं तत् तत्तत्कर्मणि प्रवर्तकः क्रत्वर्थोऽर्थवाद एवेति ।

एतदभिप्रेत्याह—द्रव्यादीति । 'द्रव्यादिफलवाक्'—'द्रव्यादीनां' द्रव्यसंस्कारकर्मणां सम्बन्धेन या 'फलानां' पापश्लोकश्रवणराहित्यादिफलानां 'वाक्' उक्तिः सा—'स्तुत्यै' अर्थवाद एव, न तु विधिरिति भावः॥१॥

(२) ४।३।४ नित्ये गोदोहनं न हि ।

(१) प्रयुक्तिविचारोऽनुवर्तते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोरपःप्रणयनमाम्नातम् । तत्र विशिष्य श्रूयते 'गोदोहनेन पशुकामस्य प्रणयेत्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—अपःप्रणयनार्थं यद् गोदोहनपात्रमुक्तं तत्किं काम्यमात्रार्थमुत नित्यकाम्योभयार्थमिति । अर्थात् किं नित्यकाम्योभयं प्रणयनं गोदोहनस्य प्रयोजकमुत काम्यमेव प्रणयनमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—नित्यकाम्योभयार्थमिदम्पात्रम् । नित्यप्रणयने पात्रान्तरस्यानाम्नानात् पात्रस्य च तत्राप्यपेक्षितत्वात् श्रौते च कर्मण्यश्रुतपात्रस्य प्रवेशानौचित्यादिति ।

(५) सिद्धान्तः—कामविशेषसिद्ध्यर्थं च पात्रविशेषस्य विधानम् । तच्च कामे सत्येव योग्यम् नान्यथा । नित्ये प्रणयनं च 'चमसेनापः प्रणयति' इति सामान्यतो विहितेन येन केनापि वा पात्रेण सम्भवति । काम्यं पात्रं नित्ये नान्वेति इति ।

एतदभिप्रेत्याह नित्य इति । 'नित्ये' अपःप्रणयने—'गोदोहनं' पात्रं—'न हि' नान्वेतीत्यर्थः ॥ २ ॥

(३) ४।३।५–७ नित्ये काम्ये च दध्यादि

(१) पूर्वाधिकरणापवादः । एष एव संयोगपृथक्त्वन्याय इति प्रसिद्धः ।

(२) अग्निहोत्रे श्रूयते 'दध्ना जुहोति' इति- पुनश्च 'दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयात्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—द्वितीयवाक्ये यद् दधिद्रव्यमुक्तं तत् किं काम्य एवान्वेति उत नित्यकाम्योभयोरिति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणन्यायेन काम्य एव होमे दध्नोऽन्वय इति ।

(५) सिद्धान्तः—'दध्ना जुहोती'त्यत्र कामनिरपेक्षमेव दधिद्रव्यस्य विधानम् 'दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुया'दित्यत्र च कामसापेक्षं विधानम् । एवं च वाक्यद्वयानुसारेण दधिद्रव्यस्य नित्येन काम्येन चान्वयोऽविरुद्धः । तस्मादुभयोरप्यन्वयो दधिद्रव्यस्येति ॥

एष एव न्यायः—'खादिरे बध्नाति'—'खादिरं वीर्यकामस्य यूपं कुर्वीत' इत्यत्रापि ।

एतदभिप्रेत्याह नित्य इति । 'दध्यादि' दधि खादिरं च द्रव्यम्—'नित्ये काम्ये च'—अन्वेतीति शेषः ॥ ३ ॥

(४) ४।३।८-९ क्रत्वर्थं स्यात् पयोव्रतम् ।

(१) क्रत्वर्थपुरुषार्थविवेकोऽनुवर्तते ।

(२) ज्योतिष्टोमे दीक्षितस्यान्नभोजनाभावे व्रतमाम्नायते—'पयो व्रतं ब्राह्मणस्य, यवागू राजन्यस्य, आमिक्षा वैश्यस्य' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—एतद् व्रतं पुरुषार्थमुत क्रत्वर्थमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रकरणेन क्रत्वर्थता वाक्येन तु ब्राह्मणादिपुरुषार्थता । तस्मात् प्रकरणं बाधित्वा वाक्येन पुरुषार्थत्वमेवेति ।

(५) सिद्धान्तः—ब्राह्मणादिपुरुषसम्बन्धो व्रतसम्बन्धिद्रव्यविशेषस्य तत्तज्जातिगतत्वेन व्यवस्थापनार्थमेवोक्तः । अतः प्रकरणबलेन क्रतुशेषत्वमेव व्रतस्य स्वीकार्यमिति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह क्रत्वर्थमिति । 'पयोव्रतम्' 'क्रत्वर्थम्' 'स्यात्'—न तु पुरुषार्थम् । पुरुषार्थत्वे फलकल्पनमावश्यकं स्यादिति भावः ॥४॥

(५) ४।३।१०-१२ विश्वजित् सफलो यागः

(१) पुरुषार्थत्वे फलवचनस्य नियामकत्वं सूचितम् । कदाचित् यत्र फलवचनं नास्ति तत्र किं सर्वथा फलाभाव एवेति विचार्यते ।

(२) 'विश्वजिता यजेत' इति विश्वजिद्याग आम्नातः ।

(३) तत्र सन्देहः—किमयमफल एव याग उत सफल इति ।

(४) पूर्वपक्षः—फलस्याश्रुतत्वान्नास्ति विश्वजिति फलमिति ।

(५) सिद्धान्तः-विश्वजिता यजेतेति वाक्यस्य विश्वजिता यागेन भावयेदित्यर्थोऽवगम्यते तत्र किम्भावयेदित्याकाङ्क्षा उत्तिष्ठति । तदाकाङ्क्षानिवृत्तये यागसम्पादनीयस्य फलस्यावश्यकता । कल्पिते चैवं फले तत्सिद्ध्यर्थं यागे प्रवृत्तिः पुरुषस्य सिध्यति । अन्यथाऽनर्थकः स्याद् विधिरिति ॥

एतदभिप्रेत्याह विश्वजिदिति । 'विश्वजिद् यागः' 'सफलः' कल्पितफलत्वात् न फलशून्य इति भावः ॥

पञ्चमषष्ठसप्तमाधिकरणानि समष्ट्या 'विश्वजिन्न्याय' इति नाम्ना प्रसिद्धानि ॥ ५ ॥

(६) ४।३।१३-१४ एकमेव फलं ततः ।

(१) विश्वजित्फलविचार एवानुवर्तते ।

(२) विश्वजिद्याग एवात्र विषयः ।

(३) तत्र सन्देहः विश्वजिद्यागे किमेकमेव फलं कल्पनीयमुत सर्वाणि फलानीति ।

(४) पूर्वपक्षः—एतदेवास्य फलमेकमिति नियामकस्याभावात् पशुपुत्रादिकं सर्वमेवास्य फलं कल्पनीयमिति ।

(५) सिद्धान्तः—एकस्यैव फलस्य कल्पनेन पुरुषप्रवृत्तेः सिद्धत्वात् फलान्तरकल्पना न न्याय्या । अत एकफलक एव विश्वजिद्याग इति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—एकमेवेति । 'ततः' विश्वजिद्‌यागात् 'एकमेव फलं'—सिध्यति इति शेषः ॥ ६ ॥

(७) ४।३।१५-१६ स स्वर्गस्त्वविशिष्टत्वात्

(१) विश्वजिद्विचार एवानुवर्तते ।

(२) विश्वजिद्वाक्यमेवात्र विषयः ।

(३) सन्देहश्चात्र—किं यत् किञ्चिदेकं फलं कल्पनीयमुत नियमेनैकमेव किञ्चिदिति ।

(४) पूर्वपक्षः—नियामकाभावाद् यत्किञ्चित् कल्पनीयमिति ।

(५) सिद्धान्तः—स्वर्ग एवात्र फलत्वेन कल्पनीयः । पश्वादिफलवत् स्वर्गो दुःखसम्मिश्रितो न भवति-सुखमयश्चायं पुरुषमात्रस्येष्टतमो भवति । अतः कल्पयितव्ये एकस्मिन् फले स्वर्ग एव कल्पनीय इति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—स स्वर्ग इति । 'स्वर्गः' एव 'स' विश्वजित्फलत्वेन कल्प्यः । कुत इत्याह अविशिष्टत्वादिति । सर्वैः पुरुषैरीप्सिततमत्वादित्यर्थः ॥ ७ ॥

(८) ४।३।१७-१८ रात्रिसत्रे फलं स्तुतौ ।

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) द्वादशाहादूर्ध्वं आवि (स्त्रयोदशरात्रचतुर्दशरात्रादयः सत्रविशेषाः । एत एव समुदायरूपेण रात्रिसत्रनाम्ना प्रसिद्धाः ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्रापि फलस्यानुक्तत्वात् किं स्वर्ग एव फलं कल्प्यमुतान्यः कल्पः कोऽप्यस्तीति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणन्यायेन स्वर्ग एवात्रापि फलं कल्पनीयमिति ।

(५) सिद्धान्तः—सत्रकाण्ड एवार्थवादवाक्यमुपलभ्यते 'प्रतितिष्ठन्ति ह वा एते य एता रात्रीरुपयन्ति' इति । एवं च रात्रिसत्रविधेः

स्तावकेऽर्थवादे प्रतिष्ठा श्रुतोपलभ्यते । सा चान्यत्राश्रुतस्वर्गफलापेक्षया प्रत्यासन्नतरा । तस्मात् अर्थवादवाक्योक्ता प्रतिष्ठैव रात्रिसत्रे फलत्वेन कल्पनीयेति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—रात्रिसत्र इति । 'रात्रिसत्रे' यत् 'फलं' कल्पनीयं तत् 'स्तुतौ' अर्थवादवाक्ये एवोक्तम्—अतो नान्यतः कल्पनीयमिति भावः ॥ ८ ॥

(९) ४।३।२०-२४ तत्तच्छ्रुतं फलं काम्ये

(१) यः सफलः सपुरुषार्थ इत्यतो यागफलविचार एवानुवर्तते विश्वजिन्न्यायापवादरूपः ।

पूर्वस्मिन्नधिकरणेऽर्थवादवाक्ये फलस्योक्तिरत्र तु विधिवाक्य एव तस्योक्तिरिति विशेषः ।

(२) 'सौर्यं चरुं निर्वपेद् ब्रह्मवर्चसकामः' इत्येवंरूपाणि काम्यानि कर्माण्याम्नातानि ।

(३) तत्र सन्देहः—एवंविधस्य कर्मणः किं यथोक्तमेव फलमुत तत् स्वर्गश्चेत्युभयमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—उभयमपि फलमभ्युपेयम् । एकस्य विधावेव प्रतिपदमुक्तत्वात् स्वर्गस्य च सर्वैरेवाविशिष्टमभीप्सितत्वादिति ।

(५) सिद्धान्तः—साक्षाच्छ्रुतेनैव फलेन निराकाङ्क्षे विधिवाक्ये विश्वजिन्न्यायेन फलान्तरकल्पनमनावश्यकम् । तस्मात् यथाश्रुतमेव फलमिति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह तत्तदिति । 'काम्ये' फलविशेषमुद्दिश्य विहिते कर्मणि 'तत् तत्' प्रातिस्विकरूपेण 'श्रुतं' विधिवाक्योपात्तम् एव 'फलम्' ग्राह्यम्, नान्यत् कल्पनीयमिति शेषः ॥ ९ ॥

(१०) ४।३।२५-२६ सर्वकामविधिर्भवेत् ।

(१) फलविचारोऽनुवर्तते ।

(२) इदमाम्नायते-'एकस्मै वा अन्या इष्टयः कामायाह्रियन्ते, सर्वेभ्यो दर्शपूर्णमासौ' इति-तथा 'एकस्मै वा अन्ये यज्ञक्रतवः कामायाह्रियन्ते, सर्वेभ्यो ज्योतिष्टोम' इति च ॥

(३) तत्र सन्देहः-'सर्वेभ्यो दर्शपूर्णमासौ, सर्वेभ्यो ज्योतिष्टोम' इत्युभयत्र सर्वपदेन किं दर्शपूर्णमासज्योतिष्टोमयोरङ्गोपाङ्गसाध्यानि फलान्यनूद्यन्ते उत सर्वाण्येव फलानि दर्शपूर्णमासज्योतिष्टोमयोः साध्यत्वेन विधीयन्ते-इति ।

(४) पूर्वपक्षः–सर्वेभ्य इत्यनुवाद एवाङ्गोपाङ्गसाध्यफलानाम् । तद्यथा सामिधेन्यनुवचनं दर्शपूर्णमासाङ्गम्–तस्य फलं प्रतिष्ठा ब्रह्मवर्चसं च । एवमन्यान्यपि । 'सर्वेभ्यो दर्शपूर्णमासौ' इत्यत्र विधिर्न श्रूयते न च भावना, तस्मादयन्न विधिः सर्वकामानामिति ।

(५) सिद्धान्तः—दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत इत्युत्पत्तिवाक्योपात्त एव विधिर्भावना चात्राप्यन्वेति । 'सर्वेभ्य' इत्यत्र च तादर्थ्यवाचिन्या चतुर्थ्या फलसंयोगो बोध्यते । तस्मादेष फलविधिरेव नानुवाद-मात्रमिति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—सर्वेति । 'सर्वकामविधिः' सर्वेषां 'कामानां' फलानां विधिः एव—'भवेत्' 'सर्वेभ्यो दर्शपूर्णमासौ' 'सर्वेभ्यो ज्योतिष्टोम' इति वाक्यद्वयमिति शेषः—न त्वनुवादमात्रमिति भावः ॥ १० ॥

इदमधिकरणमग्रिमेण सह 'दर्शपूर्णमासन्याय' इति नाम्ना प्रसिद्धम् ।

(११) ४।३।२७–२८ सर्वे कामाः सकृन्न स्युः

(१) पूर्वाधिकरणशेषभूतो विचारः । अयमेव योगसिद्धन्याय इति प्रसिद्धः ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः सर्वकामैः सम्बन्धो विहित इति सिद्धान्तितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किमेकेनैव दर्शपूर्णमासप्रयोगेण युगपदेव सर्वाणि फलानि सिध्यन्ति उत प्रतिफलं पृथक् प्रयोगः ।

(४) पूर्वपक्षः—दर्शपूर्णमासाख्यं कर्म सर्वाणि फलानि साधयतीति कार्यकारणभावे सिद्धे सकृदनुष्ठानेनैव सर्वाणि निष्पद्येरन् । तस्मान्नैव प्रयोजनं प्रतिफलमावर्तनस्येति ।

(५) सिद्धान्तः—'सर्वेभ्यो दर्शपूर्णमासौ'इत्यनेन कार्यकारणभाव उच्यते—न तु फलानां साहित्यम् । तस्मादेकैकस्य फलस्य साधनत्वेनैव दर्शपूर्णमासाख्यं कर्म विधीयते । साहित्ये विवक्षिते सर्वाण्येकीकृत्यैकमेव फलमुक्तं स्यात् । भवत्येव फलभेदे प्रयोगभेदः । तस्मात् प्रतिफलं पृथक्प्रयोगो दर्शपूर्णमासयोर्ज्योतिष्टोमस्य चेति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—सर्व इति । 'सर्वे' सर्वेभ्य इति पदेनोक्ताः—'कामाः' फलानि—'सकृत्' कर्मणः सकृदनुष्ठानेन—'न स्युः' न निष्पद्येरन्—अपि तु प्रतिफलं पृथगेव प्रयोगोऽपेक्षित इति भावः ॥ ११ ॥

(१२) ४।३।२७–२८ अत्र वाऽमुत्र वा फलम् ।

(१) फलविषयकमेव विचारान्तरं पूर्वोक्ताभ्यामेव सूत्राभ्यां वर्णकान्तरेण क्रियते ।

(२) काम्यानि कर्माणि विहितानि—'सौर्यं चरुं निर्वपेद् ब्रह्मवर्चसकामः'—'ऐन्द्राग्नमेकादशकपालं निर्वपेत् प्रजाकामः'—'चित्रया यजेत पशुकामः'—इत्यादीनि ।

(३) तत्र सन्देहः—एतानि फलानि किमिहैव लोके प्राप्यन्ते—उत लोकान्तरे इति ।

(४) पूर्वपक्षः—यथा स्वर्गस्य लोकान्तरीयकत्वं नियतम् , एवमेव पश्वादिफलस्यापीति ।

(५) सिद्धान्तः—स्वर्गस्यास्मिन् लोके प्राप्तुमशक्यत्वात्तस्यामुष्मिकत्वमगत्या कल्प्यते । पश्वादिफलन्त्वस्मिन् लोकेऽपि प्राप्तुं शक्यते । अतस्तेषामामुष्मिकत्वकल्पनायां प्रमाणं नास्ति । तस्मादसति प्रतिबन्धे फलमैहिकम् , सति तु प्रतिबन्धे आमुष्मिकमिति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—अत्रेति । 'फलम्' स्वर्गपश्वादि—'अत्र' अस्मिन् लोके—'वा' 'अमुत्र' लोकान्तरे—स्यादिति शेषः । सति सम्भवे ऐहिकमेव फलम्—असम्भवे एव केवलं तत्पारलौकिकमित्याशयः ॥ १२ ॥

(१३) ४।३।२९-३१ सौत्रामणी चितेरङ्गम्

(१) क्रत्वर्थपुरुषार्थविवेके यत् प्रधानं तत् पुरुषार्थं यदङ्गन्तत् क्रत्वर्थमिति सङ्गत्या अङ्गप्रधानविचारविशेषः प्रस्तूयते ।

(२) 'अग्निं चित्वा सौत्रामण्या यजेत्' इति चयनप्रकरणे श्रूयते ।

(३) तत्र सन्देहः—इदं वाक्यं किं सौत्रामण्याश्चयनाङ्गत्वं बोधयत्युत तस्य चयनोत्तरकालतामात्रमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—चित्वेत्यत्र क्त्वाप्रत्ययश्चयनस्य पूर्वकालीनतां बोधयति । तस्माद् वाक्यमिदं सौत्रामण्याश्चयनोत्तरकालतां ब्रूते—इति ।

(५) सिद्धान्तः—क्रियाद्वयस्यैककर्तृकत्वमेव सूचयितुं क्त्वाप्रत्ययः प्रयुज्यते । प्रकरणेन चाङ्गत्वमेव बोध्यते । तस्माद् वाक्यमिदं सौत्रामण्याश्चयनाङ्गत्वमेव ज्ञापयतीति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—सौत्रामणीति । 'सौत्रामणी' तन्नामकं कर्म—'चितेः' चयनाख्यस्य कर्मणः—'अङ्गम्'—न तु तयोः पौर्वापर्यं वाक्येन बोध्यत इति भावः ॥ १३ ॥

(१४) ४।३।३२-३५ पौर्णमासस्य वैमृधः ।

(१) क्रत्वर्थतायामेव विचारविशेषोऽनुवर्तते ।

(२) दर्शपूर्णमासप्रकरणे श्रूयते—'संस्थाप्य पौर्णमासीं वैमृधमनुनिर्वपति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्रोक्तो वैमृधः किं दर्शस्य पौर्णमासस्य चे-त्युभयोरप्यङ्गमुत पौर्णमासीमात्रस्येति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रकरणबलात् प्रयाजादिवदुभयोरपि दर्शपौर्ण मासयोरङ्गं वैमृध इति ।

(५) सिद्धान्तः—यद्यपि प्रकरणेनोभयाङ्गता वैमृधस्य तथापि सवाक्येनैकस्यैव पौर्णमासीमात्रस्याङ्गम् । वाक्यं च प्रकरणाद्बलवत् । तस्मात् उत्पत्तिवाक्यबलात् पौर्णमासीमात्रस्याङ्गं वैमृध इति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—पौर्णमासस्येति । 'वैमृधः' तन्नामकेष्टिः–'पौर्ण-मासस्य' तन्मात्रस्य–अङ्गमिति शेषः–न तु दर्शस्यापीति भावः ॥ १४ ॥

(१५) ४।३।३६ परिध्युक्तिः स्वकालार्था

(१) क्रत्वर्थतायां विचारविशेषः–पूर्वाधिकरणयोरपवादः ।

(२) 'प्रहृत्य परिधीन् जुहोति हारियोजनम्' इति श्रूयते ।

(३) तत्र सन्देहः—वाक्यमिदं किमङ्गत्वं बोधयत्युत कालमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—परिधिहारियोजनयोरङ्गाङ्गिभावोऽत्र साक्षाच्छ-ब्दाल्लभ्यते । कालविधिस्तु साक्षाच्छब्दान्न बोध्यते—केवलं लक्षणया बोध्यते । तस्मादङ्गमेव हारियोजनं परिधेः पूर्वाधिकरणद्वयन्यायेनेति ।

(५) सिद्धान्तः—परिधयः पशुयागाङ्गमित्यन्यतोऽवगतम्—हारि-योजनं स्वतन्त्रमन्यदेव प्रधानं कर्म । तथा चानयोर्न कश्चित् परस्परोप-कारः सम्भवति । आनन्तर्यं त्वनयोर्नान्यतः कुतश्चिदप्यवगतम् । तस्मा-दानन्तर्यबोधनमेवास्य वाक्यस्यार्थः । तस्मात् कालविधिरेवायमिति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—परिधीति । 'परिध्युक्तिः' परिधिं प्रहृत्येति वचनम्—'स्वकालार्था' 'स्वस्य' कर्मणः 'कालः' अनुष्ठानकालबोधनम् 'अर्थः' प्रयोजनं यस्याः सा । परिधिवचनं कालविधायकन्नाङ्गत्वबोधक मिति भावः ॥ १५ ॥

(१६) ४।३।३७ कृतेष्टिः सोमकालवान् ।

(१) त्रयोदशस्याधिकरणस्यापवादान्तरम् ।

(२) 'दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेत' इति श्रूयते ।

(३) तत्र सन्देहः—किमेतदङ्गत्वस्य विधायकमुत कालस्येति ।

(४) पूर्वपक्षः—अङ्गत्वमेव साक्षाच्छ्रुत्या बोध्यते इति ।

(५) सिद्धान्तः—स्वतन्त्रफलवान् सोमयागः । अतो न तस्या-ङ्गत्वं सम्भवति । वाक्यं चेदं कालप्रधानम्, न यागविधानपरम्, याग-विधानस्यान्यत एव प्राप्तत्वात् । तस्मात् कालविधिरेवायम् । सोम-

स्य च दर्शपूर्णमासोत्तरकालतायां लिङ्गमपि वर्तते-'एष वै देवरथो यद्दर्शपूर्णमासौ यद्दर्शपूर्णमासाविष्ट्वा सोमेन यजेत' । अस्यार्थः-यथा प्रदर्शिते मार्गे रथेन यातुं सुखं भवति एवं दर्शपूर्णमासाविष्ट्वा सोमेन यष्टुं सुखं भवतीति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह-कृतेष्टिरिति । 'कृतेष्टिः' कृता अनुष्ठिता इष्टिः दर्शपूर्णमासयागो येन स एव पुरुषः-'सोमकालवान्' भवति । तादृशस्यैव पुरुषस्य सोमयागमनुष्ठातुं 'कालः' अवसरो भवतीत्यर्थः ॥ १६ ॥

(१७) ४।३।३८-३९ पुत्रे फलं स्याज्जातेष्टेः

(१) क्रत्वर्थताविचारविशेषोऽनुवर्तते ।

(२) काम्येष्टिकाण्डे श्रूयते-'वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत् पुत्रे जाते' इति ।

(३) तत्र सन्देहः-एतदिष्टिफलं किम्पुत्रगतमुत पितृगतमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—पितुरेवानुष्ठातुः फलम् तस्य प्रबुद्धत्वात् पुत्रस्य च मुग्धत्वादिति ।

(५) सिद्धान्तः—उक्तविधिवाक्यानन्तरमेव श्रूयते-'यस्मिन् जात एतामिष्टिं निर्वपति पूत एव तेजस्व्यन्नाद इन्द्रियावी पशुमान् भवति' इति । अनेन च वाक्येन पूतत्वादिफलस्य पुत्रगतत्वं स्पष्टमुच्यते । स्वतनयगतपूतत्वादेश्च पितुरीप्सितत्वात्तस्य तत्र कर्मणि प्रवृत्तिः। तस्मात् पुत्रगतमेव फलमिति ।

एतदधिकरणमग्रिमेणाधिकरणद्वयेन सहजातेष्टिन्यायनाम्ना प्रसिद्धम्।

एतदेवाभिप्रेत्याह पुत्र इति । 'जातेष्टेः' पुत्रे जाते या वैश्वानरी इष्टिः क्रियते तस्याः-'फलं' पूतत्वादिकम्-'पुत्रे' पुत्रगाम्येव-भवतीति शेषः ॥ १७ ॥

(१८) ४।३।३९ नैषा प्राग् जातकर्मणः ।

(१)—जातेष्टिविषये विचारान्तरम् ।

(२) जातेष्टिवाक्यमेवात्रापि विषयः ।

(३) तत्र सन्देहः—इयं जातेष्टिः किं पुत्रजन्मानन्तरमव्यवहितमेव कर्त्तव्या उत जातकर्मसंस्कारानन्तरमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—पुत्रे जाते इष्टिं निर्वपेदिति वाक्येऽव्यवहितोत्तरकालतैवोच्यते । तस्मात् पुत्रजन्मसमानन्तरं जातकर्मादेः प्रागेव जातेष्टिः कर्तव्येति ।

(५) सिद्धान्तः—जातस्य बालस्य स्तन्यपानं जातकर्मानन्तरं विहितम् । एवं यदि जन्मानन्तरं जातेष्टिर्निरुप्येत ततो जातकर्मानुष्ठानं

ततः स्तन्यपानं तर्हि स्तन्यपाने विलम्बाद् बालो विपद्येत । तथाच सति कस्य स्यात् पूतत्वादिफलम् । तस्मात् जन्मानन्तरं जातकर्म तदनन्तरमेव जातेष्टिरिति ॥

एतदेवाभिप्रेत्याह नैषेति । 'एषा' जातेष्टिः–'जातकर्मणः' जातकर्मसंस्कारानुष्ठानात्–'प्राक्''न'–कर्तव्या–अपि तु तदनन्तरमेव कर्तव्येत्यर्थः ॥ १८ ॥

(१९) ४।३।३९ शुद्धे पर्वणि सा कार्या

(१) जातेष्टेरेवानुष्ठानकालस्य विचारविशेषः ।

(२) प्रागुक्तमेवात्र वाक्यम् ।

(३) तत्र सन्देहः–किं जातकर्मसमनन्तरं सद्य एव जातेष्टिः कर्तव्योताशौचदिनेभ्यः ऊर्ध्वमिति ।

(४) पूर्वपक्षः–जन्मानन्तरं जातकर्म तदनन्तरमेव जातेष्टिरिति सिद्धान्तितम् । इतोऽधिकविलम्बकरणे किमपि कारणं नास्ति । तस्माद्व्यतीतेऽप्याशौचे जातकर्मानन्तरमेव जातेष्टिः कर्तव्येति ।

(५) सिद्धान्तः—यथाविहितमनुष्ठितमपि कर्माशुचिना पित्रा कृतमङ्गविकलं विफलं च भवेत् । जातकर्मानुष्ठानमात्रे तु तात्कालिकी शुद्धिः शास्त्रेण दर्शिता । तस्मादशुद्धिवारणायाशौचापगमोऽपेक्षणीयः । एवं चाशौचावसान एव जातेष्टिः कर्तव्येति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह–शुद्ध इति । 'सा' जातेष्टिः–'शुद्धे' आशौचादिरहिते–'पर्वणि' काले–'कार्या'–न त्वाशौचाभ्यन्तर एवेत्याशयः ॥ १९ ॥

(२०) ४।३।४०–४१ काले सौत्रामणी स्वके

(१) अनुष्ठानकालविषय एव विचारः–त्रयोदशाधिकरणविचारशेषः ।

(२) 'अग्निं चित्वा सौत्रामण्या यजेत' इति श्रूयते । तत्र च सौत्रामण्याश्चयनाङ्गत्वमुच्यत इति स्थितं त्रयोदशेऽधिकरणे ।

(३) तत्र सन्देहः–किं चयनेन सहैव सौत्रामणी कर्तव्योत स्वसम्बन्धेन विहिते काले इति ।

(४) पूर्वपक्षः–सौत्रामणी चयनस्य अङ्गम् । अङ्गं च अङ्गिना सहैव प्रयोक्तव्यम् । तस्मात् चयनेन सहैव सौत्रामण्यनुष्ठेयेति ।

(५) सिद्धान्तः–सौत्रामणी इष्टिप्रकृतिका । तस्मात् तस्याः पर्वकालश्चोदकप्राप्तः–'प्रकृतिवद्विकृतिः कर्तव्ये'ति न्यायेन । 'अग्निं चित्वे'त्यत्र च क्त्वाप्रत्ययेन चयनसौत्रामण्योः पूर्वोत्तरकालतोच्यते । एवं सति

यदि तयोः सहप्रयोगः स्यात् तर्हि पूर्वोत्तरकालतैयं बाध्येत। तथाच पौर्वापर्यधिया सौत्रामण्याः पृथक्प्रयोगेऽवश्यम्भाविनि तस्याश्चोदकप्राप्तकालपरित्यागो नोचितः। तस्मात् स्वविहितकाल एव सौत्रामण्यनुष्ठानमिति।

एतदेवाभिप्रेत्याह—काल इति। 'सौत्रामणी' इति-'स्वके' स्वीये चोदकप्राप्ते-'काले'-पर्वणि-अनुष्ठेयेति शेषः-न त्वङ्गिना चयनेन सहैवेत्याशयः॥ २०॥

पादेऽस्मिन् विंशतिर्न्याया
भाष्यकारेण वर्णिताः।

स्पष्टम्।

इति चतुर्थस्य तृतीयः।

अथ चतुर्थस्य चतुर्थः।

(राजसूयगतद्यूताद्यङ्गविचारात्मकः)

(१) ४।४।१-२ राजमखस्य यजीतरदङ्गम्

(१) क्रत्वर्थताविचारप्रसङ्गेनाङ्गत्वविशेषविचारः प्रस्तूयते।

(२) राजसूयप्रकरणे 'राजसूयेन स्वाराज्यकामो यजेत' इति राजसूयमुक्त्वा तत्सन्निधाने यागरूपा अनुमत्यादय उक्ता अयागरूपा द्यूतादयोऽपि।

(३) तत्र सन्देहः—किं एतानि कर्माणि यागरूपाण्ययागरूपाणि च सर्वाण्येव मुख्यान्येवोत कानिचिदेव मुख्यानि कानिचिदङ्गानीति।

(४) पूर्वपक्षः—प्रकरणपाठस्य सर्वत्र समानत्वात् सर्वाण्येव मुख्यानीति।

(५) सिद्धान्तः—'स्वाराज्यकामो राजसूयेन यजेत' इत्यत्र स्वाराज्यरूपफलस्य साधनत्वेन याग एव श्रुतः। अतो यागरूपाणामनुमत्यादीनामेव फलसाधकतया मुख्यत्वमितरेषां त्वयागरूपाणामफलानां द्यूतादीनामङ्गत्वमेवेति।

एतदेवाभिप्रेत्याह राजमखस्येति। 'राजमखस्य' राजसूययागस्य—'यजीतरत्' यागरूपेभ्यः कर्मभ्योऽन्यत् यदुक्तं द्यूतादिकं तत्—'अङ्गम्' एवेति॥ १॥

(२) ४।४।३-४ देवनमस्य गुणः सकलस्य ।

(१) पूर्वविचारशेषो विचारः ।

(२) द्यूतादिकं राजसूयस्याङ्गमिति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—राजसूयमध्येऽभिषेचनीयाख्यः सोमयागो यो विहितः—किं तन्मात्रस्याङ्गं द्यूतादि—उत सकलस्य राजसूयस्येति ।

(४) पूर्वपक्षः—अभिषेचनीयानन्तरं द्यूतादेः पाठात् तस्यैवाङ्गमिदमिति ।

(५) सिद्धान्तः—अवान्तरप्रकरणान्महाप्रकरणं बलवत्तरम् । महाप्रकरणं चात्र राजसूयस्य । राजसूयशब्दश्चानुमत्यादिसकलयागजातमभिधत्ते । तस्मात् कृत्स्नस्यव राजसूयस्याङ्गं द्यूतादि—इति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह देवनमिति । 'देवनम्' द्यूतम्—'सकलस्य' कृत्स्नस्य—'अस्य' राजसूयस्य—'अङ्गम्'—न त्वभिषेचनीयमात्रस्यैकस्येत्याशयः ॥ २ ॥

(३) ४।४।५-६ नोपसदङ्गमगादि हि सौम्यम्

(१) राजसूयगतमेव विचारान्तरम् ।

(२) राजसूये संसृच्छब्दवाच्यानि आग्नेयाष्टाकपालादीनि दश हवींष्याम्नातानि । तेष्वष्टमनवमदशमानि सौम्य—त्वाष्ट्र—वैष्णवानि । तद्विषये श्रूयते—'पुरस्तादुपसदां सौम्येन चरन्ति—अन्तरा त्वाष्ट्रेण—उपरिष्टाद् वैष्णवेन' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—सौम्यादयः किमुपसदामङ्गान्युत केवलमुपसत्कालेऽनुष्ठेयानीति ।

(४) पूर्वपक्षः—योऽयं राजसूये सोमयागस्तस्मिन्नतिदिष्टानामुपसदामादिमध्यावसानेषु सौम्यादीनां त्रयाणामनुष्ठानमनेन वाक्येन चोद्यते । ततो वाक्यप्रमाणेन सौम्यादीनि उपसदामङ्गानीति ।

(५) सिद्धान्तः—'उपसदा'मित्यत्र षष्ठ्याः 'पुरस्तात्' इति कालवाचिना शब्देनान्वयः । अतः सौम्यादीनां कालविशेषबोधनपरमिदं वाक्यं न त्वङ्गत्वाभिधानपरम् । तस्मात् सौम्यादिकं न कस्याप्यङ्गमपि त्वनुमत्यादिवत् प्रधानमेवेति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—नोपसदङ्गमिति । 'सौम्यम्'—'उपसदङ्गम्' उपसदामङ्गत्वेन 'न' 'अगादि' उक्तम् इति सम्बन्धः ॥ ३ ॥

(४) ४।४।७ साङ्गहर्णीगुण आमनहोमः ।

(१) क्रत्वर्थताप्रसङ्गेनाङ्गत्वविचारोऽनुवर्तते ।

(२) काम्येष्टिकाण्डे—'वैश्वदेवीं साङ्ग्रहणीं निर्वपेद् ग्रामकामः' इति साङ्ग्रहण्येष्टिः श्रूयते। तत्रैव 'आमनस्यामनस्य देवा इति तिस्र आहुतीर्जुहोति' इत्यामनहोम आम्नायते।

(३) तत्र सन्देहः—किमामनहोमः साङ्ग्रहण्या सह तुल्यप्रधानभाव उत तस्या अङ्गमिति।

(४) पूर्वपक्षः—समप्रधानभाव एवामनहोमः साङ्ग्रहण्या। य एव साङ्ग्रहण्याः प्रधानभावे हेतुः स एवामनहोमस्यापि अत्रापि ग्रामावाप्तिफलस्यानुषङ्गादिति।

(५) सिद्धान्तः-'साङ्ग्रहणीं निर्वपेद् ग्रामकाम' इति वाक्यं ग्रामावाप्तिफलस्य साङ्ग्रहणीमात्रेण सम्बन्धं वक्ति, नामनहोमेन। तस्मात् फलवत्याः साङ्ग्रहण्या :सन्निधावाम्नातोऽफल आमनहोमस्तस्या अङ्गमिति।

एतदेवाभिप्रेत्याह साङ्ग्रहणीति। 'आमनहोमः' 'साङ्ग्रहण्याः' इष्टेः 'गुणः' अङ्गम्—न तु तया सह समप्रधानभाव इति भावः॥ ४॥

(५) ४।४।८-११ नित्यमियेष दधिग्रहहोमम्

(१) कर्मणामङ्गप्रधानभावप्रसङ्गेन नित्यनैमित्तिकविवेकः प्रस्तूयते।

(२) ज्योतिष्टोमे श्रूयते-'यां वै काश्चिदध्वर्युर्यजमानश्च देवतामन्तरीतः तस्या आवृश्च्येत यत् प्राजापत्यं दधिग्रहं गृह्णाति शमयत्येवैनाम्' इति।

(३) तत्र सन्देहः—योऽयं दधिग्रहहोमोऽत्र विहितः स किन्नित्य उत नैमित्तिक इति।

(४) पूर्वपक्षः—यदि देवताया अन्तरायस्तदा दधिग्रहहोम इति वाक्यस्य स्पष्टोऽर्थः। एवं च देवतान्तरायरूपे निमित्ते सत्येव तस्य प्राप्तिः। तथा च नैमित्तिकोऽयं होम इति। अथवा नित्यो नैमित्तिकश्चोभयात्मकोऽयं होमः। उक्तहेतोर्नैमित्तिकः। अथवा 'ज्येष्ठो वा एष ग्रहाणाम्' इति ज्यैष्ठ्योक्तेर्नित्यत्वं च। नित्यत्व एव ज्येष्ठत्वोक्तिरूपा प्रशस्तिः सङ्गच्छते न नैमित्तिकत्व इति उभयात्मक एव दधिग्रहहोम इति।

(५) सिद्धान्तः—देवतान्तरायस्य ग्रहहोमनिमित्तत्वं वाक्येन नैवोच्यते। वाक्यार्थस्त्वेवं—"यदि देवताया अन्तरायस्तदा कर्मणि 'आवृक्तिः' हानिर्भवति—किन्त्वस्या आवृक्तेः शान्तिर्भवति यदा दधिग्रहोमः क्रियते" इति—न तु 'देवतान्तराये सत्येव होमो नान्यथेति'। तस्मात् नैमित्तिकत्वे प्रमाणाभावात् ज्यैष्ठ्योक्तिरूपप्रशस्तिबलान्नित्यतैव स्वीकार्या—इति।

एतदेवाभिप्रेत्याह—नित्यमिति । 'दधिग्रहहोमम्' 'नित्यम्' 'इयेष' इष्टवान्-सूत्रकार इति शेषः ॥ ५ ॥

(६) ४।४।१२-१३ वत्सरमुख्यमबिभ्रत इष्टिः ।

(१) नित्यनैमित्तिकविवेकोऽनुवर्तते ।

(२) अग्निचयने श्रूयते– 'यो वै संवत्सरमुख्यमभृत्वाऽग्निं चिनुते—यथा सामिगर्भो विपद्यते तादृगेव तदार्त्तिमार्छेत्-वैश्वानरं द्वादश-कपालं पुरस्तान्निर्वपेदिति' ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्रोक्तो वैश्वानरयागः किन्नित्य उत नैमित्तिक इति ।

(४) पूर्वपक्षः—अस्य वाक्यस्यैवमर्थः । 'उखा' पिठरः—तामुखां सम्पाद्य तस्यामग्निं निधाय स्वकण्ठे बध्नीयात्—तं चोख्यमग्निं संवत्सरं भृत्वा पश्चादिष्टकाभिरग्निश्चेतव्य इति विधौ—यदि को ऽपि सम्वत्सरं उख्यमग्निमभृत्वैव चिनुते तर्हि अपूर्णगर्भपात इव सोऽग्निर्नश्येत्—अस्य च विघ्नस्य शान्तिस्तदा भवति यदा वैश्वानरेष्टिरुप्यते' इति । एवं च सति पूर्वाधिकरणन्यायेन नित्यतैव वैश्वानरेष्टेरिति ।

(५) सिद्धान्तः—'यः पुमान् उख्यमग्निमभृत्वा चिनुयात् स वैश्वानरेष्टिं निर्वपेत्' इत्येवार्थो वाक्यस्य यच्छब्दबलाल्लभ्यते । तथाच सति उख्याग्निभरणाकरणनिमित्तक एवायं होमः । ततोऽस्या इष्टेर्नैमित्तिकत्वमेवेति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह—वत्सरमिति । 'उख्यम्' उखायां निहितमग्निम्—'वत्सरम्' एकवत्सरपर्यन्तम्—'अबिभ्रतः' भरणमकुर्वतः एव-'इष्टिः' वैश्वानरेष्टिः । उक्ताग्नेरभरणे सत्येवेष्टिः कार्या नान्यथा—तथाच नैमित्तिकत्वमेवास्या इष्टेरित्याशयः ॥ ६ ॥

(७) ४।४।१४–१८ षट्चितिकोऽग्निरयं न हि नित्यः

(१) नित्यनैमित्तिकविवेक एव वर्तते ।

(२) अग्निचयने श्रूयते—'संवत्सरो वैनं प्रतिष्ठायै नुदते । योग्निं चित्वा न प्रतितिष्ठति—पञ्च पूर्वाश्चितयो भवन्ति—अथ षष्ठीं चितिं चिनुते' इति ।

(३) अत्र सन्देहः—येयं षष्ठी चितिः सा किं नित्योत नैमित्तिकी—तथाच किं पञ्चचितिकाग्निवत् षट्चितिकोऽप्यग्निर्नित्य एवोत नैमित्तिक इति ।

(४) पूर्वपक्षः—उक्तवाक्यानुसारेण—पञ्च चितयः पूर्वाः क्रियन्ते तदनन्तरं षष्ठी चितिः । पञ्चानाम्पूरणी च षष्ठी भवति । तस्मात् यथा पञ्च

चितयो नित्यास्तथैव षष्ठ्यपीति षट्चितोऽग्निर्नित्य एवेति ।

(५) सिद्धान्तः—वाक्यार्थो ह्येवम्—पूर्वाभिरेव पञ्चभिरग्निचयनं सम्पद्यत इत्यग्निं चित्वेत्यनेन स्पष्टम्—एवं च चयने पञ्चभिश्चितिभिः सम्पन्ने 'यो न प्रतितिष्ठति' स एव षष्ठीं चिनुयादिति । तथा च पञ्चचितिकोऽग्निर्नित्यः-तदनन्तरं यदा प्रतिष्ठाराहित्यनिमित्तकषष्ठीचितिकस्तु क्रियते तदा यः षट्चितिकोऽग्निः सम्पद्यते स नैमित्तिक एवेति ।

एतदेवाभिप्रेत्याह षट्चितिक इति । 'अयं षट्चितिकः' षष्ठचित्यनन्तरं सम्पन्नोऽग्निः—'न हि नित्यः' अपि तु नैमित्तिक एवेत्याशयः ॥ ७ ॥

(८) ४।४।१९-२१ दर्शयजेर्न गुणः पितृयज्ञः ।

(१) अङ्गप्रधानविवेकोऽनुवर्तते ।

(२) इदमाम्नायते—'अमावास्यायामपराह्णे पिण्डपितृयज्ञेन चरन्ति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—अयं पिण्डपितृयज्ञः किममावास्यानामकयागस्याङ्गमुत प्रधानमेवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—उक्तवाक्ये अमावास्याशब्दवाच्ये दर्शयागे विधीयमानत्वादयं पिण्डपितृयज्ञः तद्यागस्याङ्गमेवेति ।

(५) सिद्धान्तः—अमावास्याशब्दः कालमात्रवाची । दर्शयागे तु लाक्षणिक एवास्य प्रयोगः । वाक्यं चानारभ्याधीतम् । तस्मात् अमावास्याकाले पिण्डपितृयज्ञः कर्तव्य इत्येव वाक्यार्थः । न च दर्शयागाङ्गतायामस्य प्रमाणमुपलभ्यते । तस्मात् स्वयमप्रधानभूतः पिण्डपितृयज्ञः पुरुषार्थ एवेति ॥

एतदेवाभिप्रेत्याह दर्शयजेरिति । 'पितृयज्ञः' 'दर्शयजेः' दर्शयागस्य—'गुणः' अङ्गम्—'न' भवति—अपि तु प्रधानः स्वयमेव पुरुषार्थ इत्याशयः ॥ ८ ॥

(९) ४।४।२२-२४ यूपगुणा रशना त्रिवृदिष्टा

(१) क्रत्वर्थतानियामकाङ्गत्वविचारोऽनुवर्तते ।

(२) ज्योतिष्टोमे श्रूयते—'आश्विनं ग्रहं गृहीत्वा त्रिवृता यूपं परिवीय आग्नेयं सवनीयं पशुमुपाकरोति' इति।

(३) तत्र सन्देहः--अत्र या त्रिवृद्रशनोक्ता सा किं पशोरङ्गमुत यूपस्येति ।

(४) पूर्वपक्षः--अत्र वाक्ये यूपपरिव्याणं कालोपलक्षणार्थमनूद्य परिव्याणोत्तरकाले त्रिवृद्रशनोपलक्षितपशोरुपाकरणं विधीयते । एवं

च रशनायाः पशुनैवान्वयात् रशनया पशुबन्धनेन च तस्येतस्ततोऽप-क्रमणनिवारणरूपदृष्टार्थलाभाच्च पश्वर्थतैव रशनाया–इति ।

(५) सिद्धान्तः--'त्रिवृता' इति तृतीयया 'यूपम्' इति द्वितीयया च त्रिवृद्रशनाया यूपस्य च अङ्गाङ्गिभावोऽवगम्यते । अव्यवहितान्वयश्च त्रिवृद्रशनाया यूपेनैव दृश्यते । तस्माद् यूपार्था रशना । कालस्तु 'आश्विनं ग्रहं गृहीत्वा' इत्यनेनैवोपलक्षितः-इति ।

एतदभिप्रेत्याह यूपगुण इति । 'त्रिवृद् रशना'--'यूपस्य' एव 'गुणः' अङ्गम्--'इष्टा' प्रमाणसिद्धा--न तु पशोरित्याशयः ॥ ९ ॥

(१०) ४।४।२५-२८ यूपगुणं स्वरुमाह न षष्ठी ।

(१) अङ्गत्वविचार एव वर्तते ।

(२) अग्नीषोमीयपशौ श्रूयते--'यूपस्य स्वरुं करोति--स्वरुणा यूपमनक्ति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः–अत्रोक्तः स्वरुः किं यूपाङ्गमुत पश्वङ्गमिति ।

(४) पूर्वपक्षः--'यूपस्य स्वरुं करोति' इत्यत्र स्वरोर्यूपसम्बन्धाभिधानात् यूपस्यैवाङ्गं स्वरुरिति ।

(५) सिद्धान्तः--'स्वरुणा पशुम्' इत्यत्र तृतीयाद्वितीयाभ्यां स्वरुपश्वोरङ्गाङ्गिभावो बाध्यते । यूपस्येत्यत्र षष्ठी तु सम्बन्धसामान्यवाचिनी । तस्मात् पशोरेवाङ्गं स्वरुरिति ।

एतदभिप्रेत्याह--यूपगुणमिति । 'षष्ठी' यूपस्य स्वरुमित्यत्र--'स्वरुं' 'यूपगुणं' 'न' 'आह' वक्ति--तस्मात् स्वरुणा पशुमनक्तीत्यनेन पश्वङ्गतैव स्वरोरित्याशयः ॥ १० ॥

(११) ४।४।२९-३८ केचिदिहेष्टिगुणाः खलु यागाः

(१) क्रत्वर्थत्वनियामकाङ्गत्वविचारो वर्तते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयन्ते—आग्नेयाग्नीषोमीयोपांशुयाजैन्द्राग्नसान्नाय्ययागाः—तथा आघाराज्यभागौ प्रयाजानुयाजाः पत्नीसंयाजाः समिष्टयजुः स्विष्टकृत् इति ।

(३) तत्र सन्देहः--किं सर्वे एते यागाः प्रधानभूता उत केचिद् गुणभूता इति ।

(४) पूर्वपक्षः--प्रकरणपाठसाम्यात् यथा आग्नेयादयः प्रधानभूतास्तथैवाघारादयोऽपीति सर्वे प्रधानभूता इति ।

(५) सिद्धान्तः--कालवाचिनौ दर्शपूर्णमासशब्दौ कालसंयोगेन विहितानामाग्नेयादिसान्नाय्यान्तानामेव नामधेयतामप्रतिपद्येते । ततश्च

'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत' इति फलसम्बन्धस्तेषामेव भवति न त्वाघारादीनाम् । तस्मान्निष्फला आघारादयः फलवतामाग्नेयादीनां सन्निधौ पठितास्तेषामङ्गभूता इति न तेषाम्प्रधानतेति ।

एतदभिप्रेत्याह केचिदिति । 'केचित्' एव 'यागाः' आघारादयः 'इष्टीनाम्' आग्नेयादीनाम्--'गुणाः' अङ्गानि--न तु प्रधानानीत्यर्थः ११॥

(१२) ४।४।३९-४१ सोमयजेरितरे गुणयागाः ।

(१) अङ्गत्वविचारोऽनुवर्तते ।

(२) 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत' इत्यत्र ज्योतिष्टोमे सोमयागाः दीक्षणीयादीष्टयश्चाम्नाताः ।

(३) तत्र सन्देहः--किमत्र सर्वे यागाः प्रधानभूता उत सोमयागा एवेति ।

(४) पूर्वपक्षः--सर्व एव तुल्यप्रधानभावाः । सर्वेषां तुल्यमेव फलवत्त्वम् । फलवत्त्वमेव च प्रधानतायां कारणमिति ।

(५) सिद्धान्तः--ज्योतींषि स्तोमा यस्य यज्ञस्य सोऽयं ज्योतिष्टोम इति तन्नामव्युत्पत्तिः । स्तोमसम्बन्धश्च सोमयागानामेव न दीक्षणीयादीनाम् । तस्मात् 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत' इत्यत्र ज्योतिष्टोमनाम्ना विहितं फलं सोमयागैरेव सम्बध्यते--ततश्च सोमयागानामेव सफलत्वमितरेषां तु निष्फलत्वम् । तस्मादितरेषामङ्गत्वमेवेति ॥

एतदभिप्रेत्याह सोमयजेरिति । 'इतरे' सोमयागेभ्योऽन्ये दीक्षणीयादयः—'सोमयजेः' सोमयागानाम् 'गुणयागाः' अङ्गभूता यागा इति सम्बन्धः ॥ १२ ॥

द्वादश पाद इहाह सुनीती
वीक्ष्य मुनिः किल तत्त्वविदत्र ।

'सुनीती' न्यायज्ञः--'तत्त्ववित्' मीमांसाशास्त्रसिद्धान्तवेत्ता—'मुनिः' भाष्यकारः—'वीक्ष्य' परीक्ष्य—'इह' अस्मिन्—'पादे 'द्वादश' अधिकरणानीति शेषः—'आह' उक्तवान् इति सम्बन्धः ॥

इति चतुर्थस्य चतुर्थः ।

इति चतुर्थाध्यायः ।

अथ पञ्चमोऽध्यायः ।

प्रथम पादः ।

[श्रुत्यादिभिः क्रमनियमनविचारात्मकः]

(१) ५।१।१। श्रुत्या क्रमः स्यात्

(१) द्वितीयतृतीयचतुर्थाध्यायैरनुष्ठेयकर्मस्वरूपं निरूपितम् । इदानीम्पञ्चमे ऽनुष्ठानस्य क्रमो निरूप्यते । श्रुत्या अर्थेन पाठेन प्रवृत्त्या काण्डेन च क्रमो नियम्यते । एतेषु पञ्चसु क्रमप्रमाणेषु यथापूर्वं बलीयस्त्वम् । श्रुत्या क्रमनियमोऽत्राधिकरणे विचार्यते ।

(२) प्रत्येकं कर्मणि दर्शमासादौ बहवो भवन्त्यनुष्ठेयाः पदार्थाः ।

(३) तत्र सन्देहः—एतेषामनुष्ठाने कोऽपि क्रमनियमोऽस्त्युत अनियमेन यथारुच्येव कर्तव्यानीति ।

(४) पूर्वपक्षः—क्रमनियमे प्रमाणाभावात् अनियम एवेति ।

(५) सिद्धान्तः—यथाऽनुष्ठेये वेदः प्रमाणम् तथाऽनुष्ठानक्रमेऽपि—इति ।

एतदभिप्रेत्याह श्रुत्येति । 'क्रमः' अनुष्ठानक्रमः—'श्रुत्या' प्रमाणेन—'स्यात्'—नियमित इति शेषः । अतो नानियम इति भावः ॥ १ ॥

(२) ५।१।२ वर्णकान्तरेण]

दीक्षासु

क्रमः श्रुत्या विधीयते ।

(१) सामान्यतः क्रमस्य प्रामाणिकत्वं निर्धार्य क्रमविशेषस्योदाहरणं चिन्त्यते । श्रुतिक्रमन्यायोऽयम् ।

(२) सत्रे द्वादशाहे श्रूयते—'अध्वर्युर्गृहपतिं दीक्षयित्वा ब्रह्माणं दीक्षयति तत उद्गातारं ततो होतारम्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्र वाक्ये किं गृहपत्यादीनां दीक्षाकर्ममात्रं विधीयते उत तेषां दीक्षायाः क्रमोऽपीति ।

(४) पूर्वपक्षः—गृहपत्यादिदीक्षामात्रं विधीयते—'दीक्षयेत्' इति श्रुत्या तस्यैव विधेयत्वावगमात्—इति ।

(५) सिद्धान्तः—सत्र 'ये ऋत्विजस्ते यजमाना' इत्युक्तम् । तथाच येन विधिवाक्येन यजमानस्य दीक्षा विहिता तेनैवर्त्विजामपि सा

प्राप्तैव । अतो दीक्षामात्रस्य वाक्यान्तरेण विधानन्न सम्भवति । तस्मात् 'दीक्षयेत्' इत्यनेन दीक्षामनूद्य तत्क्रम एवात्र विधीयते इति ।

एतदभिप्रेत्याह दीक्षास्विति । 'दीक्षासु' गृहपत्यादीनां कर्तव्यासु—'क्रमः' पौर्वापर्यं—'श्रुत्या'—'विधीयते' एवेति सम्बन्धः ॥ २ ॥

(३) ५।१।३ पाकाग्निहोत्रयोः सोऽर्थात्

(१) क्रमस्य नियामकान्तरं चिन्त्यते पूर्वाधिकरणापवादरूपेण । अर्थक्रमन्यायोऽयम् ।

(२) 'अग्निहोत्रं जुहोति—यवागूं पचति' इत्यग्निहोत्रहवनयवागूपाकरूपं कर्मद्वयमुक्तम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किमत्रापि विधिवाक्यद्वयक्रमानुसार्येव क्रम उतान्य इति ।

(४) पूर्वपक्षः—श्रुतिप्रमाणबलेन यथाश्रुत एव क्रमो होमपाकयोरनुष्ठेयस्तथा च प्रथमं होमस्ततो यवागूपाक इति ।

(५) सिद्धान्तः—होमीयद्रव्यमन्तरेण न सम्भवति होमः । द्रव्यं यवागूव्यतिरिक्तं नास्ति । यवागू च पाकं विना न निष्पद्यते । अतो होमीयद्रव्यसम्पादनार्थं होमात् प्रागेव पाकः कर्तव्यः । पाकानन्तरमेव च पाकनिष्पन्नेन द्रव्येण होम इत्यर्थतः प्राप्तः क्रमोऽत्राभ्युपगन्तव्यः इति ।

एतदभिप्रेत्याह पाकेति । 'पाकाग्निहोत्रयोः'-'सः' क्रमः—'अर्थात्' प्रयोजनानुसारेण—अभ्युपगन्तव्य इति शेषः ॥ ३ ॥

(४) ५।१।३ अन्यत्रानियमो भवेत् ।

(१) क्रमविचार एव वर्तते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोर्याजमाने काण्डे प्रयाजानुमन्त्रणमन्त्रा आम्नाताः—'वसन्तमृतूनां प्रीणामि ग्रीष्ममृतूनां प्रीणामि' इत्यादयः ।

(३) तत्र सन्देहः—एतेषां मन्त्राणाम्प्रयोगे किं कोऽपि क्रमोऽभ्युपेय उत नास्ति क्रमनियम इति ।

(४) पूर्वपक्षः—वसन्तग्रीष्मवर्षाशरद्धेमन्तमन्त्राणामनेनैव क्रमेणोपलम्भात् द्वितीयाधिकरणन्यायेनात्रापि स एव क्रमोऽभ्युपेय इति ।

(५) सिद्धान्तः—यद्यपि ऋतूनां ऋतुमन्त्राणां चोक्तः क्रमो लभ्यते कुत्रचित् शाखायाम् तथाऽप्यन्यत्र क्रमान्तरमप्युपलभ्यते । तस्मादुक्तः पाठक्रमो न नियामकत्वेन ग्राह्यः । नाप्यत्र पाकहोमवत् अर्थो नियामकः वसन्तमन्त्रेण यस्य कस्यापि प्रयाजस्यानुमन्त्रणेऽनुपपत्त्यभावात् । तस्मान्नास्ति क्रमनियमोऽत्रेति ।

एतदभिप्रेत्याह अन्यत्रेति । 'अन्यत्र' यत्र श्रुतिरर्थो वा नियामकत्वेन नैव लभ्यते तत्र—'अनियमः' एव क्रमस्य—'भवेत्' इति सम्बन्धः ॥४॥

(५) ५।१।४-७ समिदादौ क्रमः पाठात्

(१) क्रमविचारो वर्तते । पाठक्रमन्यायोऽयम् ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः प्रयाजा आम्नाताः—'समिधो यजति—तनूनपातं यजति—इडो यजति—बर्हिर्यजति—स्वाहाकारं यजति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—किमत्र यागेषु नियम उतानियमः इति ।

(४) पूर्वपक्षः—अत्र नोपलभ्यते काचित् क्रमनियामिका क्त्वाप्रत्ययादिवती श्रुतिः । न च पाकहोमयोरिवात्र कश्चिदर्थः क्रमनियामकः । तस्मात् क्रमनियामकप्रमाणाभावात् पूर्वाधिकरणन्यायेन नात्र क्रमोऽभ्युपेयः इति ।

(५) सिद्धान्तः—समिदादियागविधायकानि वाक्यानि क्रमेण पठितान्युपलभ्यन्ते । अनेन च पाठेन सूचितस्य क्रमस्यानुष्ठाने कश्चिदपि बाधको नास्ति । तस्मात् पाठानुरोधेनैवात्र यागेषु क्रमोऽभ्युपगन्तव्यः । तथा चादौ समिद्यागस्ततस्तनूनपातयाग इत्येवं क्रमेणानुष्ठानमिति ।

एतदभिप्रेत्याह—समिदिति । 'समिदादौ' समिदादिप्रयाजानां विषये—'पाठात्' विधायकवाक्यानां क्रमेणोपलम्भात्—'क्रमः' अभ्युपगन्तव्य इति शेषः ॥ ५ ॥

(६) ५।१।८-१२ प्रवृत्त्या पशुषु क्रमः ।

(१) क्रमविचार एव वर्तते । प्रवृत्तिक्रमन्यायोऽयम् ।

(२) वाजपेये—'सप्तदश प्राजापत्यानालभेत' इति सप्तदश पशवो विहिताः । एतेषु पशुषु उपाकरणनियोजनादयः संस्काराः कर्तव्याः ।

(३) तत्र संस्कारेषु संशयः—किं यं पशुमारभ्योपाकरणसंस्कारः कृतस्तमेव पशुमारभ्य नियोजनादिसंस्कारान्तरमपि कर्तव्यमुत क्रमनियमं विनैव येन केनापि प्रकारेण सर्वे संस्काराः कर्तव्या इति ।

(४) पूर्वपक्षः—'अस्मिन् पशौ संस्काराणामारम्भः अस्मिन् समाप्तिः' इत्येवंरूपस्य क्रमस्य नियामकं श्रुत्यर्थपाठरूपं किमपि प्रमाणं नास्ति । तस्मान्नात्र क्रमनियमः । येन केनापि क्रमेण संस्काराः कर्तव्या—इति ।

(५) सिद्धान्तः—प्रथमसंस्कार उपाकरणरूपो येन क्रमेण पशुषु कृतस्तेनैव क्रमेण संस्कारान्तराण्यपि कर्तव्यानि । श्रुत्यर्थपाठा इव प्रथ-

मप्रवृत्तिरपि क्रमस्य नियामिका भवति । प्रथमप्रवृत्त्या यः क्रमो बुद्धौ स्थितस्तस्य परित्यागे नास्ति प्रमाणम् । तस्मादत्र प्रवृत्त्या क्रमो नियम्यत इति ।

एतदभिप्रेत्याह—प्रवृत्त्येति । 'पशुषु' सप्तदशसु संस्क्रियमाणेषु—'क्रमः' येन क्रमेण संस्काराः तेषु कर्तव्याः स—'प्रवृत्त्या' प्रथमप्रवृत्त्या-येन क्रमेण प्रथमः संस्कारोऽनुष्ठितस्तदनुष्ठानेन-'नियम्यते' इति शेषः ॥६॥

(७) ५।१।१२ ऋगागमे क्रमः स्थानात्

(१) क्रमोऽनुवर्तते ।

(२) 'एकविंशेनातिरात्रेण प्रजाकामं याजयेत्—त्रिणवेनौजस्कामम्—त्रयस्त्रिंशेन प्रतिष्ठाकामम्' इति भिन्नसङ्ख्यकानामृचाम्प्रयोगो विहितः । संख्यापूरणं चागन्तुकानामृचाम्प्रवेशेन भवति ।

(३) अत्रागन्तुकानामृचाम्प्रवेशे संशयः—किमनियतक्रमा एव ऋच आगमयितव्या उत काण्डक्रमानुसारेणेति ।

(४) पूर्वपक्षः—अनियमेनैवागम ऋचाम्—क्रमनियामकस्य पाठक्रमस्यात्राभावात् इति ।

(५) सिद्धान्तः—ऋचो वेदे नियतस्थानेष्वाम्नाताः । आम्नाये च यत्रासां स्थानं तेनैव स्थानेन नियमनमासां भवति यदा एता आगमयिता भवन्ति । तथाच याः पूर्वं समाम्नातास्ताः पूर्वं प्रयोक्तव्याः इति ।

एतदभिप्रेत्याह—ऋगिति । 'ऋगागमे' 'ऋचा'मागन्तुकानां संख्यापूरकाणाम् 'आगमे' आगमयितव्ये—'स्थानात्' आम्नानस्थानेनैव—'क्रमः'—नियम्यत इति शेषः ॥ ७ ॥

(८) ५।१।१३ वर्णकान्तरेण]

साद्यस्के तु पशुक्रमः ।

(१) सप्तमाधिकरणं पाठक्रमाधिकरणेन पुनरुक्तमिव मन्यमानो वर्णकान्तरेणाधिकरणमिदं वर्णयामास स्थानक्रमस्योदाहरणान्तरं प्रदर्श्य ।

(२) साद्यस्के सोमयागविशेषे श्रूयते—'सह पशूनालभेत' इति । साद्यस्कस्य प्रकृतौ ज्योतिष्टोमे पश्वालम्भनेऽयं क्रमो भवति-अग्नीषोमीयः पशुरौपवसथ्ये पूर्वदिन आलभ्यते, सवनीयः पशुः सुत्यादिने प्रातःसवने आश्विनग्रहादूर्ध्वमालभ्यते, अनुबन्ध्यः पशुः अवभृथादूर्ध्वमालभ्यते । साद्यस्के तु सर्वेषां सहैवालम्भनं विहितम् । तच्च सहालम्भनं सुत्यादिने आश्विनग्रहादूर्ध्वं सवनीयस्य स्थाने भवति ।

(३) तत्र सन्देहः—एवम्प्राप्ते सुत्यादिने सहालम्भे केन क्रमेणा-

लम्भः कार्यः—किम्पूर्वमग्नीषोमीयस्य ततः सवनीयस्येतादौ सवनीयस्य ततोऽग्नीषोमीयस्येति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रकृतौ यः क्रमः स एव विकृतावप्यनुसर्तव्यः । तथा चादौ अग्नीषोमीयस्यैवालंभ इति ।

(५) सिद्धान्तः—सुत्यादिने सवनीयस्य स्थानम् । तथा सति तस्मिन् दिने आश्विने गृहीते सवनीय एव बुद्धिस्थो भवति । एवं च सुत्यादिने सवनीयस्य प्राथम्यं स्थानान्निश्चितम् । तस्य च परित्यागे नास्ति प्रमाणम् । तस्मात् सवनीयालम्भनानन्तरमेव स्वस्थानभ्रष्टयोरग्नीषोमीयानुबन्ध्ययोः प्राप्तिरिति ।

एतदभिप्रेत्याह साद्यस्क इति । 'साद्यस्के' तन्नामके सोमयागविशेषे—'पशुक्रमः' आलब्धव्यानां पशूनां 'क्रमः'—'स्थानात्' भवतीति पूर्वेण सम्बन्धः ॥ ८ ॥

(९) ५।१।१४ मुख्यक्रमात् क्रमोऽङ्गेषु

(१) क्रमविचारः ।

(२) चित्रायागे सप्तानां हविषाम्मध्ये चतुर्थपञ्चमे इत्थमाम्नायेते-'सारस्वतौ भवतः—एतद्वै दैव्यं मिथुनम्' इति । सरस्वती च सरस्वांश्चेति विगृह्य समासे कृते पुमान् स्त्रियेत्येकशेषात् 'सरस्वन्तौ' इति भवति । सरस्वन्तौ देवते ययोस्तौ सारस्वतौ यागौ । तत्र प्रकृतियागतः प्राप्ताः निर्वापादयः ।

(३) तत्र सन्देहः—किं निर्वापादयः पूर्वं स्त्रीयागस्य वा पुंयागस्य वा यथारुचि कार्या अनियमेनोत अस्ति कश्चित् क्रमनियम इति ।

(४) पूर्वपक्षः—नियमकारिणः शास्त्रस्याभावादनियम इति ।

(५) सिद्धान्तः—हौत्रकाण्डे स्त्रीदेवताया एव पूर्वं याज्यानुवाक्ये समाम्नाते पश्चात् पुंदेवतायाः । अनेन च याज्यानुवाक्याक्रमेण मुख्ययोर्यागयोर्मध्ये स्त्रीयागस्यैव प्राथम्यमवगम्यते । धर्माणां च मुख्ययागार्थत्वात् मुख्यक्रमेणैव क्रमो नियतो भवति । तस्मात् स्त्रीयागस्यैव धर्माः पूर्वं कार्या इत्येव क्रमो ग्राह्य इति ।

एतदभिप्रेत्याह मुख्येति । 'अङ्गेषु' यागेषु—'क्रमः'—'मुख्यक्रमात्' मुख्यभूतयागे यः क्रमस्तस्मादेव—तेनैव प्रमाणेन नियतो भवतीति भावः ॥ ९ ॥

(१०) मुख्यात् पाठक्रमो बली ।

(१) क्रमे विचारविशेषो वर्तते क्रमनियामकबलाबलविवेकरूपः ।

(२) दर्शपूर्णमासयोरुपांशुयाजोऽग्नीषोमीयश्च भवतः । उपांशुयाजे आज्यं द्रव्यम्-अग्नीषोमीये च पुरोडाशो द्रव्यम् । पुरोडाशधर्माः निर्वापावघातादयः पूर्वमाम्नाताः पश्चादाज्यधर्मा उत्पवनादयः ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्र धर्माणामनुष्ठाने कः क्रमः—आज्यधर्माणाम्पूर्वमनुष्ठानमुताग्नीषोमीयधर्माणामिति ।

(४) पूर्वपक्षः—धर्मक्रमस्य मुख्यक्रमाधीनत्वम्पूर्वाधिकरणे सिद्धम् । मुख्यौ चात्रोपांशुयाजाग्नीषोमीयौ । तयोः क्रमानुसारेण चाज्यधर्मा एव पूर्वमनुष्ठेयाः पश्चादग्नीषोमीयधर्मा इति ।

(५) सिद्धान्तः—पुरोडाशधर्माः पूर्वं पठितास्तत आज्यधर्माः । पाठक्रमो हि वैदिकैः शब्दैः साक्षात् प्रतीयते । तस्मात् मुख्यक्रमात् पाठक्रम एव बलीयान् । तथाच मुख्यक्रमप्रयुक्तमाज्यधर्माणाम्प्राथम्यं बाधित्वा पाठक्रमानुरोधेनाग्नीषोमीयधर्मा एव पूर्वमनुष्ठेया इति ।

एतदभिप्रेत्याह मुख्यादिति । 'मुख्यात्' मुख्यक्रमापेक्षया—'पाठक्रम' एव 'बली' बलीयान् प्रामाणिकतर इति भावः ॥ १० ॥

(११) ५।१।१६ मन्त्रक्रमो बली तत्र

(१) क्रमप्रमाणबलाबलविचारो वर्तते ।

(२) अग्नीषोमीययागः तैत्तिरीयब्राह्मणस्य पञ्चमप्रपाठके आम्नातः-आग्नेययागस्तु षष्ठे प्रपाठके । मन्त्रकाण्डे तु पूर्वमाग्नेयमन्त्राः पठिताः पश्चादग्नीषोमीयमन्त्राः ।

(३) तत्र सन्देहः—किमत्र ब्राह्मणपाठानुसारेण पूर्वमग्नीषोमीयानुष्ठानमुत मन्त्रपाठानुसारेणाग्नेयस्येति ।

(४) पूर्वपक्षः—अनुष्ठानस्य ब्राह्मणोक्तविध्यधीनत्वात् ब्राह्मणपाठक्रम एव ग्राह्यः । तस्मादग्नीषोमीयस्य प्रथममनुष्ठानमिति ।

(५) सिद्धान्तः—ब्राह्मणवाक्यं कर्मविधानेन चरितार्थं क्रमस्य बोधनाय न तथा समर्थं यथा मन्त्रपाठः । मन्त्रैः स्मृत्वैवानुष्ठानम्भवति । तस्माद् ब्राह्मणपाठक्रमापेक्षया मन्त्रपाठक्रम एव बलीयान् । तस्मादाग्नेयस्यैव प्रथममनुष्ठानम् इति ।

एतदभिप्रेत्याह मन्त्रेति । 'तत्र' मन्त्रब्राह्मणपाठविरोधे-'मन्त्रक्रमः' मन्त्रपाठक्रमसूचितः क्रमः--'बली' बलीयान्-ब्राह्मणपाठक्रमापेक्षयेति शेषः ॥ ११ ॥

(१२) ५।१।१७-१८ बलवांश्चोदकक्रमः ।

(१) क्रमबलाबलविचारो वर्तते ।

(२) अस्त्यध्वरकल्पा नामेष्टिः । तत्र हविस्त्रय श्रूयते—'आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेत्—सरस्वत्याज्यभागा स्यात्—बार्हस्पत्यश्चरुः' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—सारस्वतबार्हस्पत्ययागयोः कः क्रमः । किं सारस्वतस्य धर्माः पूर्वमनुष्ठेया उत बार्हस्पत्यस्येति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रयोगवाक्ये बार्हस्पत्ययागात् पूर्वं सारस्वतयाग उपदिष्टः । अतः प्रयोगवचनानुसारेण यागरूपमुख्यक्रमेण धर्माणां क्रमोऽनुष्ठेयः नवमाधिकरणन्यायेन । तस्मात् सारस्वतधर्माणामेव पूर्वमनुष्ठानमिति ।

(५) सिद्धान्तः—अनयोर्यागयोर्धर्माः पृथङ्नोपदिष्टाः । प्रकृतियागोक्ता एव ते चोदकबलात् प्राप्नुवन्ति । चोदकश्च सक्रमानेव पदार्थानतिदिशति । प्रकृतौ चौषधधर्माणामेव पूर्वमनुष्ठानम् दशमाधिकरणन्यायेन । इह बार्हस्पत्ययाग एव चरुरूपमौषधद्रव्यम् । तस्माद् बार्हस्पत्यधर्माणामेव प्रथममनुष्ठानम् । किंच प्रथमभाविन आग्नेयस्य विकृतिर्बार्हस्पत्यश्चरुः, पश्चाद्भाविन उपांशुयागस्य विकृतिः सारस्वतमाज्यम् । इतोऽपि बार्हस्पत्यधर्माणामेव प्रथममनुष्ठानमिति ॥

एतदभिप्रेत्याह बलवानिति । 'चोदकक्रमः' प्रकृतिवद्विकृतिः कर्तव्येति चोदकप्राप्तः क्रमः—'च' 'बलवान्' बलीयान्—प्रयोगवाक्यसूचितक्रमापेक्षयेति शेषः ॥ १२ ॥

(१३) ५।१।१६–२२ प्रातरादियजिः सद्यः

(१) क्रमप्रसङ्गेन तच्छेषभूतो विचारः प्रवर्तते । साकमेधीयन्यायः।

(२) चातुर्मास्येषु साकमेधनामके तृतीये पर्वणि तिस्र इष्टयः श्रूयन्ते—'अग्नयेऽनीकवते प्रातरष्टाकपालं निर्वपेत्–मरुद्भ्यः सान्तपनेभ्यो माध्यन्दिने चरुम्- मरुद्भ्यो गृहमेधिभ्यः–सर्वासां दुग्धे सायमोदनम्' इति । एतासाञ्च प्रकृतिभूतो यागो दिनद्वयेन सम्पद्यते-पर्वणि दिनेऽग्न्यन्वाधानादिकम्–प्रतिपदि दिने च इष्टिः ।

(३) तत्रेष्टित्रयविषये सन्देहः—किमेता अपि प्रकृतिवद्दिनद्वयव्यापिन्य उतैकेनैव दिनेन सम्पादनीया इति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रकृतिवद्विकृतिरिति न्यायेन दिनद्वयव्यापित्वमेव । तथाच पूर्वेद्युः प्रातरादिकालेषु तेषामुपक्रमः उत्तरेद्युस्तेष्वेव कालेषु यथाक्रमन्तेषां समापनमिति ।

(५) सिद्धान्तः—'अग्नयेऽनीकवतेऽष्टाकपालं निर्वपेदि'त्यत्र साङ्गा इष्टिः प्रातःकालीनतया विधीयते । प्रातःशब्दश्च एकमेव प्रातःकाल-

मुद्दिश्य प्रयुज्यते। तस्मात् साङ्गाया एवेष्टेरेकस्मिन्नेव प्रातःकाले विधानात् सद्यस्कालीनत्वमेव श्रौतम्। दिनद्वयव्यापित्वं च चोदकवाक्यबलात् कल्प्यम्। श्रौतं च चोदकाद् बलीयः। तस्मादेकाहकालीना एव तिस्र इष्टय इति।

एतदभिप्रेत्याह प्रातरिति। 'प्रातरादियजिः'—'प्रातः' प्रातःकालीना इष्टिरादिर्यस्य स एवम्भूतो 'यजिः' यागः इष्टित्रयरूपः—'सद्यः' सद्यस्कालः एकमात्रप्रातर्मध्यन्दिनसायंव्यापी—न द्विनद्वयव्यापीति भावः॥ १३॥

(१४) ५।१।२३–२४ तदाद्युत्कर्ष इष्यते

(१) क्रमे विचारविशेषः। तदादितदन्तन्यायः।

(२) अग्नीषोमीयपशुसम्बन्धे श्रूयते 'तिष्ठन्तं पशुं प्रयजन्ति' इति। अस्य प्रकृतौ तु हविष्यासादिते पश्चात् प्रयाजा अनुष्ठीयन्ते। तदनुसारेण चाग्नीषोमीयेऽपि पशुसंज्ञपनानन्तरमेव प्रयाजाः प्राप्ताः। 'तिष्ठन्तं पशुं प्रयजन्ति' इत्युदाहृतवाक्ये तु जीवत्येव पशौ प्रयाजस्य कर्तव्यतोक्ता। अयमेव च प्रयाजानां चोदकप्राप्तसमयात्प्रागेवानुष्ठानमिति तेषामपकर्ष इति कथ्यते॥—एवमेव सवनीयपशुसम्बन्धे श्रूयते 'आग्निमारुतादूर्ध्वमनुयाजैश्चरन्ति' इति। तत्र चानुयाजानां चोदकप्राप्तसमयादनन्तरमनुष्ठानमिति तेषामुत्कर्ष इति कथ्यते॥ एवं चात्र वाक्ययोः प्रयाजमात्रस्यापकर्षोऽनुयाजमात्रस्य चोत्कर्षः श्रुतः॥

(३) तत्र सन्देहः—किमपकर्षे प्रयाजमात्रमपकृष्यते उत प्रयाजान्तः सकलोऽङ्गसमूहः-तथा च किमुत्कर्षेऽनुयाजमात्रमुत्कृष्यते उत अनुयाजादिः सकलोऽङ्गसमूह इति।

(४) पूर्वपक्षः—यथाश्रुतावेवोत्कर्षापकर्षावङ्गीकर्तव्यौ। सकलाङ्गकलापस्यापकर्षे उत्कर्षे वा महद् व्यवधानं मुख्यकालव्यत्ययश्च स्यात्। तस्मात् प्रधानमात्रस्यापकर्षोऽनुयाजमात्रस्य चोत्कर्ष इति।

(५) सिद्धान्तः—प्रकृतौ पदार्थानुष्ठानक्रमः क्लृप्तः। सक्रमाणामेव च पादार्थानां विकृतावतिदेशः। तथा सति एकमङ्गमपकृष्टमुत्कृष्टं वा सकलमेवाङ्गकलापमपकृष्येदुत्कृष्येच्च। तस्मात् प्रयाजान्तस्य सकलस्याङ्गकलापस्यापकर्षः अनुयाजादेश्च सकलस्याङ्गकलापस्योत्कर्ष इति।

एतदभिप्रेत्याह—तदादीति। 'तदादेः' अनुयाजादेः सकलस्याङ्गकलापस्य—'उत्कर्षः'—नानुयाजमात्रस्येति। एवमेव प्रयाजान्तस्याङ्गकलापस्यापकर्ष इत्यपि बोध्यम्॥ १४॥

(१५) ५।१।२५-२६ सौमिकोऽलङ्कृतेः पश्चात् ।

(१) प्रवृत्त्या क्रमनियमस्योदाहरणम् ।

(२) ज्योतिष्टोमेऽयं पाठक्रमः—प्रातरनुष्टेयोऽनुवाकः पठितः-तदनन्तरं प्रचरणीहोमादयः पठिताः—ततः सवनीयादयश्चोदकगतनिर्वापादियुक्ताः-ततो बहिष्पवमानस्तोत्रं पठितम् ॥ किन्तु अध्वर्युर्होत्रे प्रातरनुवाकप्रैषं दत्वा तदानीमेव प्रतिप्रस्थातारं प्रेष्यति 'सवनीयान् निर्वपस्व' इति । एवं च पाठक्रमानुसारेण प्रचरणीहोमानन्तरं प्राप्तोऽपि सवनीयपुरोडाशनिर्वापः प्रैषवशात्प्रातरनुवाककाले एवापकृष्यते । पुनश्च सवनीयपुरोडाशालङ्करणप्रषश्चैवं दृश्यते-'बहिष्पवमाने स्तुते आह पुरोडाशानलङ्कुरु' इति । एवं च पाठक्रमेण बहिष्पवमानस्तुतेः प्रागेव प्राप्तः सवनीयपुरोडाशनिर्वापः सवनीयपुरोडाशालङ्करणप्रैषवशात् बहिष्पवमानस्तुतेरनन्तरमुत्कृष्यते ।

(३) तत्र सन्देहः—मध्यवर्तिनां सौमिकधर्माणां प्रचरणीहोमादीनां व्रीहिप्रोक्षणादीनामलङ्करणान्तानाम्पुरोडाशधर्माणां च क्रमे नियमोऽस्त्युतानियम इति ।

(४) पूर्वपक्षः—क्रमनियामकप्रमाणानामभावे नास्ति क्रमनियम इति ।

(५) सिद्धान्तः—इष्टिप्रकृतौ दर्शपूर्णमासे ज्ञातकाला निर्वापानन्तरं कर्तव्याः पुरोडाशधर्माः । ततः प्रवृत्त्यनुसारेण च निर्वापानन्तरमेव प्रोक्षणमारभ्यालङ्करणान्तास्सर्व एव पुरोडाशधर्मा अनुष्ठेयाः, ततः सौमिकाः प्रचरणीहोमादय इति।

एतदभिप्रेत्याह सौमिक इति । 'सौमिकः' प्रचरणीहोमादिसौमिकधर्मसमूहः--'अलङ्कृतेः' अलङ्करणान्तपुरोडाशधर्मसमूहस्य—'पश्चात्' अनन्तरं कर्तव्य इत्येव क्रम इति भावः ॥ १५ ॥

(१६) ५।१।२७ यूप एवापकृष्यते

(१) क्रमप्रसङ्गेनापकर्षविचारः । यूपकर्मन्यायः चतुर्दशाधिकरणापवादः ।

(२) ज्योतिष्टोमे वैसर्जनहोमादनन्तरं वह्निः प्रणेतव्यः—सोमश्च हविर्धाने प्रणेतव्यः—उभयप्रणयनानन्तरं यूपच्छेद आम्नातः । तदेतत् सर्वमौपवसथ्ये दिने प्राप्तम् । किन्तु 'दीक्षासु यूपं छिनत्ति' इत्यनेन यूपच्छेदनं औपवसथ्यात्प्रागेव दीक्षादिनेऽपकृष्यते ।

(३) तत्र सन्देहः--किमत्र यूपमात्रस्यापकर्ष उत यूपच्छेदनान्तस्य सकलाङ्गकलापस्य अग्निसोमादिप्रणयनस्यापीति ।

इयं काशी-संस्कृतग्रन्थमाला विभागशः प्रकाशिता भवति। एतस्यां प्राचीनाः नवीनाश्च दुर्लभाः सुलभाश्च अत्युपयुक्ताः संस्कृतग्रन्थाः काशिकराजकीयसंस्कृतपाठशालीयैः पण्डितैरन्यैरपि विद्वद्भिः संशोधिताः क्रमेण संमुद्रिता भवन्ति। अस्यां प्रकाश्यमाणानां ग्रन्थानां मूल्यं सूचीपत्रे प्रकाशितं वर्तते।

१ नलपाकः नलविरचितः। संपूर्णः (पाकशास्त्रम् १) रु० १—८
२ संक्षेपशारीरकम्। रामतीर्थस्वामिकृतान्वयार्थबोधिनीटीकासहितम्। (वेदान्तं १) रु० ८—०
३ वैशेषिकदर्शनम्। पं० श्रीढुण्ढिराजशास्त्रिकृतविवरणोपेताभ्यां प्रशस्तपादभाष्योपस्काराभ्यांसमन्वितम् (वैशेषिकं१)रु०२—०
४ श्रीसूक्तम्। विद्यारण्यपृथ्वीधरश्रीकण्ठाचार्यकृतभाष्यत्रयेण टिप्पण्या च समलङ्कृतम्। (वैदिकं १) रु० ०—६
५ लघुशब्देन्दुशेखरः (भैरवी) चन्द्रकलाटीकासहितः-प्रथम भाग अव्ययीभावान्तः। (व्याकरणं १) रु० ५—०
५ लघुशब्देन्दुशेखरः (भैरवी) चन्द्रकलाटीकासहितः तत्पुरुषादिसमाप्तिपर्यन्तः। द्वितीय भाग (व्याकरणं १) रु० ८—०
६ कारिकावली मुक्ता० दिन० राम० शब्दखण्डसहिता तथा "गुणनिरूपणदिनकरीय" महामहोपाध्याय पं० श्रीलक्ष्मणशास्त्रिकृतव्याख्यासहिता। (न्यायं १) रु० ६—०
७ पञ्चीकरणम्। वार्तिकाभरणालङ्कृतवार्तिकटीकया-तत्त्वचन्द्रिकासमवेतविवरणेन च समन्वितम्। (वेदान्तं २)रु० ०—८
८ अलङ्कारप्रदीपः। श्रीविश्वेश्वरपाण्डेयनिर्मितः। (काव्यं १) रु० ०—८
९ अनङ्गरङ्गः। महाकविकल्याणमल्लविरचितः। (कामशास्त्रं१) रु० ०—१२
१० जातकपारिजातः। श्रीवैद्यनाथशर्मणा विरचितः। (ज्यो० १) रु० २—०
११ पारस्करगृह्यसूत्रम्। कात्यायनसूत्रीयश्राद्ध-शौच-स्नान-भोजन-कल्पसहितम्। (कर्मकाण्डम् १) रु० ०—८
१२ पुरुषसूक्तम्। सायणभाष्य-महीधरभाष्य-मंगलभाष्य-निम्बार्कमतभाष्यचतुष्टयसहितम्। (वैदिकं २) रु० १—४
१३ श्रीमत्सनत्सुजातीयम्—श्रीमच्छङ्करभगवत्पादविरचितभाष्येण नीलकण्ठीव्याख्यया च संवलितम। (वेदान्तं ३) रु० १—४
१४ कुमारसंभवं महाकाव्यम्। महाकवि श्रीकालिदासवि०। सञ्जीवनी शिशुहितैषिणी-टीकाद्वयोपेतम् सम्पूर्णम्। (काव्यं२) रु० १—८
१५ श्रुतबोधश्छन्दोग्रन्थः। आनन्दवर्द्धिनीतात्पर्यप्रकाशाख्यसंस्कृत-भाषाटीकासहितः। (छंदः १) रु० ०—६
१६ कारिकावली। मुक्तावली-न्यायचन्द्रिकाटीकाद्वयसहिता सटिप्पणा। (न्यायं २) रु० १—०
१७ पारस्करगृह्यसूत्रम्। काण्डद्वये हरिहर-गदाधर० तृतीयकाण्डे हरिहर-जयराम-प्रणीतभाष्येण समलङ्कृतम्। हरिहरभाष्यसहितस्नानत्रिकाण्डिकासूत्र—गदाधरभाष्यसहितश्राद्धनवकण्डिकासूत्रैः यमलजननशान्ति-पृष्ठोदिवि-शौच-भोजन—कामदेवकृतभाष्यसहितोत्सर्गपरिशिष्टसूत्रैः परिष्कृतं-टिप्प-

३४ शुक्लयजुर्वेदसंहिता। वाजसनेयिमाध्यन्दिनशाखीया। श्रीमदुव्वटाचार्यविरचितमन्त्रभाष्येण श्रीमन्महीधराचार्यविरचितवेददीपेन च सहिता। (भाग १-२-३-४) (वैदिकं ३) रु० ८—०

३५ शुक्लयजुर्वेदकाण्वसंहिता। श्रीसायणाचार्यविरचितभाष्यसहिता। १ अध्यायादारभ्य २० अध्यायपर्यन्ता। (वैदिकं ४) रु० ६—०

३६ सिद्धान्तलेशसंग्रहः। श्रीमदप्पयदीक्षितविरचितः। श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यकृष्णानन्दतीर्थविरचितया कृष्णालङ्काराख्यया व्याख्यया समलंकृतः। (वेदान्तं ४) रु० ६—०

३७ काशिका। श्रीपाणिनिमुनिविरचितव्याकरणसूत्राणां वृत्तिः विद्वद्वर-वामन-जयादित्यविनिमिता। (व्याकरणं ६) रु० ६—०

३८ प्राकृतप्रकाशः। भामहकृतः। श्रीमद्वररुचिप्रणीतप्राकृतसूत्रसहितः। टिप्पण्या च संयोजितः। (व्याकरणं ७) रु० १—४

३९ जीवन्मुक्तिविवेकः श्रीमद्विद्यारण्यस्वामिविरचितः। भाषानुवादसमेतः। (वेदान्तं ६) रु० २—०

४० श्रीनारदीयसंहिता। ब्रह्मणोपदिष्टो नारदमहामुनिप्रोक्तो ज्यौतिषग्रन्थः। (ज्यातिषं २) रु० ०—६

४१ मेदिनीकोशः मेदिनीकारविरचित.। (कोशं १) रु० १—८

४२ मीमांसादर्शनम्। श्रीशबरस्वामिविरचितभाष्यसहितम् सपूर्णम्। (भाग१—२) (मीमांसा ३) रु० १०—०

४३ न्यायदर्शनम्। श्रीगोतममुनीप्रणीतम्। श्रीवात्स्यायनमुनीप्रणीतभाष्यसहितम्। श्रीविश्वनाथन्यायपञ्चाननभट्टाचार्यविरचितन्यायसूत्रवृत्त्यनुगतम्। टिप्पण्यादिसहितम् (न्यायं ६) रु० ३—०

४४ दानमयूख.। विद्वद्वरश्रीनीलकण्ठभट्टविरचितः (धर्मशास्त्रं१) रु० १—८

४५ कालमाधवः। विद्वद्वरश्रीमाधवाचार्यविरचितः। (धर्मशास्त्रं२) रु० १—८

४६ भास्वती। श्रीमच्छतानन्दविरचिता। श्रीमातृप्रसाद (दैवज्ञभूषण) पाण्डेयेन कृताभ्यां छात्रबोधिनीनाम संस्कृतसोदाहरण भाषाटीकाभ्यां सहिता। (ज्योतिषं ३) रु० २—०

४७ फक्किकाप्रकाशः। उपाध्यायोपाह्ववैयाकरणकेसरीबिरुदाङ्कितमैथिलेन्द्रदत्तशर्मविरचितः। पं० सीतारामशर्मकृतटिप्पण्या विभूषितः। (व्याकरणं ८) रु० १—४

४८ मिताक्षरा। श्रीगौडपादाचार्यकृतमाण्डूक्यकारिकाव्याख्या--श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्वयम्प्रकाशानन्दसरस्वतीस्वामिकृता। शंकरानन्दकृतमाण्डूक्योपनिषद्दीपिका च। (वेदा०७) रु० १—४

४९ काव्यप्रकाशः। श्रीमम्मटाचार्यविरचितः। पं० श्रीहरिशङ्करशर्मणा मैथिलेन संगृहीतया नागेश्वरीटीकयाऽलङ्कृतः। (काव्य०४) रु० ४—०

५० अधिकरणकौमुदी। श्रीदेवनाथठक्कुरकृता। (मीमां० ४) रु० १—०

५१ रघुवंशमहाकाव्यम्। श्रीकालिदासविरचितम् म.म. श्रीमल्लिनाथकृतसञ्जीविनीटीकयोपेतम् पं० श्रीकनकलालठक्कुरेण कृता भावबोधिनी टिप्पण्या समलङ्कृतः संपूर्णम्। (काव्यं ५) रु० १-४

५२ काथबोधः। साजनीकृत टीकोपेतः। दत्तात्रेय सम्प्रदायाऽनुगतः। रु०—८

५३ रसचन्द्रिका। श्रीविश्वेश्वरपाण्डेय निर्मिता। (काव्य० ६) रु०१—०

५४ अलङ्कारमुक्तावली। श्रीविश्वेश्वर पाण्डेयनिर्मिता। (काव्य०७)रु० -१२-०

५५ वृत्तरत्नाकरः-भट्टकेदारप्रणीतः। नारायणभट्टीयव्याख्यासहितः। सम्पादकनिर्मितविषमस्थलटिप्पणोपेतः। श्रुतबोधच्छन्दो-

५६ अलङ्कारशेखरः । केशवमिश्रकृतः । साहित्योपाध्याय श्री अनन्तराम-शास्त्रिणा भूमिकादिभिः संभूष्य संशोधितः । (अलं० वि० १) रु० १-४

५७ शक्तिवादः । श्रीगदाधरभट्टाचार्यप्रणीतः । टीकात्रयोपेतः । कृष्ण-भट्टकृतया मञ्जूषया-माधवभट्टाचार्यनिर्मितया विवृत्या श्रीमन्माध्वसंप्रदायाचार्य्यदार्शनिकसार्वभौमसाहित्यदर्शना-द्याचार्यतर्करत्नन्यायरत्न गोस्वामिदामोदरशास्त्रिरचितया विनोदिन्या च समेतः । (न्या० वि० ७) रु० २-०

५८ प्रौढमनोरमा । म. म. श्रीभट्टोजीदीक्षितविरचिता तत्पौत्र म. म. श्रीहरिदीक्षितविरचितलघुशब्दरत्नाख्यव्याख्यया समेता । म. म. पण्डितश्रीभैरवमिश्रविरचितशब्दरत्नव्याख्यया युक्ता । श्रीयुतभाण्डारीत्युपाह्वमाधवशास्त्रिविरचित प्रभानामकटिप्प-ण्या समलङ्कृता । श्रीयुतजगन्नाथशास्त्रिविरचितयाऽव्ययी-भावस्य शब्दरत्नप्रदीपकनामकटीप्पण्याऽलङ्कृता (अव्ययी भावान्तः प्रथमो भागः) (व्याकरण वि० ९) रु० ५-०

५९ आपस्तम्बगृह्यसूत्रम् । श्रीहरदत्तप्रणीतयाऽनाकुलाख्यया व्याख्यया, श्रीसुदर्शनाचार्यप्रणीतया तात्पर्यदर्शनाख्यया व्याख्यया च समलङ्कृतम्, पृथक् सूत्रपाठेन, पाठभेदेन, मीमांसापदार्थविव रणेन च संयोजितम् । (कर्म० वि० ५) रु० ३-०

६० नाट्यशास्त्रम् । भरतमुनिप्रणीतम् (सम्पूर्णम्) साहित्योपाध्याय एम.ए इत्यादिपदवीभाजा पण्डित बटुकनाथ शर्म्मणा तथा साहित्यशास्त्रि एम.ए. पदवीभृता पण्डित बलदेवोपाध्यायेन च सम्पादितम् । (नाट्यशास्त्र वि० १) रु० ५-०

६१ काव्यालङ्कारः । श्रीभामहाचार्येण विनिर्मितः । काशीविश्ववि द्यालयाध्यापकाभ्यां पण्डित बटुकनाथ शर्मा एम० ए० सा हित्योपाध्यायः तथा पण्डित बलदेव उपाध्याय एम० ए० साहित्यशास्त्री इत्येताभ्यां भूमिकादिभिः समलङ्कृत्य सम्पा-दितः, काशी विश्वविद्यालयोपकुलपतिपदं विभूषयद्भिः श्री-मदाचार्यप्रवरैः आनन्दशङ्कर ध्रुव महोदयैः लिखितेन प्राक् कथनेन सनाथीकृतः । (अलङ्कार वि० २) रु० १-८

६२ ब्रह्मवादः । गोस्वामि श्रीहरिरायजी महाराज विरचितः । श्री-गोपालकृष्णभट्ट विरचित विवरणाख्यव्याख्यासमलङ्कृतः । तथा गोस्वामी श्रीव्रजनाथविरचितो ब्रह्मवादः । तथा शुद्धा-द्वैतपरिष्कारः श्रीमद्रामकृष्णभट्ट विरचितः । श्रीरघुनाथ-शास्त्रि विरचित शुद्धाद्वैतपरिष्कारतात्पर्यम् । श्रीहरि-शङ्कर शास्त्रि-वेदान्तविशारदेन विस्तृत भूमिकया विवि-धपारेशिष्टैर्भाषानुवादेन टिप्पण्यादिना च समलङ्कृतः । (शुद्धाद्वैतसम्प्रदाय वि० १) रु० १-०

६३ प्रेमरसायनम् । श्रीविश्वनाथपण्डितरचितम् (का० वि० ८) रु० १-०

जयकृष्णदास-हरिदासगुप्तः,

चौखम्बा संस्कृत सीरीज आफिस विद्याविलास प्रेस.